ISAAC ASIMOV

ca Paul French

LUCKY STARR
SI
OCEANELE DE PE VENUS

Issac Asimov

Lucky Starr
și
oceanele de pe Venus

Prin norii lui Venus

Lucky Starr și John Bigman Jones se desprinseseră de Stația Spațială nr. 2, lipsită de gravitație, și pluteau spre naveta planetară care-i aștepta cu poarta ecluzei deschisă. Mișcările lor aveau grația dată de o îndelungată familiarizare cu condițiile de imponderabilitate, în ciuda faptului că ei înșiși păreau prea grași și de-a dreptul grotești în costumele lor spațiale.

Bigman își arcui spatele și, în vreme ce urca, își întoarce capul ca să mai arunce o privire lui Venus. Vocea lui răsună cu putere în urechea lui Lucky, prin intermediul radioului din cască.

– Pe Spațiu! Uită-te numai la bolovanul ăla de colo.

Fiecare centimetru al trupului de 1,55 metri al lui Bigman arăta cât de mult îl încântă priveliștea.

Bigman se născuse și crescuse pe Marte și nu fusese în viața lui atât de aproape de Venus. Era obișnuit cu planete roșiatice și cu asteroizi stâncoși. Ba la viața lui chiar vizitase și planeta verde-albastră, Pământul. Dar aici avea parte de o alăturare de gri și de alb pur.

Venus umplea peste jumătate din cer. Era la doar 3000 de kilometri de stația spațială, lângă care se aflau ei. Altă stație spațială se găsea de cealaltă parte a planetei. Aceste două stații funcționau ca instalații de primire pentru navele care aveau drept țintă Venus. Perioada de revoluție a celor două stații era de trei ore. Se urmau una pe cealaltă cum își vânează un cățel coada.

Deși erau atât de apropiate de Venus, de pe cele două stații nu se putea vedea nici un detaliu de pe suprafața planetei. Nu se vedea nici un continent, nici un ocean, nici un deșert sau munte, nici o vale înverzită. Doar o albeață, o albeață strălucitoare, întreruptă de linii cenușii în mișcare.

Albeața era dată de agitatul strat de nori care plutea permanent deasupra întregii suprafețe a lui Venus, iar liniile gri marcau frontierele grupurilor de nori, interfața violentelor lor ciocniri.

De-a lungul acestor linii, vaporii se deplasau pe verticală, în jos, iar pe suprafața – invizibilă – a lui Venus ploua.

Lucky Starr spuse:

– Nu are nici un rost să te uiți la Venus, Bigman. O să te saturi de peisaje când te apropii. Dacă vrei să-ți iei un rămas-bun, uită-te la Soare, că n-o să-l mai vezi.

Bigman fornăi supărat. Pentru ochii lui acomodați pe Marte, până și Soarele văzut de pe Pământ părea prea umflat și îngrozitor de luminos. Dar de pe orbita lui Venus Soarele părea un monstru lăbărțat. Era bucuros că stația spațială își aranjează scuturile astfel încât să blocheze permanent lumina solară.

Lucky Starr continuă:

– Marțian nebun, nu intri odată?

Bigman se oprise ținându-se într-o mână de marginea ecluzei, privind în continuare la Venus. Jumătatea vizibilă era în plină bătaie a Soarelui, dar în partea estică umbra nopții se făcea văzută, deplasându-se rapid o dată cu mișcarea vertiginoasă a stației spațiale pe orbită.

Lucky, încă urcând, prinse la rândul lui marginea ușii ecluzei și-și propti palma pe spatele lui Bigman. În condițiile imponderabilității, trupul mic al lui Bigman intră rostogolindu-se în ecluză, în vreme ce Lucky avu un ușor recul, anulat de mâna care încă ținea strâns marginea trapei.

Mușchii mâinii lui Lucky se contractară, iar el pluti înăuntru într-o mișcare lejeră. Lucky nu avea nici un motiv să fie fericit în acel moment, dar nu-și putu reține un zâmbet, văzându-l pe Bigman întins în mijlocul ecluzei, cu un deget înmănușat prins de un inel. Ușa exterioară se închise îndată după intrarea lui Lucky.

Bigman spuse:

– Ascultă, vierme terestru, într-o zi o să te las baltă și poți să-ți găsești...

Aerul începu să intre șuierând în mica încăpere. Ușa interioară a ecluzei se deschise. În ecluză intrară imediat doi oameni care-l prinseră pe Bigman de picioarele care încă îi bălăngăneau. Cel din față, un tip îndesat, solid, cu păr negru și o mustață surprinzător de mare, spuse:

– Aveți probleme, domnilor?

Cel de-al doilea, mai înalt, mai suplu, cu păr mai deschis la culoare, dar cu o mustață la fel de mare, spuse și el:

– Putem să vă ajutăm cu ceva?

Bigman le răspunse țâfnos:

– Normal că ne puteți ajuta. E de ajuns să vă dați la o parte și să ne lăsați să ne scoatem costumele astea.

Deja se lăsase la podea și-și desfăcea costumul în timp ce vorbea. Lucky și-l scosese pe-al lui între timp.

Ieșiră cu toții prin poarta interioară a ecluzei, care se închise imediat. Costumele spațiale, cu partea exterioară rece de la contactul cu vidul exterior, acum condensau direct gheață din atmosfera navetei. Bigman le scutură și lăsă gheața să se topească în căldura umedă de la bordul navetei, după care puse costumul în dulapul special.

Individul cu păr negru spuse:

– Ia să vedem... Voi doi sunteți William Williams și John Jones. Corect?

– Corect, răspunse Lucky. Eu sunt Williams.

Pentru Lucky era deja a doua natură să folosească un pseudonim în asemenea condiții absolut banale. Membrii Consiliului Științific evitau astfel o publicitate nedorită. Iar acum, cu situația nesigură și tulbure de pe Venus, era chiar de dorit.

– Sper că actele noastre sunt în regulă, continuă Lucky, iar bagajele noastre sunt deja la bord.

– Totul este în regulă, răspunse Păr-Negru. Eu sunt George Reval, pilot, iar dumnealui este Tor Johnson, copilotul meu. Pornim în câteva minute. Dacă doriți ceva, spuneți-ne.

Cei doi pasageri fură duși într-o cabină mică. Lucky oftă resemnat. În spațiu nu găsești nicăieri confort. Nicăieri, cu excepția navei lui rapide, Shooting Starr, care acum odihnea în hangarul stației spațiale.

Tor Johnson spuse cu o voce profundă:

– Permiteți-mi să vă avertizez că, odată părăsită orbita stației spațiale, nu vom mai fi în imponderabilitate, iar gravitația va crește. Dacă aveți rău de spațiu...

Bigman izbucni:

– Rău de spațiu? Ascultă, moluscă planetară, când eram țânc suportam variații gravitaționale mai mari decât o să ai parte în toată viața ta.

Își propti un deget în perete, făcu un salt lent, întinse din nou piciorul și se opri cu picioarele la doar un centimetru de „podeaua” cabinei.

– Încearcă asta și vezi cum te simți după aia.

– Ascultă, spuse copilotul, zâmbind. Știam că jumătățile de buletin pot suporta orice.

– Juma’ de buletin! Ascultă tu, amice... strigă el, dar Lucky îl strângea de umăr și Bigman își înghiți restul frazei. Ne vedem pe Venus, murmură răzbunător micul marțian.

Tor încă zâmbea. Își urmă șeful în cabina de control aflată în fața navei.

Lui Bigman îi pierise deja furia. Avea alt subiect de discuție:

– Ce zici ce mustățile ăstora? În viața mea n-am văzut mustăți așa mari.

– E un vechi obicei venusian, răspunse Lucky. Cred că nu există bărbat de pe Venus să nu aibă mustăți mari.

– Așa, deci... Bigman își verifică reflex buza superioară fără pic de păr. Mă întreb cum aș arăta cu o asemenea mustață.

– Cu una atât de mare? zâmbi Lucky. O să-ți acopere toată fața.

Evită cu ușurință pumnul întins al lui Bigman, exact în clipa în care podeaua începea să tremure sub picioarele lor, iar Minunea venusiană se desprindea de stațiunea spațială. Naveta își întoarse botul și o pomi pe traiectoria spirală care o ducea spre Venus, în Jos".

Lucky Starr simți începutul unei relaxări de mult dorite, în vreme ce naveta prindea viteză. Ochii lui căprui deveniseră gânditori, iar fața lui ascuțită, cu trăsături fine, nu arăta nimic. Era înalt și arăta suplu, dar sub acea subțirime înșelătoare se aflau niște mușchi tari ca piatra.

Viața îi oferise lui Lucky o grămadă de lucruri bune, dar și rele. Își pierduse părinții copil fiind, într-un atac pirateresc chiar în apropiere de această planetă Venus de care se apropia el acum. Fusese – crescut de cel mai bun prieten al tatălui său, Hector Conway, care acum era șef al Consiliului Științei, și de Augustus Henree, director de departament în aceeași organizație.

Lucky fusese instruit și antrenat având în minte un singur țel: să intre și el într-o zi în acest Consiliu al Științei, ale cărui puteri și funcțiuni îl făceau cea mai importantă și totuși cea mai puțin cunoscută organizație din galaxie.

Abia cu un an în urmă, după ce absolvise academia, primise titlul de membru plin și se dedicase progresului omenirii și distrugerii inamicilor civilizației. Era cel mai tânăr membru al Consiliului și probabil că așa avea să rămână mulți ani de aici încolo.

Dar deja câștigase primele lui bătălii. În deșerturile de pe Marte și printre stâncile abia luminate din centura de asteroizi, el se întâlnise cu răufăcătorii și-i învinsese.

Dar războiul împotriva răului și a crimei nu este niciodată o luptă pe termen scurt, iar acum Venus o pornise pe calea tulburărilor, tulburări foarte îngrijorătoare, pentru că detaliile lor erau învăluite în ceață.

Șeful Consiliului, Hector Conway, îi spusese, mușcându-și buza:

– Nu știu sigur dacă este o conspirație a lui Sirius împotriva Confederației Solare, sau pur și simplu tulburări obișnuite. Dar oamenii noștri de acolo înclină să le ia în serios.

– Nu ați trimis pe unul din specialiștii în tulburări? întrebase Lucky.

Se întorsese de foarte curând din zona asteroizilor și ascultase cu mare îngrijorare.

Conway îi răspunsese:

– Ba da. Pe Evans.

– Lou Evans? întrebase Lucky, iar ochii lui se luminaseră de încântare la auzul numelui. Am fost colegi de cameră la Academie. E bun.

– Ești sigur? Biroul de pe Venus al Consiliului a cerut înlăturarea lui și cercetarea pe baza acuzației de corupție!

– Poftim? Lucky se ridicase în picioare, indignat. Unchiule Hector, dar e imposibil!

– De ce nu te duci acolo să vezi cu ochii tăi ce se întâmplă?

– Cum să nu mă duc! Stele mari! Eu și Bigman vom porni îndată ce Shooting Starr va fi gata de zbor.

Iar acum Lucky se uita gânditor prin hublou. Era ultima etapă a călătoriei. Umbra nopții se întinsese asupra planetei, iar timp de o oră nu s-a putut vedea decât un negru impenetrabil. Știai că planeta e acolo doar pentru că stelele erau ascunse de ea.

Apoi ajunseră din nou la lumina Soarelui, dar prin hublou se vedea doar cenușiul monoton. Erau prea aproape de planetă pentru a o vedea în întregime. Erau prea aproape și ca să vadă norii. De fapt, erau în interiorul stratului de nori.

Bigman, care terminase un sandviș cu pui și salată și se lingea acum pe buze, spuse:

– Pe Spațiu, nu mi-ar plăcea deloc să pilotez o navă prin toată mocirla asta.

Acum aripile navetei se întinseseră la maxim, pentru a profita de susținerea dată de atmosferă. Drept rezultat, calitatea mișcării navetei s-a schimbat cu totul. Acum se puteau simți răbufnirile vânturilor, ca și urcarea și coborârea bruscă a navei în goluri.

Navele spațiale nu sunt potrivite pentru capcanele atmosferelor groase. Acesta este motivul pentru care planetele ca Pământul și Venus, cu straturi relativ groase de aer în jurul lor, au nevoie de stații spațiale. Navele care vin

din vidul îndepărtat trebuie să tragă la aceste stații. De acolo, navetele cu aripi retractabile vor continua transportul prin curenții înșelători, spre suprafața planetei.

Bigman, care era în stare să piloteze o navă de la Pluto la Mercur cu ochii închiși, ar fi fost pierdut la primul șuier de vânt. Chiar și Lucky, care în cadrul cursurilor intensive de la Academie pilotase și navete, nu s-ar fi încumetat decât la mare nevoie să piloteze o navă prin norii groși care-i înconjurau acum.

– Până când primii exploratori au pus piciorul pe Venus, spuse Lucky, nimeni nu apucase să vadă suprafața solidă de sub acești nori. Pe vremea aceea, ideile despre suprafața venusiană erau foarte ciudate.

Bigman nu răspunse. Se uita în conteinerul de celoplex, sperând să mai găsească pe-acolo încă un sandviș.

Lucky continuă:

– Habar nu aveau dacă Venus se rotește în jurul axei sau cu ce viteză. Nu știau sigur nici ce compoziție are atmosfera. Știau că există bioxid de carbon, dar până spre sfârșitul secolului XX astronomii credeau că Venus nu are picătură de apă. Iar când au reușit să coboare pe suprafața planetei au descoperit că nu e chiar așa.

Se opri. În ciuda antrenamentului lui strict, nu se putu opri să se întoarcă cu gândul la spațiograma codificată, primită pe când Pământul se afla în urma lui la doar cincisprezece milioane de kilometri. Era de la Lou Evans, colegul lui de cameră, pe care-l anunțase că vine.

Răspunsul era scurt, necioplit și foarte limpede: „Nu te băga!”

Pur și simplu! Nu era deloc stilul lui Evans. Pentru Lucky, un mesaj ca acesta însemna că problemele sunt foarte serioase, așa că nu avea cum să nu se bage. De aceea, împinsese maneta micropilei atomice, accelerând la maxim.

Bigman tocmai spunea:

– Lucky, îți dă o senzație ciudată să te gândești că pe vremuri toți oamenii erau înghesuiți pe Pământ. Nu-mi pot închipui ce făceau ei acolo. Auzi, să nu mergi pe Marte, sau măcar pe Lună, nicăieri. Mă apucă pandaliile.

Exact în acel moment au străpuns bariera norilor și până și gândurile negre ale lui Lucky dispărură în fața peisajului deschis în fața ochilor lor.

Totul s-a întâmplat foarte brusc. Într-o clipă erau înconjurați de acei nori lăptoși, fără sfârșit. În următoarea, în jurul lor nu era decât aer transparent. Sub nori, totul era spălat în lumina aceea sidefie, albă. Iar deasupra lor era fundul cenușiu al norilor.

– Lucky, uită-te! izbucni Bigman.

Sub ei, Venus se întindea cât vedeai cu ochii, un covor neîntrerupt de vegetație verde-albastră. Terenul era absolut plat, de parcă ar fi fost aplatizat de un gigantic cuțit atomic.

Nu se vedea nimic din ce ai. fi putut, vedea pe Pământ: drumuri, case, orașe, râuri. Doar un invariabil verde-albastru, cât vedeai cu ochii.

– Ce vezi e din cauza bioxidului de carbon, spuse Lucky. E acea parte din aer cu care se hrănesc plantele. Pe Pământ, atmosfera îl conține doar într-o proporție de trei sutimi de procent, dar aici aproape zece la sută din atmosferă e bioxid de carbon.

Bigman, care trăise mulți ani la fermele de pe Marte, știa cum e cu bioxidul de carbon. Spuse:

– Cum se face că e atâta lumină, cu toți norii ăștia de deasupra noastră?

Lucky zâmbi.

– Bigman, uiți că Soarele e aici de două ori mai strălucitor decât pe Pământ.

Apoi, privind din nou pe hublou, zâmbetul îi pieri.

– Foarte ciudat...

Se întoarse brusc de la hublou.

– Bigman! spuse el imperativ. Vino cu mine în cabina de pilotaj.

Din două salturi erau în cabină. După altele două, ajunsese la piloți; ușa nu fusese închisă. Ambii piloți aveau ochii ațintiți asupra comenzilor. La intrarea lui, nici unul dintre ei nu s-a întors.

– Ascultați... spuse Lucky.

Nici un răspuns.

Atinse umărul lui Johnson, iar copilotul se scutură iritat.

Tânărul consilier îl prinse pe Johnson de ambii umeri și strigă:

– Bigman, prinde-l pe celălalt!

Individul cel mic era deja în acțiune, exact asta făcea, fără să întrebe, atacând cu furia unui cocoș.

Lucky îl azvârli pe Johnson. Johnson se împletici, se ridică, și apoi trecu la atac. Lucky pară o lovitură sălbatică și plasă o directă de dreapta în falca

adversarului. Johnson căzu lat. În aproape același timp, Bigman, răsucind cu măiestrie mâna lui George Reval, îl aruncă la podea, lăsându-l și pe el fără suflare.

Bigman îi târî pe ambii piloți în afara cabinei lor și închise ușa în urma lui. Întors în cabină, îl văzu pe Lucky cu mâinile pe manșe, pilotând nervos.

Abia atunci deschise gura să ceară o explicație:

– Ce s-a întâmplat?

– S-a întâmplat că nu redresam. Suprafața planetei urca prea repede spre noi. Și acum coborâm prea repede.

Căută disperat acea manetă care pune în funcțiune eleroanele, ca să poată controla unghiul de zbor. Suprafața lui Venus era mult mai apropiată. Se repezea spre ei, cu toată viteza.

Ochii lui Lucky căutară indicatorul de presiune. Aceasta măsura înălțimea coloanei de aer de deasupra lor. Cu cât urca mai tare, cu atât erau mai aproape de suprafață. Acum urca mult mai încet. Lucky apucă strâns una din pârghii și încercă să tragă prudent. Da, nimerise comanda eleroanelor. Dar nu îndrăznea să le coboare prea repede, căci puteau să fie smulse de pe navă de vântul puternic din jurul lor. Dar mai erau doar 150 de metri până la altitudinea zero.

Cu nările fremătând, cu tendoanele gâtului întinse la maxim, Lucky puse eleroanele pieziș în vânt.

– Ne îndreptăm, spuse Bigman, abia șoptit. Ne îndreptăm...

Dar nu era loc destul pentru redresare. Verdele-albastru urca spre ei și la un moment dat umplu tot geamul din fața lor. Apoi, cu o viteză mult prea mare și la un unghi de asemenea prea mare, Minunea venusiană, cu Lucky Starr și Bigman Jones, lovi suprafața planetei Venus.

Sub cupola din mare

Dacă suprafața lui Venus ar fi fost ceea ce părea la prima vedere, Minunea venusiană s-ar fi făcut bucăți și ar fi ars complet. Iar cariera lui Lucky Starr ar fi încetat în acea clipă.

Din fericire, vegetația groasă care izbea ochiul nu era nici iarbă, nici tufișuri, ci ierburi marine. Șesul absolut plat nu era nici din nisip, nici din stâncă, era apa oceanului care acoperea toată suprafața lui Venus.

Dar și așa, Minunea venusiană lovi oceanul cu un bubuit, despică funiile încâlcite ale plantelor și-și continuă drumul spre adâncuri, sfârâind. Lucky și Bigman fură aruncați de pereți.

O navă obișnuită s-ar fi rupt în bucăți, dar Minunea venusiană era proiectată să intre în apă la viteze mari, având forme hidrodinamice. Aripile, pe care Lucky nu avusese nici timpul și nici știința de a le retrage, se rupseseră, iar structura aparatului gemu sub șoc. Dar altfel, nava era încă aptă de imersie.

Și cobora în adâncurile de un verde închis ale oceanului venusian. Lumina difuzată de nori de la suprafață era aproape complet atenuată de plante. Iluminarea artificială a navei nu a pornit, probabil avariată de impactul dur cu apa.

Lumea se răsucea în jurul lui Lucky.

– Bigman! strigă el.

Nici un răspuns. Întinse mâinile, orbecăind. Atinse fața lui Bigman.

– Bigman! strigă el încă o dată.

Duse mâna la pieptul micului marțian. Inima bătea regulat. Lucky simți cum fața i se luminează de ușurare.

Nu avea nici cea mai mică idee de ce se întâmpla cu nava. Știa că nu va putea s-o controleze pe întunericul acela complet. Nu putea decât să spere că frecarea cu apa va frâna căderea înainte de a lovi prea tare fundul.

Duse mâna la piept, la lanterna-creion. Era o mică tijă de plastic lungă de vreo cincisprezece centimetri, care, apăsată cu degetul cel mare, emitea un fascicul care păstra o intensitate constantă.

Lucky bâjbâi din nou după Bigman și-l examină cu atenție. La tâmpla marțianului se afla o umflătură, dar, din câte-și dădea Lucky seama, nu avea nici un os rupt.

Bigman clipi din ochi și gemu.

– Bigman, ia-o mai moale, șopti Lucky. Totul o să fie bine.

Era departe de a fi sigur de asta în vreme ce ieșea pe coridor.

Probabil că piloții erau în viață și că ar fi fost cooperanți într-o asemenea situație.

Îi găsi șezând, clipind la lumina lanternei lui Lucky.

– Ce s-a întâmplat? gemu Johnson. Acum eram la comenzi, după aia...

În ochi și în cuvinte nu se simțea nici fărâmă de ostilitate, doar durere și nedumerire.

Minunea venusiană se întorsese parțial la o stare normală. „Șchiopăta" vizibil, dar farurile dinainte și din urmă funcționau, iar bateriile de urgență ofereau toată energia necesară pentru operațiunile esențiale. Se auzea ușor bătaia elicei, iar naveta planetară își arăta, destul de bine, cea de-a treia calitate: era un aparat care putea să navigheze nu numai în spațiu și în atmosferă, ci și sub apă.

George Reval intră în camera de control. Era abătut și vădit încurcat. Pe obraz avea o rană adâncă, pe care Lucky i-o spălase, o dezinfectase și o acoperise cu un strat de koagulum.

Reval spuse:

– Există câteva infiltrații minore, dar am reușit să le opresc. Aripile s-au dus, iar bateriile principale sunt scoase complet din funcțiune. O să avem nevoie de reparații serioase, dar se poate spune că am avut noroc. Ați făcut o treabă bună, domnule Williams.

Lucky dădu scurt din cap.

– Ce-ar fi să ne spuneți ce s-a întâmplat?

Reval se înroși.

– Nu știu. Mi-e rușine s-o spun, dar nu știu...

– Dar tu? întrebă Lucky, adresându-se celuilalt.

Tor Johnson, care tocmai mângâia radioul, doar doar l-o trezi la viață, clătină din cap. Reval continuă el:

– Ultimul lucru pe care mi-l amintesc limpede e că eram încă în stratul de nori. După aceea, nu-mi mai amintesc nimic. Doar că mă uitam țintă la lanterna ta.

– Tu sau Johnson folosiți medicamente de vreun fel? întrebă Lucky.

Johnson ridică privirea furios și mormăi:

– Nu, nimic.

– Atunci, ce a putut să vă amețească atât de tare, pe amândoi deodată?

– Aș vrea să știu și eu, răspunse Reval. Domnule Williams, nici unul din noi nu e un amator. Suntem piloți de navetă clasa I. Mai exact, eram piloți de clasa I. Acum probabil că or să ne țină la sol.

– Asta rămâne de văzut, spuse Lucky.

– Ia ascultați aicea, interveni și Bigman, prudent. Ce rost are să vorbim de o chestie moartă și îngropată? Unde suntem acum? Asta aș vrea să știu. Și încotro mergem?

Îi răspunse Tor Johnson:

– Am deviat mult de la cursul nostru normal. Măcar asta știu. Până la Aphrodite avem de mers cinci sau șase ore.

– Pe Jupiter și sateliții săi! spuse Bigman, privind dezgustat prin geamuri la întunericul din fața lui. Cinci sau șase ore în nenorocirea asta întunecată?

Aphrodite este cel mai mare oraș de pe Venus, având o populație de peste un sfert de milion de oameni.

Minunea venusiană se afla încă la un kilometru distanță, dar marea era deja verde-translucidă de luminile Aphroditei. În luminozitatea aceea feerică se puteau vedea clar umbrele bine conturate, zvelte, ale vaselor de salvare. Acestea însoțeau, companioni tăcuți, drumul navetei.

Pentru Lucky și Bigman, era prima oară că vedeau unul din orașele venusiene aflate sub cupolă. Aproape că au uitat neplăcerile prin care trecuseră, privind la minunatul obiect aflat în fața lor.

De la distanță, părea verde ca smaraldul, un balonaș ieșit dintr-o poveste cu zâne, tremurând și unduindu-se din cauza apei dintre ochi și el. Văzură pe ghicite clădiri și păienjenișul structurii de grinzi care susțineau cupola împotriva greutății apei de deasupra.

Orașul devenea mai mare și mai strălucitor pe măsură ce se apropiau. Verdele se mai deschise la culoare, pe măsură ce stratul de apă descrește ca grosime. Aphrodite devenise mai puțin ireal, mai puțin de basm, dar și mai magnific.

în cele din urmă, lunecară într-o uriașă ecluză, capabilă să primească o mică flotă de transportoare sau un uriaș vas de luptă. Așteptară pomparea apei, după care Minunea venusiană ajunse pe un câmp suspensor în afara ecluzei, în oraș.

Lucky și Bigman priviră cum li se scot bagajele, dădură mâna cu Reval și Johnson și luară un mic vehicul pe pernă de aer până la Hotel Bellevue-

Aphrodite.

Bigman se uită pe geamul mașinii, care pornise cu aripile giroscopice într-o ținută demnă și se strecura printre stâlpii de susținere ai orașului și apoi peste acoperișurile clădirilor.

– Deci asta e Venus, spuse el. Nu prea știu dacă a meritat să trec prin atâtea doar ca să ajung aici. N-o să uit în viața mea cum venea spre noi oceanul ăsta!

– Mi-e teamă că acela a fost doar începutul, spuse Lucky.

– Chiar crezi asta?

Bigman se uită neliniștit la prietenul lui mai mare. Lucky ridică din umeri.

– Depinde. Să vedem ce are de spus Evans.

Salonul Verde a hotelului Bellevue-Aphrodite era exact cum îi spunea numele. Calitatea și licăririle luminii făceau ca mesele și oamenii de la ele să pară suspendați undeva deasupra fundului mării. Tavanul era transparent, fiind de fapt un uriaș acvariu sferic, susținut de niște grinzi dispuse cu bun gust. Apa era plină cu alge împletite, între care niște ciudate și viu colorate „panglici de mare”, una din cele mai frumoase forme de viață animală de pe planetă.

Bigman intrase primul, evident pus pe mâncat. Era deja supărat de absența unui meniu adecvat, de prezența chelnerilor umani și nu-i plăcea deloc faptul că toată lumea mânca ce i se trimitea de la administrația restaurantului, ca la o cantină ordinară. Dar pornirile i se mai domoliră, îndată ce antreul se dovedi gustos, iar supa foarte bună.

Apoi începu muzica și tavanul se trezi la lumină și la viață. Acvariul începu să se rotească încetișor.

Lui Bigman îi căzu falca. Uitase cu totul de cină și de foame.

– Ia uită-te acolo, spuse el.

Lucky se uita. Panglicile de mare aveau diverse lungimi, de la fâșii mititele de cinci centimetri la centuri lungi de un metru. Erau cu toate subțiri ca foile de hârtie. Se deplasau prin unduirea corpurilor într-o serie de valuri.

Fiecare dintre ele era fluorescentă. Fiecare lucea într-o culoare a ei. Era o priveliște copleșitoare. Pe marginile fiecărei panglici de mare se aflau spirale luminoase: purpuriu, portocaliu, roz; printre acestea se strecurau și luciri albastre și violete; iar unul sau două specimene mai mari frapau prin

albul luminii lor. Toate luminile se suprapuneau peste lumina difuză verde din exterior. În vreme ce înotau, liniile luminoase se întrepătrundeau și se suprapuneau. Pentru ochii buimăciți ai privitorilor, păreau să fie niște benzi ale curcubeului spălate de apă, dispărând doar pentru a reapărea în pete și mai intense.

Bigman se întoarse fără chef la desertul lui. Chelnerul numise respectivul desert „semințe de gelatină”, iar el a privit farfuria cu mare suspiciune. Aceste „semințe de gelatină” erau niște ovale moi de culoarea portocalei, lipite ușor unul de altul, dar altfel numai bune să fie luate câte unul în linguriță. Un moment, le simți uscate și fade pe limbă, dar dintr-o dată se topiră într-un sirop gros, o adevărată încântare a simțurilor.

– Pe Spațiu! spuse surprins Bigman. Ai ajuns la desert?

– Poftim? întrebă Lucky absent.

– Gustă din desertul ăsta. E ca un suc gros de ananas, doar că de un milion de ori mai bun. Ascultă, ce te roade?

– Avem o „coadă”, răspunse Lucky.

– Aiurea!

Bigman dădu să se întoarcă, pentru a inspecta vecinii de la mese.

– Stai liniștit, îi spuse Lucky foarte calm.

Bigman îngheță în scaun. Auzi pașii cuiva apropiindu-se de masa lor încercă să tragă cu ochiul, își lăsase blasterul în cameră, dar avea un pumnal energetic în buzunarul de la centură. Acesta părea un inofensiv lănțișor de ceas, dar la nevoie putea să taie un om în două. Îl pipăi gata de orice.

În spatele lui Bigman se auzi o voce:

– Pot să stau și eu cu voi, oameni buni?

Bigman se întoarse, cu cuțitul lui energetic bine palmat și gata să fie desfăcut. Dar omul arăta oricum, numai sinistru nu. Era gras, dar hainele i se potriveau foarte bine. Avea o față rotundă, iar părul cenușiu era îngrijit pieptănat, deși asta nu-l ajuta prea tare să-și ascundă chelia. Avea ochi mici, albaștri, plini de ceva ce semăna cu un soi de simpatie. Evident, avea mustața mare, încărunțită, trăsătură venusiană caracteristică.

Lucky îi spuse calm:

– Ia loc, te rog.

Atenția lui părea concentrată total asupra cești de cafea fierbinte pe care o ținea în mâna dreaptă.

Grăsanul se așeză, cu mâinile odihnind pe masă. Una din încheieturi îi era expusă vederii doar puțin, adumbrită de palma cealaltă. O clipă, o pată ovală luci cu familiarele însemne ale Carului Mare și ale lui Orion. Apoi semnul dispăru, lăsând vederii o încheietură grăsuță și cât se poate de normală. Iar grăsanul zâmbea jovial și absolut nevinovat.

Semnul de identificare al Consiliului Științei nu putea fi nici falsificat, nici imitat. Metoda apariției lui controlate printr-un efort de voință se număra printre cele mai bine păstrate secrete ale Consiliului.

– Eu sunt Mei Morriss, spuse grăsanul.

– Mi-am închipuit, spuse Lucky. Mi-ai fost descris.

Bigman se lăsă pe spătar și-și strecură arma la locul ei. Mei Morriss era șeful secțiunii venusiene a Consiliului. Bigman auzise de el. Într-un fel, era ușurat, în alt fel era puțin dezamăgit. Se așteptase la ceva bătaie, măcar la o ceașcă fierbinte aruncată în mutra intrusului, o masă-ceva răsturnată, iar după aceea, orice, numai bătaie să fie.

– Venus îmi pare un loc neobișnuit și frumos, spuse Lucky.

– Ai observat acvariul nostru luminiscent?

– Da, foarte spectaculos, aprobă Lucky.

Consilierul venusian zâmbi și ridică un deget. Chelnerul îi aduse și lui o ceașcă de cafea. Morriss o lăsă o clipă să se răcească și spuse încet:

– Înțeleg că ești dezamăgit că mă vezi aici. Așteptai altă companie.

Lucky îi răspunse rece:

– Așteptam să am o discuție mai puțin formală cu un prieten.

– De fapt, spuse Morriss, chiar i-ai trimis un mesaj consilierului Evans, să vă întâlniți aici.

– Văd că știi.

– Știu. De o vreme, Evans este ținut sub strictă observație. Comunicațiile lui sunt interceptate.

Vorbeau cu voce joasă. Până și lui Bigman îi era greu să-i audă, cum stăteau așa, cap în cap, sorbind din cafele și nelăsând să se vadă nici o expresie pe fețe.

– Ai adoptat o atitudine greșită, spuse Lucky.

– Vorbești în calitate de prieten?

– Da.

– Bănuiesc că prietenul tău, în calitate de prieten, te-a avertizat să nu te bagi în afacerile de pe Venus.

– Văd că știi și asta.

– Știu. Și ați avut un accident aproape fatal la coborârea pe Venus. Corect?

– Corect. Insinuezi că Evans se temea de un asemenea eveniment?

– Se temea?! Pe spațiu! Starr, prietenul tău Evans a pus la cale accidentul tău.

Lucky rămase impasibil. Dar nu atâta cât să nu i se vadă o clipire trădătoare în ochi.

– Detalii, te rog, spuse el.

Morriss îi zâmbea din nou, cu jumătate de gură ascunsă de absurda lui mustață venusiană.

– Mi-e teamă că aici nu e locul potrivit.

– Atunci numește un loc potrivit.

– O clipă. Morriss se uită la ceas. Peste cam un minut începe spectacolul. Se va dansa la lumina mării.

– Lumina mării?

– Globul de deasupra va începe să lumineze ușor în verde. Oamenii se vor ridica și vor dansa. Noi ne vom ridica și ne vom lua tălpășița în liniște.

– Vorbești de parcă am fi în pericol chiar în clipa asta.

Morriss îi răspunse pe un ton grav:

– Tu ești în pericol. Te asigur că de când ai intrat în Aphrodite, oamenii noștri nu te-au scăpat din ochi.

Dintr-o dată răsună o voce feerică, ce părea să vină din piesa de cristal din centrul mesei. Ascultând în jur, își dădură seama că toate piesele de cristal transmiteau aceleași cuvinte.

Ele sunau așa:

– Doamnelor și domnilor, bine ați venit în Salonul Verde. Ați mâncat bine? Pentru a vă spori plăcerea, conducerea vă prezintă cu mândrie ritmurile magnetronice ale lui Tobe Tobias și...

În vreme ce vocea spunea toate acestea, luminile se stingeau, iar restul cuvintelor fură înecate într-un suspin de uimire încântată venind dinspre mese, pline mai toate de oameni proaspăt sosiți de pe Pământ. Acvariul globular din tavan deveni brusc de un verde-smarald, pe care luminile panglicilor de mare se profilau în străluciri nete. Globul era fundalul care le punea în evidență, în rotirea lui, care umplea camera de umbre mișcătoare, aproape hipnotice. Sunetul muzicii, scos aproape în întregime de ciudatele boxe ale unei întregi game de instrumente magnetronice, crescu în intensitate.

Bărbați și femei se ridicau ca să danseze. Se pomi un zvon de mișcare și râsete în surdină. O atingere pe mâneca lui Lucky îl ridică în picioare pe el,

apoi pe Bigman.

Lucky și Bigman îl urmară în liniște pe Morriss. Una câte una, trecură de niște fețe aspre. Era ca și cum s-ar fi materializat de după draperii. Rămăseseră destul de departe ca să pară că nu au nici o treabă cu ei, dar Lucky era sigur că fiecare dintre ei are mâna încleștată pe mânerul blasterului. Nu încăpea nici o îndoială. Mei Morriss, de la secțiunea venusiană a Consiliului, trata situația cu foarte mare seriozitate.

Lucky se uita prin apartamentul lui Morriss cu aprobare. Fără să fie luxos, era confortabil. Locuind aici, uitai ușor că la doar o sută de metri deasupra ta era domul translucid, dincolo de care era altă sută de metri de ocean negru ca smoala, urmat de sute de kilometri de atmosferă străină, irespirabilă.

Cel mai mult lui Lucky i-a plăcut colecția de cărți și filme care dădeau pe dinafară dintr-un mic alcov.

– Ești biofizician, doctore Morriss?

Folosise automat titlul științific.

– Da, răspunse scurt Morriss.

– Am lucrat și eu în domeniul biofizicii, la Academie, spuse Lucky.

– Știu. Ți-am citit lucrarea de diplomă. Bună lucrare. Apropo, pot să-ți spun David?

– E numele meu de botez, fu de acord pământeanul. Dar toată lumea îmi spune Lucky.

Între timp, Bigman deschisese una din cutiile de filme, desfăcuse puțin filmul dinăuntru și acum îl ținea în lumină. Se cutremură de cele văzute și-l puse la loc.

Îi spuse belicos lui Morriss:

– Dumneata numai a om de știință nu arăți.

– Păi nici nu vreau, spuse Morriss, fără a se arăta supărat. După cum vezi, ajută.

Lucky știa ce vrea să spună. În zilele acelea, când știința se insinuase în întreaga societate și cultură omenească, oamenii de știință nu se mai puteau limita la laboratoarele proprii. De aceea și fusese înființat Consiliul Științei. Inițial, fusese un corp consultativ, care ajuta guvernul în probleme de importanță galactică, în care doar savanții aveau suficiente informații pentru a lua decizii inteligente. Dar devenise tot mai mult o agenție de luptă împotriva infracțiunilor, un sistem de contraspionaj. Consiliul avea acum în

mâinile proprii multe din frâiele guvernamentale. În urma activităților lui se spera că va apărea cândva un mare Imperiu al Căii Lactee, în care toți oamenii să trăiască în pace și armonie.

S-a ajuns ca membrii Consiliului să îndeplinească misiuni foarte depărtate de știința ca atare și să fie nevoie să nu arate a oameni de știință, ci doar să aibă o minte de oameni de știință.

– Domnule, vrei să-mi furnizezi detaliile asupra necazurilor de aici?

– Cât de multe ți-au spus pe Pământ?

– Foarte sumar. Aș prefera să aflu totul de la omul care se află la locul faptei.

Morriss zâmbi cu o nuanță accentuată de ironie.

– Omul de la locul faptei, zici? Iată o atitudine neobișnuită pentru cineva de la sediul central. Indivizii trimit pacificatori de tipul lui Evans.

– Sau de tipul meu, spuse Lucky.

– Cazul tău e puțin diferit. Știm cu toții ce ai făcut pe Marte anul trecut, plus treaba bună pe care ai terminat-o de curând în zona asteroizilor.

Bigman găsi de cuviință să cârâie:

– Ar fi trebuit să fii cu el ca să știi ce a făcut acolo.

Lucky roșise ușor. Spuse grăbit:

– Las-o baltă, Bigman. N-avem timp de poveștile tale.

Stăteau cu toții în niște fotolii mari, de fabricație terestră, moi și confortabile. Nu se auzea nici urmă de ecou al vocilor lor, semn pentru Lucky că apartamentul era izolat și ecranat la unde-spion.

Morriss își aprinse o țigară și le oferi și lor, dar fu refuzat.

– Lucky, cât de multe lucruri știi despre Venus?

Lucky zâmbi.

– Ce ne învață pe toți la școală. Se poate rezuma foarte scurt: a doua planetă de la soare, aflată la distanța de 107 milioane de kilometri de astru. Cea mai apropiată lume de Pământ, putând ajunge la doar 42 de milioane de kilometri depărtare. Puțin mai mică decât Pământul, are o gravitație de cinci șesimi din cea terestră. Se învârte în jurul Soarelui în circa șapte luni și jumătate, iar ziua are cam treizeci și șase de ore de-ale noastre. Temperatura la suprafață e puțin mai ridicată decât cea a Pământului, dar nu prea mult, din cauza norilor. Tot din cauza norilor, practic nu are anotimpuri. E acoperită de ocean, care, la rândul lui, e acoperit de alge marine. Atmosfera

e compusă din bioxid de carbon și azot și este irespirabilă. Mulțumit, doctore Morriss?

– Da, ai notă maximă, răspunse biofizicianul, dar eu te întrebam de societatea venusiană, nu de planetă.

– Aici e mai dificil. Evident, știu că oamenii locuiesc în orașe acoperite de cupole, în părțile mai puțin adânci ale oceanului, iar din câte îmi dau seama viața citadină venusiană e foarte avansată mult peste viața citadină marțiană, de pildă.

– Hei!

Bigman era indignat.

Morriss își întoarse ochișorii și clipi spre marțian.

– Nu ești de acord cu prietenul tău?

Bigman ezită.

– Poate că are dreptate, dar de ce s-o spună așa direct?

Lucky zâmbi și continuă.

– Venus e o planetă dezvoltată. Cred că are un număr de cincizeci de orașe, cu o populație totală de șase milioane de oameni. Exporturile voastre constau în alge marine, despre care am auzit că sunt un excelent îngrășământ, și drojdie deshidratată pentru hrana animalelor.

– Din nou foarte corect, spuse Morriss. Cum vi s-a părut cina la Salonul Verde, domnilor?

Lucky făcu o pauză, întrebându-se ce nevoie era de schimbarea bruscă a subiectului.

– Mi s-a părut foarte bună. Dar de ce întrebi?

– Vei afla imediat. Ce ați mâncat?

– N-aș putea spune precis. Nu am comandat, ni s-a adus mâncarea. Cred că a fost un fel de gulaș de vită, cu un sos foarte interesant și legume pe care nu am reușit să le recunosc. Apoi o salată de fructe și suc picant de roșii.

Bigman se băgă și el:

– Plus „semințe de jeleu” ca desert.

Morriss izbucni în hohote.

– V-ați înșelat cu totul. N-a fost carne de vită, n-a fost nici un fruct, nici o roșie, nimic. Nici măcar cafea. Ați mâncat o singură substanță: drojdie.

– Poftim? sări Bigman ca ars.

O clipă, și Lucky fu surprins. Cu ochii întredeschiși, îl întrebă pe Morriss:

– Vorbești serios?

– Normal. E specialitatea Salonului Verde. Nu vorbesc niciodată de asta, pentru că pământenii ar refuza s-o mănânce. Mai târziu ați fi fost interogați la sânge cum v-a plăcut, cum credeți că ar putea fi îmbunătățită mâncarea etc. Salonul Verde este cea mai valoroasă stațiune experimentală de pe Venus.

Bigman își schimonosi fața lui mică și strigă vehement:

– O să-i dau în judecată. O să ridic problema în fața Consiliului. Nu pot să mă hrănească cu drojdie fără să-mi spună, de parcă aș fi un cal, sau o vacă, sau...

Și încheie, sufocat de indignare.

– Înțeleg, spuse Lucky, că această drojdie are o legătură cu valul de criminalitate de pe Venus.

– Zici că înțelegi asta... spuse Morriss sec. Înțeleg că nu ai citit rapoartele noastre oficiale. Cei de pe Pământ cred că noi aici exagerăm lucrurile. Te asigur că nu exagerez cu nimic. Nu e numai un val de crime, Lucky, e vorba de această drojdie. Ea e în miezul tuturor problemelor de pe planeta asta.

Un barman automat alunecase în living, cu un filtru și trei cești de cafea pe capac. Barmanul se opri mai întâi la Lucky, apoi la Bigman. Morriss luă cea de-a treia ceașcă, o duse la buze și își șterse satisfăcut uriașa mustață.

– Dacă doriți, domnilor, vi se vor adăuga și frișcă și zahăr, spuse el.

Bigman privi circumspect și mirosi cafeaua. Bănuitor, îl luă la ochi pe Morriss.

– Tot drojdie de-aia?

– Nu. De data asta, cafea veritabilă. Jur.

O clipă sorbiră în liniște, apoi Morriss continuă:

– Lucky, Venus e o lume al dracului de scump de întreținut. Orașele noastre își scot oxigenul din apă, iar asta cere niște stații electrolitice uriașe. Fiecare oraș are nevoie de o cantitate uriașă de energie numai pentru întreținerea domurilor care le protejează de miliardele de tone de apă. Orașul Aphrodite folosește mai multă energie decât întreaga Americă de Sud, deși are doar o miime din populația respectivă. Iar energia asta trebuie s-o obținem cumva. Trebuie să exportăm pe Pământ, ca să obținem uzine

energetice, mașinării, combustibil atomic și așa mai departe. Singurul produs al lui Venus e iarba de mare, algele, în cantități infinite. O parte o exportăm ca îngrășământ, dar asta nu rezolvă problema. Însă cea mai mare parte din iarba noastră de mare este folosită ca mediu de cultură pentru drojdie. Avem o mie și una de varietăți de drojdie.

Bigman își țuguie buzele.

– Schimbarea algelor în drojdie nu mi se pare a fi o mare îmbunătățire.

– Cum ți s-a părut ultima masă? întrebă Morriss.

– Continuă, domnule Morriss, spuse Lucky.

Morriss se conformă:

– Desigur, domnule Jones, e co...

– Spune-mi, te rog, Bigman!

Morriss se uită serios la micul marțian și-i spuse:

– Mă rog. Bigman are dreptate să nu aibă o părere bună despre drojdie, în general. Cele mai răspândite tulpini ale noastre sunt bune doar pentru animale. Dar chiar și așa, sunt foarte folositoare. Porcul hrănit cu drojdie e mult mai ieftin și mai bun decât orice alt tip de porc. Drojdia e foarte bogată în calorii, proteine, minerale și vitamine. Avem și alte tulpini, de calitate mai bună, care sunt folosite în situații în care vrem să stocăm cantități mari pe perioade lungi de timp. De pildă, în expedițiile spațiale îndepărtate sunt luate așa-numitele rații-Y. În sfârșit, există și varietăți de foarte bună calitate, extrem de scumpe și greu de obținut, care intră în meniul de la Salonul Verde și cu care se poate fie imita, fie depăși hrana obișnuită. Deocamdată, producția e foarte limitată, dar nu va trece mult și va crește la nivel de masă. Cred că deja ai înțeles toată esența problemei, Lucky.

– Cred că am înțeles.

– Eu n-am înțeles, spuse Bigman belicos.

Morriss îi prezentă pe loc explicația.

– Venus va avea monopolul asupra acestor tulpini de lux. Nici o altă planetă nu le va poseda. Fără experiența în zimocultură a venusienilor... a

– În ce? întrebă Bigman.

– În cultura enzimelor. Fără experiența venusienilor, nici o altă lume nu va putea să obțină drojdiile respective și nici să mențină culturile, dacă cumva fură mostre. De aceea, Venus e pe cale să înceapă un comerț foarte profitabil cu varietăți de lux, cu tot restul galaxiei. Asta ar fi important nu numai pentru Venus, ci și pentru Pământ, de fapt pentru întreaga

Confederație Solară. Suntem sistemul cel mai populat din Galaxie, fiind cel mai vechi. Dacă vom putea vinde un kilogram de drojdie de lux pe o tonă de grâu, n-o s-o ducem rău.

Lucky ascultase cu răbdare lecția lui Morriss. Spuse:

– Din aceleași motive, o putere străină, interesată în slăbirea Pământului, va dori să distrugă monopolul venusian în materie de drojdii.

– Ai înțeles, deci. Aș vrea să pot convinge și restul Consiliului de acest pericol foarte prezent și foarte acut. Dacă au fost furate eșantioane de drojdii, împreună cu tehnologia aferentă, rezultatul ar putea fi dezastruos.

– Foarte corect, spuse Lucky. Acum vine întrebarea importantă: s-au furat?

– Încă nu, spuse posac Morriss. Dar de șase luni tot avem mici furtișaguri, accidente ciudate, incidente foarte bizare. Unele sunt doar supărătoare, sau pur și simplu caraghioase, cum ar fi cazul bătrânului care a aruncat jumătăți de credit copiilor și apoi s-a dus la poliție și a declarat disperat că a fost jefuit. Când au venit martorii și au arătat că el a dat banii cu mâna lui, a început să facă urât, susținând sus și tare că n-a făcut așa ceva în viața lui. Dar există și accidente mult mai serioase, cum s-a întâmplat cu acel operator de transporturi, care a coborât niște iarbă prea repede și a strivit doi oameni. Individul a spus că a avut un moment de pierdere a cunoștinței.

Bigman sări ca ars.

– Lucky! Piloții de pe navetă spun că și ei și-au pierdut cunoștința.

Morriss înclină din cap:

– Da, și aproape că mă bucur că s-a întâmplat, câtă vreme ați reușit să scăpați. Consiliul de pe Pământ va fi, poate, mai dispus să creadă că în spatele acestor lucruri se ascunde ceva.

– Bănuiesc, spuse Lucky, că te gândești la o formă de hipnoză.

Morriss își strâmbă buzele într-un surâs amar, cu totul lipsit de umor.

– Hipnoza e un cuvânt blând, Lucky. Știi vreun hipnotizator care poate influența niște subiecți care nu vor să se lase influențați, la distanțe mari? Eu zic că o persoană sau niște persoane de pe Venus posedă puterea de a domina complet mintea oamenilor. Iar aceste persoane își exersează această putere tot mai mult, o stăpânesc tot mai bine. Cu fiecare zi care trece, ne va fi tot mai greu să luptăm cu ei. S-ar putea să fie deja prea târziu!

Consilier acuzat!

Ochii lui Bigman scoteau scântei.

– Niciodată nu e prea târziu când intră în scenă Lucky. Cu cine începem, Lucky?

Lucky răspunse liniștit:

– Cu Lou Evans. Mă așteptam să-l amintești în discuția noastră, doctore Morriss.

Morriss își încruntă sprâncenele, împreunându-le. Fața lui durdulie se contractă într-o strâmbătură.

– Ești prietenul lui și vrei să-l aperi, firesc. Dar nu e o poveste plăcută. Chiar dacă nu implica un membru al Consiliului, tot urâtă era, dar așa...

– Nu acționez numai în calitate de prieten, doctore Morriss, spuse Lucky. Îl cunosc pe Lou Evans cât de bine poate cunoaște un om pe un altul. Știu că nu este capabil să facă vreun rău Consiliului sau Pământului.

– Atunci ascultă și judecă cu mintea ta. Omul nu a făcut nimic în cea mai mare parte a misiunii lui pe Venus. Este specializat în rezolvarea crizelor, un termen foarte frumos, dar care nu înseamnă nimic.

– Nu vreau să te jignesc, doctore Morriss, dar n-ai avut prejudecăți încă de la sosirea lui?

– Nici pomeneală. Pur și simplu n-am văzut rostul venirii lui pe planetă. Noi, cei de aici, am crescut pe Venus, avem experiență. Ce așteptau ei de la un tânăr proaspăt sosit de pe Pământ?

– O nouă abordare este adesea foarte utilă.

– Aiurea! Ascultă la mine, Lucky, adevăratul necaz este că cei de la „centru” nu consideră importantă problema noastră. Ei l-au trimis pe Evans doar ca să arunce o privire rapidă și să se întoarcă pentru a le spune că nu e nimic.

– Și tu și eu știm că nu așa tratează Consiliul problemele.

Dar venusianul continuă cu acuzațiile.

– Oricum, acum trei săptămâni, individul Evans ne-a cerut niște date secrete privind creșterea tulpinilor de drojdie. Oamenii din industrie au obiectat.

– Au obiectat? spuse Lucky. Au refuzat cererea unui membru al Consiliului?

– O fi el membru, dar oamenii din domeniul drojdiilor sunt foarte secretoși. Asemenea cereri nu se fac. Nici măcar un consilier nu face asemenea cereri. L-au întrebat pe Evans de ce vrea informațiile. El a refuzat să le spună. Mi-au înaintat mie cererea, iar eu am respins-o.

– Pe ce bază? întrebă Lucky.

– Nu a vrut să-mi spună nici mie motivul. Fiind consilierul-șef de pe Venus, nici unul din membrii organizației de aici nu are secrete față de mine. Dar prietenul tău Lou Evans a făcut atunci un lucru la care nu mă așteptam. A furat informațiile. Și-a folosit poziția de consilier pentru a intra într-o zonă cu acces limitat de la laboratoarele de cercetări ale drojdiilor și a plecat cu microfilme ascunse în bocanci.

– În mod sigur, avea motivele lui întemeiate.

– Avea, într-adevăr, spuse Morriss. Microfilmele conțineau formulele unor nutrienți necesari pentru hrănirea unei tulpini de drojdie care e nouă și care pune mari probleme. Două zile mai târziu, unul dintre muncitorii laboratorului care compunea amestecul nutrient a introdus o sare de mercur, o urmă foarte fină. Drojdia a murit, iar o muncă de șase luni s-a dus pe apa Sâmbetei.

Muncitorul a jurat că n-a făcut nimic, deși există dovezi. A fost sondat psihic de psihiatrii noștri. Deja aveam o idee despre cele întâmplate cu el. A avut o perioadă de pierdere a memoriei și cunoștinței. Inamicul încă nu a furat tulpina de drojdie, dar este foarte aproape. Greșesc?

Ochii căprui ai lui Lucky căpătaseră lucirea oțelului.

– Teoria ta este evidentă. Lou Evans a trădat, a dezertat la inamic, oricare ar fi acesta.

– Siriusienii, izbucni Morriss. Sunt absolut sigur.

– Posibil, admise Lucky.

Locuitorii planetelor lui Sirius erau de câteva secole cei mai mari inamici ai Pământului. Era foarte ușor să dai vina pe ei.

– Poate. Să spunem că Lou Evans a trădat și că e omul lor și că s-a declarat de acord să le furnizeze informații cu ajutorul cărora să înceapă să producă necazuri în fabricile de drojdie. La început, mici probleme, care vor pregăti calea necazurilor mari.

– Exact asta e teoria mea. Ai cumva alta?

– Oare consilierul Evans nu este el însuși sub o influență mentală?

– Foarte puțin probabil, Lucky. Dosarele noastre conțin deja multe cazuri. Nimeni din cei care au suferit o dominare mentală nu a avut amnezii totale mai lungi de o jumătate de oră. Evans ar fi trebuit să fie sub o dominație mentală totală timp de mai bine de două zile ca să facă tot ce a făcut. În plus, el nu a dat nici un semn de amnezie.

– A fost examinat?

– Categoric. Când cineva este găsit cu materiale secrete asupra lui – prins asupra faptului, cum a fost el – trebuie luate măsuri. Poate să fie de o mie de ori consilier. A fost examinat. Eu personal l-am cercetat. Când a reușit să transmită un mesaj de la propriul lui echipament, i-am aranjat codificatorul, ca să ne asigurăm că nu va repeta figura – cel puțin, nu fără ca noi să prindem de veste și să interceptăm orice ar fi transmis. Mesajul pe care ți l-a trimis ție a fost ultimul. Nu ne-am mai permis să ne jucăm cu el. La ora asta este consemnat. Eu pregătesc raportul pentru cartierul general. Ar fi trebuit s-o fac mai demult. În raport cer înlăturarea din Consiliu și judecarea pentru corupție, sau poate pentru trădare.

– Dar, înainte de a o face... spuse Lucky.

– Poftim?

– Lasă-mă să vorbesc cu el.

Morriss se ridică, zâmbind sardonic.

– Nu-i așa? Cum să nu vrei? Sigur. Te duc la el. E chiar în clădirea asta. De fapt, chiar aș vrea să auzi și tu cum se apără omul.

Urcară o rampă, salutați regulamentar de gardieni. Bigman se uită la gardian foarte curios.

– Asta e închisoare, sau ce e?

– La aceste nivele este și închisoare, spuse Morriss. Pe Venus facem clădiri multifuncționale.

Intrară într-o cameră mică și dintr-o dată, fără avertisment, Bigman izbucni într-un râs în hohote.

Lucky nu-și putu reprima un zâmbet:

– Ce te-a apucat, Bigman?

– Mai nimic, gâfâi omulețul de pe Marte, cu lacrimi în ochi. Pur și simplu, arăți caraghios, Lucky, cu buza de sus neacoperită de nimic. După ce am văzut atâtea mustăți, îmi pari deja diform fără. Arăți de parcă cineva ți-ar fi smuls mustața din locul ei firesc.

Morriss zâmbi și-și mângâie propria podoabă bucală, grizonată, cu o ușoară mândrie.

Zâmbetul lui Lucky se lăți.

– Caraghios, Bigman, exact așa gândeam și eu despre tine.

– Noi vom aștepta aici, spuse Morriss. Îl vor aduce pe Evans aici, la noi.

Apăsă un buton de semnalizare.

Lucky se uită în cameră. Era mai mică decât camera personală a lui Morriss și era mult mai impersonală. Singura mobilă consta în câteva scaune capitonate, două mese înalte și ferestre false. În spatele fiecăreia dintre ferestre se afla un peisaj marin desăvârșit. Pe una dintre cele două mese înalte se afla un acvariu, iar pe cealaltă două farfurioare, una cu alune uscate, iar cealaltă cu o substanță neagră, cu aspect unsuros.

Bigman urmărea privirile lui Lucky prin cameră.

Dintr-o dată, spuse:

– Lucky, ce e asta?

Aproape că fugi spre acvariu, aplecându-se ca să vadă mai bine conținutul.

– Ia uită-te aici, te rog.

– E una din broaștele-V pe care le țin oamenii drept animale de casă, spuse Morriss. E un exemplar foarte frumos. N-ați văzut niciodată așa ceva?

– Nu, spuse Lucky.

I se alătură lui Bigman lângă acvariul care avea o bază pătrată cu latura de șaizeci de centimetri și o înălțime de un metru. Apa era plină de ierburi.

– Sper că nu mușcă, spuse prudent Bigman.

Dar deja se aplecase și agita apa, curios, cu un deget.

Capul lui Lucky se apropiase de cel al lui Bigman. Broasca-V se uită la ei solemn. Era o creatură mititică, de vreo douăzeci de centimetri lungime, cu un cap triunghiular și cu doi ochi bulbucați. Se sprijinea pe șase picioruțe cu înotătoare, strânse lângă corp. Fiecare dintre picioare avea trei degete lungi în față și trei în spate. Pielea era verde, semănând cu pielea de broască autentică, iar pe linia mediană a spatelui îi fluturau niște aripioare mici. În locul gurii, avea un cioc care amintea de cel de papagal.

În vreme ce Lucky și Bigman se uitau, broasca-V se ridica. „Tălpile” rămăseseră pe fundul acvariului, dar picioarele se întindeau incredibil, pe măsură ce apăreau la iveală tot mai multe articulații. S-a oprit din ascensiune doar când capul i-a ajuns aproape de suprafață.

Morriss se apropie și el și se uită cu afecțiune la micul animal.

– Nu le place să scoată capul din apă. E prea mult oxigen în aer. Le place oxigenul, dar nu în exces. Sunt niște ființe blânde, plăcute la vedere.

Bigman era încântat. Pe Marte practic nu existau animale indigene, iar pentru el asemenea creaturi erau o adevărată noutate.

– Unde trăiesc? întrebă el.

Morriss coborî un deget și scărpină țeasta broaștei-V. Broasca-V permise acest lucru, închizând ochii negri în mișcări spasmodice care ar fi putut însemna încântare, din câte își dădeau ei seama.

– Se adună în colonii mari între alge. Înoată printre ele ca prin niște păduri. Cu degetele lor, sunt capabile să țină tulpinile, iar ciocurile pot să pătrundă prin cele mai tari coji. Probabil că ar face o gaură serioasă în degetul unui om, dar nu se cunoaște nici un caz de mușcătură. Mă mir că încă nu ați văzut nici una până acum. La hotel au o colecție întreagă, adevărate grupuri familiale, aflate la vedere. Nu le-ați văzut?

– N-am prea avut ocazia, spuse Lucky sec.

Bigman se repezi la masa cealaltă și luă o alună, pe care o muie în untura aceea neagră și o aduse la acvariu. O ținu deasupra apei, momind broasca-V. Cu infinită grijă, aceasta scoase din apă ciocul și luă aluna dintre degetele lui Bigman, care scoase un chicotit de încântare.

– Ai văzut? întrebă el.

Morriss zâmbi de parcă ar fi văzut un copil încântat de hrănirea unui porumbel.

– Drăcușorii ăștia ar fi în stare să mănânce toată ziua. Priviți cum o înfulecă.

Broasca-V ronțăia de zor la alună. Dintr-o parte a ciocului ieși o picătură neagră. Broasca-V deschise ciocul și o înghiți.

– Ce e asta? întrebă Lucky.

– Alune unse cu vaselină, răspunse Morriss. Pentru animalele astea, grăsimile sunt o delicatesă, cum e zahărul pentru noi. Nu prea găsesc carbohidrați puri în mediul lor natural. Le plac atât de mult, încât se lasă și capturate ca să le obțină.

– Și cum sunt capturate, apropo?

– O dată cu ierburile recoltate de traulerele noastre, împreună cu alte animale.

Bigman deja începea să-și dorească:

– Hai, Lucky, să luăm și noi...

Dar fu întrerupt de doi gardieni care intrară în cameră. Între ei se găsea un tânăr subțire, blond.

Lucky sări în picioare.

– Lou, bătrâne!

Îi întinse mâna, zâmbitor.

O clipă păru că celălalt îi va răspunde. Nou-venitului i se citea în ochi bucuria.

Dar bucuria pieri brusc. Brațele îi rămaseră pe lângă corp, iar el spuse sec:

– Salut, Starr.

Lucky lăsă să-i cadă mâna. Nu-i venea să creadă.

– Nu ne-am mai văzut de la absolvire.

Făcu o pauză. Cum să abordezi un vechi prieten?

Consilierul cel blond părea foarte conștient de situația jenantă. Dădu scurt din cap și spuse cu un umor macabru.

– De la absolvire au intervenit ceva schimbări.

Apoi, subțiindu-și spasmodic buzele, continuă:

– De ce ai venit? De ce nu-ți vezi de treaba ta, cum ți-am spus?

– Nu pot să las un prieten la nevoie, Lou.

– Așteaptă să ți se ceară ajutorul.

– Cred că-ți pierzi timpul, Lucky, interveni Morriss. Te gândești la el ca la un consilier. Eu prefer să-l consider un renegat.

Durduliul venusian își rostise cuvintele printre dinți, agresiv. Evans roși, dar nu spuse nimic.

– Înainte de a accepta un asemenea apelativ pentru consilierul Evans, eu personal am nevoie de dovezi duse la extrem.

Vocea sa accentuase cu putere cuvântul „consilier”.

Lucky se așeză. Își privi lung prietenul. Evans îi evită privirea.

– Doctore Morriss, ordonă gardienilor să plece. Răspund eu de securitatea lui Evans.

Morriss ridică mirat din sprâncene, dar apoi, după o scurtă deliberare interioară, făcu un gest spre gardieni.

– Bigman, nu te supăra, vrei să mergi și tu în camera alăturată?

Bigman dădu din cap că da și ieși. Lucky începu să vorbească cu blândețe:

– Lou, ne aflăm aici doar noi trei. Tu, doctorul Morriss și eu, nimeni altcineva. Suntem trei membri ai Consiliului Științei și începem o ședință de urgență. Ai scos din dosare informații secrete privind producerea de drojdii?

– Da, spuse Lou.

– Atunci înseamnă că ai avut un motiv. Ce motiv ai avut?

– Ascultă. Am furat hârtiile alea. Înțelegi? Le-am furat. Recunosc. Ce vrei mai mult? N-am avut nici un motiv. Pur și simplu. Așa că las-o baltă și lasă-mă și pe mine în pace.

Buzele îi tremurau.

– Ai vrut să-i auzi argumentația, spuse Morriss. Asta e argumentația. Alta nu are.

– Presupun că știi că după ce ai luat hârtiile la laborator a avut loc un accident, în care a fost implicată exact tulpina de care era vorba în hârtii.

– Știu, răspunse Evans.

– Și cum explici asta?

– Nu am nici o explicație.

Lucky se uita cu atenție la Evans, căutând orice urmă din acel tânăr pe care și-l amintea de la Academie: plin de naturalețe, iubitor de distracții, nervi de oțel. Cu excepția unei mustăți care respecta întocmai tipicul venusian, omul la care se uita acum Lucky semăna perfect cu cel pe care și-l amintea Lucky, cel puțin ca aspect fizic. Aceleași membre cu oase lungi, același păr blond, tuns scurt, bărbia ascuțită, trupul cu abdomen plat, atletic. Dar în rest? Ochii lui Evans se plimbau neliniștiți de colo-colo, buzele i se mișcau fără încetare, iar unghiile îi erau mâncate până la sânge.

Lucky se luptă mult în sinea lui până să fie în stare să-i pună următoarea întrebare, la urma urmei foarte grosolană. Vorbea cu un prieten, cu un om pe care-l cunoștea bine, a cărui loialitate nu o pusese niciodată în discuție, pentru a cărui loialitate ar fi fost în stare să garanteze cu viața lui, fără să stea pe gânduri.

Puse întrebarea care-i stătea pe buze:

– Lou, ai trădat?

Evans răspunse cu o voce plictisită, fără intonație:

– Nu am nimic de comentat.

– Lou, te mai întreb o dată. Mai întâi, vreau să știi că sunt de partea ta, orice ai fi făcut. Dacă ai greșit față de Consiliu, înseamnă că ai avut un motiv foarte bine întemeiat. Spune-ne care a fost acel motiv. Dacă ai fost

drogat sau forțat, fizic sau mental, dacă ai fost șantajat, dacă a fost amenințat cineva apropiat ție, spune-ne. Pentru numele Pământului etern, Lou, chiar dacă ai fost ispitit cu bani sau putere, chiar dacă e și mai grav, spune-ne! Nu există eroare pe care să n-o poți recupera, măcar parțial, acum, prin sinceritate. Ce zici de asta?

O clipă, Evans păru mișcat. Ochii lui albaștri se ridicară, plini de o durere.

– Lucky, începu el...

Dar imediat blândețea dispăru și strigă:

– Nu am nimic de comentat, Starr. Nimic.

Morriss, cu brațele încrucișate la piept, spuse:

– Îmi pare rău, Lucky, asta este. Asta e atitudinea lui. Doar el are informațiile respective, iar noi le vrem. Și, pe Venus, o să le obținem, într-un fel sau altul.

– Așteaptă... spuse Lucky.

– Nu mai putem aștepta, răspunse Morriss. Gândește-te și tu. Nu mai avem timp. Aceste așa-numite accidente au devenit tot mai serioase, pe măsură ce se apropie de obiectivul lor. Trebuie să rezolvăm problema acum.

Și Morriss lovi cu pumnul lui gras în brațul fotoliului, exact în clipa în care camera era sfâșiată de un semnal puternic.

– Semnal de urgență! se încruntă Morriss. Ce Spațiul mă-si...

Deschise circuitul de comunicații și duse receptorul la ureche.

– Aici Morriss. Ce se întâmplă? Poftim? POFTIM!

Lăsă receptorul să-i cadă din mână. Întoarsă spre Lucky, fața lui era de un alb ireal, nesănătos.

– În ecluza douăzeci și unu se află un om hipnotizat, spuse el, înecându-se.

Trupul lui Lucky se destinse ca un arc.

– Cum adică „ecluză”? E vorba de cupolă?

Morriss înclină din cap și reuși să mai spună:

– Accidentele sunt tot mai grave. De data asta e vorba de cupolă. Omul acela poate în orice clipă să lase oceanul să invadeze Aphrodite!

Păzea, vine apa!

Din giromașina lor de viteză, Lucky arunca priviri cupolei de deasupra capului. Un oraș construit sub ape, gândi el, necesită miracole ale ingineriei ca să poată fi un oraș viabil.

În multe locuri ale Sistemului Solar se aflau cupole. Cele mai vechi și mai faimoase erau cele de pe Marte. Dar pe Marte gravitația era doar de două cincimi din cea de pe Pământ, iar cupolele erau presate de o atmosferă rarefiată.

Aici, pe Venus, gravitația era de cinci șesimi din cea standard terestră, iar domurile venusiene erau acoperite de ape. Chiar dacă erau construite în apele puțin adânci, iar vârfurile lor se apropiau de suprafață la reflux, încă erau milioane de tone de apă care presau.

Lucky, ca majoritatea pământenilor (ca, de altfel, și a venusienilor), avea tendința să ia aceste realizări ale tehnologiei drept un dat. Dar acum, cu Lou Evans întors în închisoarea lui și cu problema lui lăsată deocamdată în suspensie, mintea agilă a lui Lucky aduna rapid informații despre noua situație.

– Care e sistemul de susținere, a domului, doctore Morriss? întrebă el.

Grasul venusian își mai recăpătase din prestanță. Giromașina pe care o conducea gonea spre sectorul amenințat. Îi vorbi în cuvinte sacadate, aspre:

– Câmpuri de forță diamagnetice, în tole de oțel. Aparent, oțelul e cel care susține cupola, dar nu e adevărat. Oțelul nu e destul de puternic. Câmpul de forță e cel care face totul.

Lucky se uită în jos, la străzile orașului, pline de oameni, pline de viață.

– Au mai fost accidente de acest tip?

Morriss gemu:

– Pe Spațiu! Nu atât de grave. Ajungem acolo în cinci minute.

– Există sisteme de intervenție automată la avarii? continuă Lucky netulburat.

– Evident că există. Avem sisteme de alarmă și sisteme de ajustare automată a câmpului, cât de sigure ne putem permite. Iar orașul este în întregime construit în segmente autonome. Orice stricăciune la cupolă pune în funcțiune câmpurile subsidiare ale segmentelor.

– Deci orașul nu va fi distrus, chiar dacă oceanul pătrunde înăuntru. Corect? Populația știe asta?

– Sigur. Oamenii știu că sunt protejați, dar și așa, o parte importantă a orașului va fi distrusă. Vor fi și morți, iar de pagubele materiale nu-ți mai vorbesc. Mai rău, dacă oamenii pot fi influențați să facă așa ceva, totul se poate repeta.

Al treilea în mașină era Bigman, care se uita neliniștit la Lucky. Înaltul pământean era concentrat, iar sprâncenele lui formau un V foarte proeminent.

Apoi Morriss mormăi:

– Am ajuns.

Mașina deceleră rapid și opri cu un țiuit de frâne.

Ceasul lui Bigman indica două și un sfert, dar asta nu însemna nimic. Noaptea de pe Venus avea optsprezece ore, iar sub cupolă nu exista nici zi și nici noapte.

Luminile artificiale nu se stingeau niciodată. Clădirile se conturau limpede, ca întotdeauna. Dar orașul era diferit acum. Oamenii acționau altfel. Ei ieșeau din anumite secțiuni ale orașului. Vestea situației de criză se răspândise prin misterioasa magie a cuvântului din om în om, iar acum oamenii se grăbeau, cu acea curiozitate morbidă, ca la paradă, să vadă ce se întâmplă, așa cum pe Pământ oamenii se bat pentru un loc la concertele de muzică magnetronică.

Poliția ținea deoparte mulțimea și se dădu la o parte doar la vederea lui Morriss și a însoțitorilor lui. Deja se lucra la izolarea secțiunii de oraș care era amenințată de diluviu.

Morriss îi mână pe Lucky și pe Bigman spre o ușă mare. În spatele lor, glasul mulțimii se atenuă brusc. Înăuntru, un om se grăbi spre Morriss.

– Domnule doctor Morriss... Începu acesta.

Morriss făcu prezentările fără alte formalități:

– Lyman Tumer, inginer-șef. David Starr, de la Consiliu. Bigman Jones.

Apoi, la un semnal venit din cealaltă parte a camerei o porni în goană, cu o viteză surprinzătoare pentru un om corpolent ca el. Le strigă peste umăr:

– Tumer o să aibă grijă de voi.

Tumer strigă după el:

– Domnule doctor Morriss!

Dar strigătul rămase fără răspuns. Lucky îi făcu un semn lui Bigman, iar omulețul se repezi pe urmele consilierului venusian.

– O să-l aducă înapoi pe doctorul Morriss? întrebă îngrijorat Tumer, strângând o cutie dreptunghiulară, pe care o ținea suspendată de umăr cu o curea. Avea o față uscățivă, păr roșu-castaniu, un nas proeminent, o grămadă de pistrui și o gură mare. Iar pe față i se citea tulburarea.

– Nu, răspunse Lucky. S-ar putea să fie nevoie de Morriss acolo. I-am spus prietenului meu să stea tot timpul aproape de el.

– Nu știu la ce o să folosească, murmură inginerul. Cred că nimic nu ne va mai ajuta.

își puse o țigară în gură și-i întinse absent și lui Lucky una. Refuzul lui Lucky trecu neobservat câteva clipe. Tumer rămăsese acolo, cu cutia de plastic în mână, pierdut în lumea gândurilor lui.

– Bănuiesc că sectorul amenințat este în curs de evacuare, spuse Lucky.

Tumer tresări și-și retrase țigările, apoi pufni când își dădu seama de țigara din gura lui. O scuipă jos și o zdrobi cu tocul pantofului.

– Se evacuează, răspunse el, dar nu știu... și vocea îi pieri.

– Înțeleg că divizarea în sectoare este sigură, nu?

– Mda, murmură inginerul.

Lucky așteptă un moment, apoi continuă:

– Dar dumneata nu ești mulțumit, nu? Ce voiai să-i spui doctorului Morriss?

Inginerul îl privi speriat și mută geanta de pe umăr.

– Nu, nimic. Nu e nimic.

Erau singuri într-un colț al camerei. Intrau oameni în costume de presiune, cu căștile scoase, ștergându-se pe frunte de transpirație. La urechi le ajungeau frânturi de fraze:

-... au mai rămas cam o mie de oameni. Acum închidem toate trapele.

-... nu pot ajunge la el. Am încercat totul. Nevastă-sa e acolo, în zona intermediară, și încearcă...

– Dacă am ajunge destul de aproape ca să-l doborâm, înainte să ne vadă el!

Tumer părea să asculte toate acestea cu o fascinație morbidă, dar nu se mișcă din colțul lui. Mai aprinse o țigară, pe care o călcă imediat, nervos.

Izbucni sălbatic:

Uită-te la mulțimea de acolo. Câtă distracție! Ce senzații! Nu știu ce să fac, nu știu.

Mai mută o dată pe umăr cutia, într-o poziție mai comodă, și o strânse lângă el.

– Ce este acolo? întrebă Lucky, mânat de o bruscă presimțire. Tumer se uită în jos, privi mirat la cutie, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară, apoi răspunse:

– E computerul meu, un model portabil special, proiectat de mine.

O clipă, în vocea lui frica lăsase loc mândriei.

– Nu cred că mai e unul în galaxie ca al meu. Îl port mereu cu mine. De asta și știu...

Și iar se opri. Lucky îi spuse cu vocea lui cea mai gravă:

– Gata, Tumer, spune ce știi. Vreau să-mi spui. Acum!

Tânărul consilier pusese mâna pe umărul lui Tumer și începuse să-l strângă.

Tumer ridică privirea și și-o propti în ochii căprui și calmi ai lui Lucky.

– Cum ziceai că te cheamă? întrebă el.

– Mă numesc David Starr.

Ochii lui Tumer începură să strălucească.

– Cel căruia i se spune Lucky Starr?

– Corect.

– Atunci îți spun, dar nu pot vorbi tare aici. E periculos, începu să-i vorbească în șoaptă, cu capul lui Lucky aproape de al lui. Nimeni nu-i băga în seamă. Toți cei care intrau sau ieșeau din cameră aveau alte treburi.

Cuvintele lui Tumer ieșeau de parcă ar fi fost bucuros că scapă, în sfârșit, de teribilul secret.

– Pereții cupolei sunt dubli, vezi tu... Fiecare dintre pereți e făcut din transită, cel mai rezistent plastic siliconic cunoscut științei. În spatele transitei sunt grinzile de rezistență, în rețea. Cupola poate rezista unei presiuni imense. Este complet indestructibilă. Nu o poți zgâria și nici o formă de viață nu poate să se lipească de ea. Nu va fi atacată chimic de nici un proces posibil în oceanul venusian. Între cei doi pereți se află bioxid de carbon sub presiune. Acesta servește la preluarea undelor de șoc, dacă domul superior va fi cumva străpuns. Cupola interioară poate, evident, rezista singură presiunii apei. În plus, între sectoare există faguri, așa că în cazul unei spărturi doar mici porțiuni vor fi inundate.

– Este un sistem foarte complex, spuse Lucky.

– Prea complex, răspunse cu amărăciune Tumer. Un cutremur ar putea rupe domul în două, dar nimic altceva. Și cum în partea asta de planetă nu sunt cutremure.

Se opri să aprindă încă o țigară. Îi tremurau mâinile.

– Mai mult, fiecare metru pătrat din cupolă este legat la instrumente care măsoară permanent umiditatea între pereți. Cea mai mică fisură și instrumentele sar peste cap. Chiar dacă este o fisură microscopică, chiar dacă e invizibilă, instrumentele sar ca arse. Încep să sune alarmele și sirenele. Toată lumea strigă, „păzea, vine apa!”

Și zâmbi strâmb:

– „Păzea, vine apa”. Ce idioțenie! În zece ani, de când lucrez eu aici, instrumentele au înregistrat doar cinci fisuri și de fiecare dată reparația a durat mai puțin de o oră. Pur și simplu se transportă în afara cupolei un clopot de scufundare, se pompează afară apa, se lipește transita, se mai adaugă un strat în partea locului și se lasă să se răcească. Iar după aceea cupola e mai rezistentă ca înainte. Păzea, vine apa... Nici măcar o picătură de apă nu a intrat în oraș.

– Am înțeles prezentarea, acum treci la subiect.

– Subiectul e încrederea exagerată, domnule Starr. Suntem împărțiți în partiții, dar cât de rezistente sunt acestea? Toate calculele sunt făcute pentru străpungerea gradată a peretelui exterior, cu intrarea treptată a apei. Apa se va strecura încet, așa că noi o să avem de fiecare dată o grămadă de timp. Nimeni nu s-a gândit ce se va întâmpla dacă o ecluză rămâne brusc deschisă. Apa o să vină ca un drug de oțel, ca un berbece care va lovi peretele de transită cu o viteză de doi kilometri pe secundă. Peretele de transită va fi lovit de ceva în genul unei nave spațiale în plină accelerație.

– Vrei să spui că nu va rezista?

– Vreau să spun că nimeni nu a lucrat la problema asta. Nimeni nu a calculat forțele implicate – până acum o jumătate de oră. Am făcut-o eu, ca să-mi mai omor timpul. Aveam calculatorul, întotdeauna îl am cu mine. De aceea am emis câteva ipoteze simplificatoare și m-am pus pe lucru.

– Și nu va ține?

– Nu sunt absolut sigur. Nu știu cât de bune sunt ipotezele inițiale. Dar cred că nu va ține. Cred că va fi străpuns. Ce facem în situația asta? Dacă bariera nu ține, s-a zis cu Aphrodite, cu întregul oraș. Și cu mine, și cu tine, și cu noi un sfert de milion de oameni. Toți. Toată mulțimea de afară, atât de

agitată, toți suntem condamnați, îndată ce omul acela apasă butonul din ecluză.

Lucky se uită îngrozit la om.

– De cât timp știi asta?

Inginerul începu să bolborosească o scuză.

– De o jumătate de oră. Dar ce pot să fac? Nu putem să dăm costume de presiune la un sfert de milion de oameni. Mă gândeam să vorbesc cu Morriss să protejăm cei mai importanți oameni din oraș, sau o parte din femei și copii. Dar cum să-i alegi pe cei care trebuie salvați? Poate că ar trebui făcut ceva. Tu ce crezi?

– Nu sunt sigur că știu.

Inginerul continuă, chinuit de gânduri negre.

– Mă gândeam că poate o să-mi pun un costum și o să ies de aici. La urma urmei, în asemenea situații, ieșirile nu mai sunt păzite.

Lucky se depărtă puțin de inginerul care tremura și-l privi intens, cu ochii întredeschiși.

– Galaxie mare! Orb am mai fost!

Și se întoarse, ieșind ca fulgerul din cameră, cu mintea chinuită de gânduri disperate.

Prea târziu!

Bigman se simțea amețit, neajutorat, aiurit. Ținându-se cât putea el de aproape de Morriss, se trezi trecând în goană de la un grup la altul, ascultând discuții gâfâite, pe care nu le putea înțelege prea mult, fiind un ignorant în materie de Venus.

Morriss nu avea cum să se odihnească. Fiecare nou minut însemna încă cineva venit cu un raport, o nouă decizie de luat. Abia trecuseră douăzeci de minute de când se luase după el, dar deja fuseseră propuse o duzină de planuri, toate abandonate pe loc.

Un om venit din sectorul amenințat spunea cu o voce tunătoare:

– Au pus raze-spion pe el și-l vedem. Stă acolo, cu mâna pe pârghie, și nu face nimic. I-am transmis vocea soției prin eter și apoi prin difuzorul de acolo, dar nu cred că a auzit ceva. Bine măcar că nu mișcă.

Bigman își mușcă buza. Ce-ar face Lucky, dacă ar fi aici? Primul lucru care-i trecuse prin cap fusese să se strecoare în spatele omului – omul se numea Poppnoe – și să-l doboare. Dar era primul gând care trecuse prin mințile tuturor și fusese instantaneu abandonat. Omul de la pârghia aceea de comandă se închisese în camera de control al ecluzei. Iar aceste camere erau special proiectate pentru a se evita orice formă de intruziune. Fiecare intrare era complet autonomă, iar alarmele erau alimentate din interior. Acum, această protecție suplimentară se întorcea împotriva orașului, putând însemna pieirea lui Aphrodite.

La primul sunet, la prima alarmă, pârghia aceea ar fi fost trasă. Bigman era sigur de asta. Iar o dată pârghia trasă, oceanul venusian va pătrunde în Aphrodite. Nu, nu puteai să riști atâtea vieți omenești, înainte de terminarea evacuării.

Cineva sugerase folosirea unui gaz otrăvitor, dar Morriss clătinase din cap, fără a da explicații. Bigman încercă să înțeleagă ce gândește venusianul. Omul de la comenzi nu era nici bolnav, nici nebun, nici răuvoitor. Pur și simplu era sub control mental. Asta însemna că există doi inamici. Omul de la pârghie, luat singur, putea fi slăbit de gaz până la punctul în care nu mai era capabil să tragă pârghia, dar înainte de asta situația i s-ar reflecta în minte, iar cei care-l controlează vor face ca unealta lor să-și contracteze mușchii destul de rapid.

– Atunci, ce mai așteaptă? mormăi Morriss pe sub mustața pe care nu o avea, în vreme ce pe obraji îi curgea sudoarea în râuri. Ah, de-aș putea duce până acolo un tunuleț atomic!

Bigman știa că și asta e imposibil. Un tun atomic adus în cel mai apropiat punct ar fi trebuit să treacă printr-o grămadă de ziduri și ar fi distrus chiar cupola pe care intenționau ei s-o protejeze.

Se gândi intrigat unde o fi acum Lucky. Iar apoi, cu voce tare:

– Dacă la individ nu puteți ajunge, ce ziceți de comenzi?

– Ce vrei să zici? întrebă Morriss.

– Adică să paradim pârghia aia. E nevoie de ceva energie pentru a deschide porțile ecluzei, nu? Dacă întrerupem alimentarea cu energie...

– Bine gândit, Bigman, dar toate porțile au propriul lor generator de avarie, care se află chiar acolo.

– Și nu se poate opri de aici?

– Cum? E închis acolo și e înțesat cu sisteme de alarmă.

Bigman ridică privirea și văzu, doar cu ochii minții, oceanul de deasupra lor.

– Suntem într-un oraș închis, ca pe Marte. Nu trebuie să pompați aerul peste tot?

Morriss își șterse frunte plină de broboane cu o batistă, încet, cu metodă. Apoi se uită țintă la micul marțian.

– Vorbești de conductele de ventilație?

– Exact. Trebuie să ducă una și acolo, la ecluză, nu?

– Evident.

– Și nu e acolo vreun loc pe unde să lași în jos o frânghie, sau ceva?

– Ia stai puțin. O microbombă pusă acolo, în locul gazului otrăvitor de care vorbeam...

– Nu, nu e destul, spuse Bigman nerăbdător. Bănuiesc că un oraș submarin are nevoie de o ventilație serioasă, cu conducte groase. Problema e, țin un om?

– Nu sunt deloc groase, asta e problema, spuse Morriss.

Bigman înghiți greu un nod. Îl costă mult să spună în continuare:

– Nici eu nu sunt prea gros. Poate că intru.

Iar Morriss, cu ochii ațintiți la micul marțian, spuse:

– Pe Venus! S-ar putea. S-ar prea putea! Vino cu mine!

După cum arătau străzile de pe Aphrodite, în oraș nu dormea nici un bărbat, nici o femeie, nici un copil. Chiar lângă peretele de transită care trebuia să-i apere și lângă „cartierul general de salvare”, lumea se strânsese ca o masă neagră, care sporovăia. S-au întins lanțuri, în spatele cărora patrulau fără încetare polițiști cu arme cu bastoane electrice.

Lucky, ieșit ca din pușcă din clădire și continuând să alerge ca un disperat, fii oprit brusc de lanțuri. Îi năvăliră în minte o sută de gânduri contradictorii. Pe cerul Aphroditei, fără o susținere evidentă, era un mesaj care se rotea lent, scris în arabescuri lucitoare:

APHRODITE, PUNCTUL DE MAXIMĂ FRUMUSEȚE AL LUI VENUS, VĂ SPUNE BINE AȚI VENIT.

În apropiere se deplasa un șir de oameni. Aceștia cărau obiecte stranii: valize arhipline, cutii de bijuterii, haine atârnând de umeri. Unul câte unul, oamenii urcau în vehicule. Era clar cine și ce sunt oamenii aceia: refugiați din zona amenințată, care treceau prin poarta interioară cu tot ce puteau lua cu ei și li se păruse demn de a fi salvat, în șir nu existau femei sau copii.

Lucky strigă la un polițist care trecea pe acolo:

– Există un vehicul și pentru mine?

Polițistul ridică privirea.

– Nu, domnule, toate sunt în misiune.

– Misiune a Consiliului, spuse Lucky enervat.

– Îmi pare rău, nu am ce face. Toate vehiculele din oraș sunt destinate refugiaților.

Și polițistul arătă spre șirul de oameni aflați nu departe.

– E important. Trebuie să plec de aici imediat.

– Atunci va trebui să mergeți pe picioare, spuse polițistul.

Lucky strânse furios din dinți. Nu avea cum să treacă prin mulțimea asta pe roți sau pe picioare. Trebuia să zboare, trebuia să zboare acum.

– Nu există nimic disponibil? Orice!

Nici că se mai adresa polițistului, se adresa eului lui disperat, furios că se lăsase atât de ușor dus de nas de inamic.

Spre norocul lui, polițistul a auzit și i-a răspuns, deși în doi peri:

– Dacă nu vreți să folosiți o „lăcustă”...

– Un helicopter? Unde?

Ochii lui Lucky străluceau.

– Glumeam, domnule, spuse polițistul.

– Dar eu nu glumesc. Unde e aparatul?

Existau câteva, dezasamblate, în subsolul clădirii din care ieșise el. Patru oameni asamblaseră unul în curtea clădirii, pe cel care arăta cel mai promițător, doritori să ajute la evacuare. Cei din mulțime care se aflau mai aproape începură să strige vechiul îndemn de la concursurile de helicoptere, „sări, lăcustă!”.

Cu cinci ani în urmă, în întregul Sistem Solar apăruse moda concursurilor de helicoptere, curse peste diverse obstacole cât mai mari și mai dificile. Cât a durat voga, Venus a adoptat „lăcustele” cu cel mai mare entuziasm. Probabil că jumătate din casele din Aphrodite aveau în pivniță helicoptere.

Lucky verifică micropila. Era activă. Pomi motorul și cuplă giroscopul. Lăcusta se îndreptă îndată și întinse țeapăn singurul picior pe care se sprijinea.

Probabil că aceste „lăcuste” sunt cel mai grotesc mijloc de transport inventat vreodată. Ele constau într-un corp curb, destul de mare pentru a face loc unui om la comenzi. Apoi un rotor cu patru pale, pe un picior unic, metalic, cu un amortizor de cauciuc. Părea un fel de pasăre de apă gigantică, adormită într-un picior, cu celălalt îndoit sub ea.

Lucky atinse mânerul de salturi și piciorul lăcustei se retrase. Corpul coborî până la circa doi metri față de sol, în vreme ce piciorul intra în tubul gol care traversa lăcusta prin spatele panoului. În punctul de retractilitate maximă, piciorul se destinse brusc și lăcusta sări zece metri în aer.

Palele elicei de deasupra lăcustei ținură aparatul plutind în aer multe secunde, la înălțimea maximă. În aceste secunde, Lucky putu să vadă bine oamenii de sub el. Mulțimea se întindea pe o distanță de circa un kilometru. Asta însemna câteva prețioase salturi în plus.. Lucky strânse din buze. Asta putea însemna și câteva minute pierdute.

Helicopterul cobora, cu lungul picior întins la maxim. Oamenii de sub el încercau să se împrăștie, dar nu era nevoie. Patru jeturi de aer comprimat îi suflară pe cei apropiați destul de departe ca piciorul să atingă solul fără a produce pagube.

Piciorul atinse betonul și se strânse iarăși. O clipă, Lucky putu vedea fețele uluite ale oamenilor din jur, apoi lăcusta porni din nou.

Lucky nu-și putu reprima gândul că acest sport este extrem de palpitant. În tinerețe, participase la câteva curse. Un expert în sărituri cu lăcusta putea să-și orienteze aparatul cum nici cu gândul nu gândești, găsind loc de aterizare pentru picior în cele mai bizare puncte. Aici, pe Venus, într-un mediu pur urban, cursele erau probabil foarte blânde, în comparație cu cele din vastele peisaje sub cerul liber de pe Pământ, adesea stâncoase și accidentate, în care puteai să-ți rupi și oasele, printre altele.

În patru salturi, Lucky trecuse de mulțime. Opri motorul și continuă cu o serie de salturi mici, în zig-zag, până ce se opri. Lucky părăsi aparatul. De aici, nu mai putea sări, dar putea comanda o mașină de teren.

Dar asta însemna alt timp pierdut.

Bigman gâfâia. Se opri pentru o clipă să-și tragă suflarea. Lucrurile surveniseră atât de repede... Fusese luat de val, fără a fi apucat să se dezmeticească bine.

Îi făcuse propunerea lui Morriss cu doar douăzeci de minute în urmă. Acum era închis într-un tub foarte strâns în jurul lui, într-un întuneric deplin.

Se târî, centimetru cu centimetru, sprijinindu-se în umeri. Din când în când, se oprea să aprindă mica lanternă cu fascicul îngust, doar ca să-i arate pereții lăptoși din față, care se pierdeau parcă la infinit, îngustându-se înnebunitor. Într-o mânecă, lângă încheietură, avea o diagramă mâzgălită în grabă.

Morriss îi strânsese mâna, după care Bigman pe jumătate sărise, pe jumătate se cățărase în sistemul de aerisire, pornind direct de la stația de pompare a aerului. Rotoarele uriașului ventilator se opriseră, iar curenții de aer încetaseră să mai circule.

– Sper că asta n-o să-l avertizeze asupra intențiilor noastre, mormăise Morriss, apoi îi strânsese mâinile cu putere.

Bigman se strâmbase a zâmbet și apoi se strecurase în întuneric, în vreme ce toți ceilalți își luau tălpășița. Era evident, deși nimeni nu o spusese: în caz de ceva, Bigman s-ar fi aflat de partea neplăcută a barierei de transită, parte din care ceilalți plecau. Dacă la un moment dat nefericitul ăla trăgea de pârghie, apa ar fi luat tuburile de aerisire ca pe niște paie.

Bigman se întrebă, târându-se înainte, dacă mai întâi o să audă mugetul apei, dacă apa își va face cumva simțită prezența înainte de a-l izbi. Spera

că nu. Nu voia să aibă parte nici măcar de o secundă de așteptare. Dacă venea apa, el și-ar fi dorit să se termine cât mai repede.

Simți că peretele începe să se curbeze. Se opri să-și consulte harta, luminând spațiul din jur cu o licărire rece. Era a doua curbă de pe harta pe care i-o desenaseră. Acum, tubul urma să se curbeze în sus.

Bigman se întoarse într-o rână și se cocârjă ca să ia curba, zdrelindu-și pielea și enervându-se cumplit.

– Sfinte nisipuri marțiene! murmură el.

Mușchii coapselor începură să-l doară, pentru că se străduia să țină genunchii depărtați, lipiți de pereții tubului, ca să nu lunece înapoi. Se târî centimetru cu centimetru în sus, pe ușoara pantă.

Morriss îi copiase harta de pe planurile hieroglifice pe care le ținuse cineva în fața unui videofon la Departamentul de Lucrări Publice din Aphrodite. Marcase traseul cu linii colorate, apoi ceruse detalii despre simboluri și marcaje.

Bigman ajunse la unul din contraforturile de întărire care traversau diagonal tubul. Aproape că fu fericit să găsească ceva de care să se poată tine, ca să mai scape de presiunea dureroasă din genunchi și coate. Își vârî la loc în mânecă harta și prinse traversa cu mâna stângă. Mâna dreaptă întoarse lanterna cu partea opusă lipită de traversă.

Energia micropilei atomice a lanternei, folosită în mod normal pentru aprinderea micului bec cu lumină rece, putea, la o altă comandă, să emită un câmp de forță de rază scurtă, prin capătul celălalt. Acel câmp de forță tăia instantaneu orice substanță solidă ar fi găsit în fața lui. Bigman apăsă pe respectivul buton și știu imediat că unul din capetele traversei era liber. Schimbă mâinile. Folosi tăietorul la celălalt capăt al barei. Încă o atingere și gata. Traversa era liberă în mâna lui dreaptă. O lăsă să lunece în urmă cu un ușor zăngănit. Apa încă nu se auzea venind. Gâfâind și târându-se, Bigman nu pierdea din vedere acest lucru. Mai trecu de două traverse de întărire și apoi de încă o curbă. Apoi înclinarea pantei creștea. În cele din urmă, ajunse la un set de panouri marcate clar pe hartă. Mersese cu totul cel mult două sute de metri, dar oare cât timp i-o fi luat?

Iar apa încă nu se arăta.

Panourile respective, cu ventilatoarele lor care se învârteau datorită curenților de turbulență, erau ultimul marcaj. Tăie cu o mișcare rapidă fiecare dintre palele unuia din ventilatoare și fu nevoit să măsoare exact doi

metri și șaptezeci de la pale. Pentru asta, folosi lanterna, a cărei lungime era de exact cincisprezece centimetri și care intra de exact optsprezece ori în lungimea dorită.

De două ori i-a scăpat din mână și de tot atâtea ori a fost nevoit să reia măsurătoarea, întorcându-se de-a-ndăratelea și de-a bușilea și înjurând de toate nisipurile de pe Marte.

A treia oară, după cea de-a optsprezecea măsură, Bigman ținu apăsat degetul pe locul respectiv. Morriss spusese că locul dorit va fi aproape deasupra capului lui. Aprinse lanterna și-și trecu degetul peste suprafața interioară curbă a tubului, răsucit pe spate.

Folosind iar tăietorul, la o distanță cât mai propice (câmpul de forță nu avea voie să taie prea adânc), cât putea el să judece pe întuneric, a decupat un cerc. Tabla căzu pe el, iar el o puse deoparte, întoarse lanterna spre firele electrice expuse vederii și le studie. Foarte aproape se afla o cameră la nici treizeci de centimetri de omul care ținea mâna pe pârghia ecluzei. Oare mai era acolo? Era clar că încă nu trăsese de pârghia aia (ce mai aștepta, oare?) altfel Bigman ar fi fost de mult un marțian înecat. Oare-l opriseră pe altă cale? Să-l fi capturat?

Îl încercă un zâmbet strâmb, la gândul că face degeaba pe viermele de tubulatură.

Analiză firele. Undeva trebuia să se afle un releu. Trase încet firele, mai întâi unul, apoi pe celălalt. Se ivi un con dublu, negru. Bigman răsuflă ușurat. Înfipse lanterna între dinți, ca să-și elibereze ambele mâini.

Prudent, foarte prudent, răsuci cele două jumătăți ale conului în direcții diferite, pentru a vedea conținutul dispozitivului. Era un releu de putere: două contacte strălucitoare, unul încastrat în selectorul lui de câmp și separat de celălalt printr-un spațiu aproape imperceptibil. La un stimul adecvat, cum ar fi tragerea unei anumite pârghii, selectorul de câmp ar fi descătușat energia care să atragă al doilea contact și ar fi trimis energia necesară porții ecluzei, spre deschidere. Totul ar fi durat o milionime de secundă.

Bigman, transpirat și pe jumătate așteptându-se să-i vină chiar atunci sfârșitul, exact când era la o secundă de îndeplinirea scopului, umblă în buzunarul vestei, de unde scoase o masă de plastic izolator.

Era deja încălzit și înmuiat de la corpul lui. Îl frământă puțin, apoi îl puse cu delicatețe între cele două contacte, în punctul în care aproape se

întâlneau. După ce a numărat până la trei, a retras plasticul.

Contactele puteau să se închidă acum, dar între ele se afla o peliculă foarte fină de plastic, iar curentul nu mai putea să treacă.

Acum pârghia putea fi trasă; vana ecluzei nu se mai deschidea.

Râzând, Bigman se întoarse cu spatele, trecu de resturile ventilatorului, trecu de traversele tăiate, lunecă la vale pe pantă...

Bigman îl căuta cu disperare pe Lucky, dar în debandada care domnea în oraș era imposibil să-l găsească. Omul de la ecluză fusese capturat, bariera de transită fusese ridicată, iar populația se retrăgea acum spre casele abandonate, furioasă că administrația a permis să se întâmple asemenea lucruri. Pentru mulțimile care așteptaseră ca niște spectatori lacomi dezastrul, sfârșitul perioadei de groază fu totuși semnalul declanșării unei sărbători.

În cele din urmă a apărut Morriss, ca din senin, și l-a tras pe Bigman de mânecă.

– Ne-a sunat Lucky.

Uimit, Bigman întrebă:

– De unde?

– Din camera mea de la reprezentanța Consiliului. I-am spus ce ai făcut.

Bigman roși de plăcere. Lucky o să fie mândru de el! Așa că spuse:

– Vreau să vorbesc cu el!

Dar pe ecran se vedea un Lucky amărât, care totuși mai avu puterea să-l felicite.

– Bravo, Bigman, am auzit că ai fost nemaipomenit.

– A, n-a fost mai nimic, spuse Bigman modest. Dar tu unde ai fost?

– Doctorul Morriss e acolo? Nu-l văd, spuse Lucky.

Morriss intră în cadrul videofonului.

– Aici sunt.

– L-ați prins pe omul de la pârghie, după câte am auzit.

– L-am prins. Chiar că l-am prins, mulțumită lui Bigman, spuse Morriss

– Dă-mi voie să ghicesc. V-ați apropiat de el și nici măcar n-a încercat să tragă de pârghie. Pur și simplu s-a predat.

– Da, spuse încruntat Morriss. Dar ce te-a făcut să crezi asta?

– Tot incidentul de la ecluză a fost praf în ochi. Adevărata pagubă trebuia să se producă în altă parte. Când mi-am dat seama de asta, am

plecat. Am încercat să ajung cât mai repede aici. A trebuit să folosesc o lăcustă și apoi o mașină, pentru restul drumului.

– Și? întrebă nerăbdător Morriss.

– Și am ajuns prea târziu! spuse sec Lucky.

Întrebări

Ziua se terminase, mulțimea se risipise. Orașul căpătase un aer liniștit, aproape somnolent, doar cu câte o bisericuță de oameni discutând aprins ultimele evenimente.

Iar Bigman era neliniștit.

Plecase împreună cu Morriss de la scena ultimei amenințări și ajunseseră val-vârtej la reprezentanța Consiliului. Acolo, Morriss avusese o întrevedere cu Lucky, întrevedere la care Bigman nu avusese dreptul să participe și de la care venusianul ieșise furios la culme. Lucky rămăsese calm, dar nu mai scosese un cuvânt.

Chiar când rămăseseră singuri, Lucky nu-i spusese decât un „hai să ne întoarcem la hotel, mi-e un somn de nu mă văd, probabil și ție ți-este, după demonstrația de azi".

Mormăind pe sub mustața inexistentă Marșul Consiliului, ca întotdeauna când era cu totul distras, oprise un taxi. Mașina oprise automat atunci când fotocelula detectase degetele lui răsfirate.

Lucky îl împinsese pe Bigman înainte. Apoi marcase coordonatele hotelului Bellevue-Aphrodite, introdusese și combinația adecvată de monede și predase controlul computerului mașinii. Ultimul lucru pe care l-a comandat, apăsând pedala de la podea, a fost micșorarea vitezei. Mașina cu taxare îi duse într-o mișcare lină și plăcută. Dacă n-ar fi fost ros de o curiozitate bolnavă, Bigman ar fi considerat călătoria atât reconfortantă, cât și odihnitoare.

Micul marțian îi aruncă o privire înaltului său prieten. Lucky părea interesat doar de odihnă și de meditație. Se lăsase în fotoliul capitonat și închisese ochii, lăsând mișcarea să-l legene, în vreme ce hotelul părea să se apropie și să-i înghită ca o gură nesățioasă. Și chiar i-a înghițit, când mașina cu autotaxare a descoperit intrarea în garajul hotelului.

Bigman a ajuns la punctul de explozie abia când au intrat în cameră:

– Lucky, ce se întâmplă? M-ai fiert în suc propriu, nu pot să-mi închipui ce e.

Lucky îi vorbi în timp ce-și scotea cămașa:

– E o simplă chestiune de logică. Ce fel de accidente au avut loc până acum ca rezultat al dominării mentale a unui om? Ce ne-a spus Morriss? Un om care-și dă banii, apoi un individ care lasă să-i cadă un maldăr de iarbă

de mare, un alt om care plasează otravă într-o cuvă pentru creșterea drojdiilor. De fiecare dată, o acțiune mică, dar acțiune. E ceva care s-a făcut.

– Ei și? ridică Bigman din umeri.

– Păi azi ce am avut? O chestie mare, nu ca până acum. Dar nu am avut acțiune. Era opusul unei acțiuni: un om cu mâna pe pârghia de comandă a vanei de la ecluză, care nu face nimic. Nimic!

Lucky dispăru în baie, iar Bigman auzi imediat dușul acicular, ca și icnetele înfundate ale lui Lucky sub jeturile înviorătoare. Bigman nu mai rezista curiozității, așa că-l urmă în camera de baie, mormăind supărat.

– Ascultă! strigă el.

Lucky, cu trupul lui musculos bătut de aerul cald al uscătorului, îi spuse:

– Cum, nu te-ai prins?

– Ce Spațiul mă-si, Lucky, nu mai fi atât de misterios. Știi că nu-mi place.

– Dar nu e nici un mister aici. Mentaliștii aceia și-au schimbat stilul cu totul, iar pentru asta trebuie să aibă un motiv. Nu vezi motivul pentru care au instalat un om la pârghia de comandă a vanei, doar ca să nu facă nimic?

– Ți-am spus că nu știu!

– Ce au obținut prin asta?

– Nimic.

– Cum nimic? Galaxie mare! Nimic? Doar că au adus în sectorul amenințat jumătate din populația din Aphrodite și practic toți funcționarii municipali, în pas alergător. Ne-au adus acolo și pe mine, și pe tine, și pe Morriss. Cea mai mare parte a orașului a rămas pustie, inclusiv reprezentanța Consiliului. Iar eu am fost atât de tâmpit încât abia când Tumer, inginerul-șef al orașului, mi-a spus că e așa ușor să faci poliția să se ducă într-un punct al orașului, mi-am dat seama ce se întâmplă.

– Tot nu m-am prins. Lucky, ajută-mă, nu mă lăsa așa...

– Stai puțin, nu te grăbi. Și Lucky prinse pumnii strânși ai lui Bigman într-o singură palmă. Uite cum stau lucrurile: am mers cât am putut de repede la reprezentanța Consiliului și am descoperit că Lou Evans plecase deja.

– Unde l-au dus?

– Dacă te referi la Consiliu, nu l-a dus nicăieri. A evadat. A doborât un gardian, a pus mâna pe o armă, s-a folosit de marcajul lui de consilier

pentru a obține un submarin și a fugit în ocean.

– Și ce a urmărit cu asta?

– E evident. Amenințarea cu distrugerea orașului era doar o simplă diversiune. Îndată ce Evans a scăpat în oceanul larg, omul din camera de control nu a mai fost sub control și, firesc, s-a predat.

– Nisipuri marțiene! Toată treaba din ventilație am făcut-o degeaba! Am fost un tâmpit, de cincizeci de ori tâmpit.

– Nu, Bigman, nu ai fost, spuse Lucky, cu voce gravă. Ai făcut o treabă bună, absolut formidabilă, iar Consiliul va fi informat de asta.

Micul marțian roși, iar pentru o clipă mândria nu mai lăsă loc nici măcar curiozității. Iar Lucky se folosi de ocazie ca să intre în pat.

Dar Bigman își reveni repede:

– Dar, Lucky, asta înseamnă... Vreau să zic, dacă consilierul Evans a evadat cu ajutorul trucului acelor mentaliști, înseamnă că e vinovat, nu?

– Nu, răspunse Lucky cu vehemență. Nu e vinovat!

Bigman aștepta detalii, dar Lucky nu mai avea nimic de spus pe tema aceea, iar instinctul îi spunea lui Bigman că e cazul să o lase baltă. Abia după ce se introdusese și el în minunatele așternuturi răcoroase de plastex a mai încercat o dată:

– Lucky?

– Da, Bigman.

– Ce facem mai departe?

– Mergem după Lou Evans.

– Mergem? Păi Morriss...?

– Acum eu răspund de proiect. Consilierul-șef Conway m-a numit, printr-un mesaj trimis de pe Pământ.

Bigman dădu din cap în întuneric. Asta explica de ce el n-a avut voie să participe la întrevedere. Oricât de prieten ar fi fost cu Lucky Starr, el nu era membru al Consiliului Științei. În situația în care Lucky ar fi trebuit să se confrunte cu un coleg consilier și să apeleze la autoritatea superioară de pe Pământ și la cartierul-general, un ne-membru al consiliului nu ar fi fost deloc de dorit în calitate de martor.

Dar acum simțea că în el urcă acel imbold atât de cunoscut, care te îndeamnă la acțiune. Acum o să fie în ocean, cel mai vast ocean extraterestru de pe planetele interioare. Așa că întrebă, incitat:

– Când pornim, când?

– Îndată ce ni se termină de pregătit nava. Dar mai întâi trebuie să ne întâlnim cu Tumer.

– Cu inginerul? Pentru ce?

– Am înregistrări ale cazurilor de oameni implicați în diversele incidente mentaliste din oraș până în ziua de astăzi și vreau să am și informațiile despre omul de la ecluză. Tumer este omul care știe, probabil, cel mai mult despre acest om. Dar înainte de a-l vedea pe Tumer...

– Ce, ce?

– Înainte de asta dormim, căpos marțian ce ești. Acum mai și taci.

Locuința lui Tumer se dovedi a fi un apartament într-o clădire uriașă, care părea construită special pentru persoanele aflate undeva în sferele înalte ale conducerii. Bigman fluieră ușor la trecerea prin hol, cu pereții furniruiți și cu peisaje marine tridimensionale. Lucky mergea în față. Intră într-un fel de cărucior, urmat de Bigman. Lucky formă numărul apartamentului lui Tumer.

Căruciorul îi duse pe verticală cinci etaje, apoi o luă pe orizontală, direct de-a lungul grinzilor de rezistență, oprind la intrarea din spate a apartamentului lui Tumer. Ieșiră, iar căruciorul o pomi cu un zumzăit, dispărând după primul colț al coridorului.

Bigman se uită gânditor după mașinărie.

– Ascultă, ai mai văzut în viața ta așa ceva? Eu, nu.

– E o invenție venusiană, spuse Lucky. Le introduc acum și în noile clădiri cu apartamente de pe Pământ. Nu poți face nimic cu vechile clădiri. Trebuie să reproiectezi cu totul clădirea, pentru ca fiecare apartament să aibă propria intrare pentru asemenea cărucioare.

Lucky atinse indicatorul de apartament, care se făcu instantaneu roșu. Ușa se deschise, lăsând să se vadă o femeie care-i privea. Era destul de micuță, tânără și foarte frumoasă, cu ochi albaștri și păr blond, pieptănat spre spate și peste urechi, după moda venusiană.

– Domnul Starr?

– Corect, doamnă Tumer, spuse Lucky, după ce ezitase puțin asupra apelativului; era puțin cam tânără ca să fie măritată.

Dar ea le zâmbea prietenește amândurora.

– Vă rog să intrați, le spuse ea. Soțul meu vă așteaptă, dar n-a dormit mai mult de două ore și nu e tocmai...

Intrară, iar ușa se închise în urma lor.

Lucky spuse:

– Îmi pare rău să vă deranjez atât de devreme, dar este o situație de urgență. În plus, nu cred că-l vom deranja prea mult timp pe domnul Tumer.

– Este în regulă. Înțeleg.

Se apucă să aranjeze obiectele din cameră deși acestea nu aveau nevoie de aranjare.

Bigman se uită la ea curios. Apartamentul purta o amprentă feminină de netăgăduit – plin de culoare, înzorzonat, aproape fragil. Apoi, stânjenit de ochii ei ațintiți asupra lui, spuse cu stângăcie:

– Aveți o locuință... foarte frumoasă, domnișoară, pardon, doamnă.

Ea făcu gropițe în obraji de plăcere și spuse:

– Mulțumesc. Cred că lui Lyman nu-i place în mod deosebit modul în care l-am aranjat, dar nu obiectează niciodată, iar mie-mi plac toate aceste nimicuri. Dar dumneavoastră?

Lucky îl scuti pe Bigman de corvoada răspunsului la asemenea întrebări, spunând:

– Trăiți de mult aici, dumneavoastră și domnul Tumer?

– De când ne-am căsătorit. De mai puțin de un an. E un bloc superb, cred că e cel mai frumos din tot orașul. Are facilități complet independente, are propriul garaj de navete, are și o porțiune pentru ocazii sociale. La subsol are chiar și refugii! Închipuiți-vă! Refugii. Dar nu le folosește nimeni. N-au fost folosite nici măcar noaptea trecută. Cel puțin, cred că nu a fost folosit nici unul, pentru că eu am dormit, cu toată vânzoleala aceea. Vă puteți închipui? Am auzit despre cele întâmplate abia după întoarcerea lui Lyman acasă.

– Poate că a fost mai bine așa, spuse Lucky. Ați scăpat de toate emoțiile.

– Mai precis, am pierdut tot ce era mai interesant, protestă ea. Toată lumea din clădire a fost plecată să vadă, iar eu am dormit! Am dormit în tot acest timp! Nimeni nu m-a trezit. Cred că a fost îngrozitor.

– Ce a fost îngrozitor?

Vocea nouă aparținea lui Lyman Tumer, care tocmai intrase în cameră. Avea părul în neorânduială, iar fața lui de om blajin prezenta cute, în vreme ce ochii arătau că încă îi e somn. Avea sub braț prețiosul lui computer, pe care-l puse sub scaunul pe care se așezase.

– Faptul că am pierdut toată distracția, spuse tânăra lui soție. Ce mai faci, Lyman?

– Fac foarte bine, în condițiile date. Și află că n-ai pierdut nici o distracție. Mă bucur că nu ai... Salut, Starr. Îmi pare rău că te întârzii.

– Abia am picat de câteva clipe, spuse Lucky.

Doamna Tumer merse spre soțul ei și-l ciupi drăgăstos de obraz.

– Cred că e bine să-i las pe bărbați să se ocupe de treburile lor serioase.

Tumer o bătu pe umăr, urmărind-o afectuos cu ochii. Spuse:

– Domnilor, îmi pare rău că m-ați găsit în starea asta, dar am avut o perioadă foarte grea în ultimele ore.

– Sunt în măsură să-mi dau seama. Care e situația cupolei în acest moment?

Tumer se freca de zor la ochi.

– Dublăm oamenii la fiecare ecluză și facem camerele de control ceva mai puțin autonome. Liniile de alimentare cu energie trec acum prin diferite locuri din oraș, ca să le putem întrerupe de la distanță, dacă se mai întâmplă așa ceva. Evident, vom întări și barierele de transită dintre diferitele secțiuni ale orașului... Fumează vreunul dintre voi?

– Nu, spuse Lucky, iar Bigman clătină din cap.

– Poate-mi aruncați și mie o țigară din cutia aia în formă de pește. Da, aceea. E una dintre găselnițele soției mele. Nu-i susțin deloc mania asta a fleacurilor ridicole, dar ei îi place. Tumer roși puțin. Nu sunt de mult timp căsătorit, așa că încă o răsfăț.

Lucky se uită curios la peștele ciudat, cioplit într-un material asemănător cu piatra, verde, din gura căruia ieșise o țigară gata aprinsă, îndată ce-i apăsase aripioara dorsală.

Pe Tumer, fumatul părea să-l relaxeze. Avea picioarele încrucișate, unul dintre ele bălăngănindu-se înainte-înapoi pe deasupra genții computerului.

– Aveți ceva noutăți privitoare la omul care a dat naștere problemelor? Vorbesc de omul de la ecluză.

– E sub observație. Evident, un om nebun.

– Are vreun dosar medical care să prezinte dezechilibre ale stării mentale?

– Absolut nimic. A fost printre primele lucruri pe care le-am verificat. Ca inginer-șef, am în subordine tot personalul care se ocupă de cupolă.

– Știu. De aceea am și venit aici.

– Aș vrea să vă pot ajuta, dar omul era un angajat cât se poate de obișnuit. Era pe statul nostru de plată de șapte luni și nu ne făcuse nici cel

mai mic necaz. De fapt, avea comportament excelent: liniștit, modest, harnic.

– Doar de șapte luni?

– Corect.

– Este inginer?

– Are diplomă de inginer, dar munca lui consta mai ales în gărzi la ecluză. La urma urmei, există un trafic în și din oraș, iar porțile trebuie deschise și închise, trebuie verificate taxe vamale, întocmite niște acte. Administrarea unei cupole presupune mai mult decât inginerie.

– Avea experiență în domeniul ingineriei?

– Doar un curs elementar, la colegiu. Era prima lui slujbă. E un om foarte tânăr.

Lucky dădu din cap și întrebă într-o doară:

– Înțeleg că a avut loc o întreagă serie de accidente în oraș în ultima vreme.

– Serios? Tumer se uită plictisit la Lucky și ridică din umeri. Nu prea am timp să mă uit la știri.

Interfonul bâzâia. Tumer îl ridică și-l ținu o clipă la ureche.

– E pentru tine, Starr.

Lucky înclină din cap.

– Am anunțat că o să fiu aici.

Luă aparatul în mână, dar nu se obosi să pună în funcțiune ecranul și nici să ridice sunetul peste nivelul existent. Spuse:

– Aici este Starr.

După aceea, puse receptorul jos și se ridică.

– Tumer, trebuie să plecăm.

Tumer se ridică și el.

– Bine. Dacă pot să vă ajut cu ceva pe viitor, cheamă-mă oricând.

– Mulțumesc. Sărutări de mâini doamnei.

La ieșirea din clădire, Bigman întrebă curios:

– Ce s-a mai întâmplat?

– Nava noastră este gata, spuse Lucky, făcând semn unei mașini să oprească.

Intrară și din nou Bigman fu cel care rupse tăcerea.

– Ai aflat ceva de la Tumer?

– Vreo două lucruri tot am aflat, spuse Lucky scurt.

Bigman se foi neliniștit în fotoliul lui și schimbă subiectul discuției.

– Sper să-l găsim pe Evans.

– Și eu sper.

– Pe nisipurile de pe Marte, individul e bine în colimator. Cu cât mă gândesc mai mult la el, cu atât situația îmi pare mai gravă. Vinovat sau nu, cererea de recuzare emisă de un ofițer superior al Consiliului e foarte gravă.

Lucky întoarse capul și privi – în jos, evident – la Bigman.

– Morriss nu a trimis niciodată vreun raport privitor la Evans la sediul central. Credeam că ai înțeles asta din discuția de ieri cu el.

– Cum n-a trimis? întrebă Bigman neîncrezător. Atunci cine l-a trimis?

– Galaxie mare! spuse Lucky. E limpede ca lumina zilei. Lou Evans a trimis mesajul în numele lui Morriss.

Membru al consiliului dat în urmărire!

Lucky conducea micul vehicul submarin tot mai bine, pe măsură ce se familiariza cu comenzile și începea să „simtă” marea din jurul lor.

Cei care le dăduseră pe mână submarinul le sugeraseră îngrijorați să urmeze un curs de conducere, dar Lucky zâmbise și se rezumase la câteva întrebări esențiale, în vreme ce Bigman perora în dulcele stil bigmanian: „Nu e chestie care se mișcă să n-o poată conduce Lucky.” Pompos sau nu, era aproape adevărat.

Vasul, numit Hilda, plutea acum în virtutea inerției, cu motoarele oprite. Străpungea întunericul de cerneală al oceanului venusian cu o mare ușurință. Navigau orb. Nu au aprins niciodată puternicele faruri, în schimb, radarul cerceta abisul din fața lor mult mai delicat și mai precis decât ar fi putut s-o facă lumina.

Pe lângă impulsurile radar, foloseau și microunde bine alese pentru a obține maxim de reflexie din partea metalului care forma coca altor submarine. Având o bătaie de câteva sute de kilometri, ele își întindeau degetele și pipăiau într-o direcție, căutând amprenta specifică metalului.

Până în clipa aceea, nu le venise nici o reflexie, iar Hilda stătea suspendată în apă, la un kilometru adâncime, nemișcată, cu excepția derivei la care o supuneau curenții globali ai oceanului venusian.

În prima oră, Bigman abia dacă luase în seamă microundele și obiectul căutărilor lor. Rămăsese mască, în fața spectacolului oferit de priveliștea din hublouri.

Viața submarină de pe Venus este fosforescentă, iar adâncimile negre ale oceanului erau punctate cu lumini colorate mai puternice decât stelele în spațiu, mai mari, mai strălucitoare și, mai presus de toate, mișcătoare. Bigman își lipise nasul de sticla groasă și privea fascinat.

Unele dintre acele forme de viață erau niște pete circulare, care se mișcau unduitor și lent. Altele erau niște linii meteorice. Iar altele erau acele panglici de mare pe care le văzuseră Lucky și Bigman în Salonul Verde.

Lucky i se alătură după o vreme.

– Dacă-mi amintesc bine de la xenozoologie... spuse el.

– Xeno-ce?

– Adică știința animalelor extraterestre, Bigman. Am citit o carte despre viața pe Venus. Am lăsat-o în cabina ta, dacă vrei s-o citești.

– Nu era nevoie. Accept informațiile de la tine, la mâna a doua.

– Bun, atunci. Putem începe cu obiectele acelea mititele, acele bancuri de năsturei.

– Nasturi? întrebă Bigman. Da, sigur, înțeleg ce vrei să spui.

Erau o grămadă de ovale galbene luminoase, care se deplasau prin întuneric, vizibile prin hublou. Fiecare avea semne negre, sub forma a două segmente paralele scurte. Se mișcau în scurte izbucniri, stăteau câteva clipe, apoi iar se mișcau. Cele câteva zeci aflate în câmpul vizual se deplasau și se opreau simultan, astfel încât Bigman căpătase senzația că nasturii aceia nu se deplasează deloc, ci doar vasul lor se scutură la fiecare jumătate de minut.

– Bănuiesc că sunt pe cale să-și depună ouăle, spuse Lucky.

Rămase tăcut clipe lungi, apoi adăugă:

– Cele mai multe dintre lucrurile astea nu le recunosc. Dar stai! Vezi acolo? Obiectul acela purpuriu închis, cu contururi neregulate... Se hrănește cu nasturi. Privește.

Printre petele galbene de lumină se iscă o vânzoleală, pe măsură ce nasturii deveneau conștienți de existența prădătorului. Dar o duzină de nasturi fuseseră deja pătați de roșul furios al petei roșii. Apoi pata roșie deveni singura sursă de lumină în câmpul de viziune al hubloului. Nasturii se împrăștiaseră în toate direcțiile.

– Peticul ăsta e ca o plăcintă întoarsă într-o rână, spuse Lucky, dacă e să ne luăm după carte. Nu e nimic altceva decât piele cu un mic creier în centru. E gros doar de doi centimetri. Poți să-l rupi și să-l găurești cât poftești, nu-i poți face rău. Vezi ce contur zdrențuit are? Probabil că l-au mușcat peștii-săgeată.

Pata purpurie se deplasă în afara câmpului vizual. Nu mai rămăsese nimic de văzut, cu excepția a una-două slabe luciri galbene. Încet-încet, nasturii se întoarseră.

Lucky continuă dizertația:

– Peticul purpuriu se duce la fund, înfigându-se în nămol cu muchia, ca să digereze și să absoarbă tot ce a acoperit. Mai există o specie, peticul portocaliu, mult mai agresiv. Acesta proiectează un jet de apă destul de puternic ca să zdruncine un om, deși nu e lat decât de treizeci de centimetri și gros nu mai mult decât o foaie de hârtie. Cele mai mari petice sunt mult mai periculoase.

– Cât de mari sunt ele? întrebă Bigman.

– N-am nici cea mai mică idee. Cartea spune că s-au raportat ocazional monștri uriași, cum ar fi pești-săgeată lungi de un kilometru, sau petice care pot acoperi cupola de la Aphrodite. Dar cazurile nu au fost dovedite.

– Lungi de un kilometru! Pariez că n-au cum să dovedească.

Lucky ridică din sprâncene.

– Nimic nu e imposibil. Toate astea sunt doar exemplare din apele puțin adânci. Oceanul venusian are pe alocuri adâncimi de 16.000 de metri. E loc destul pentru o grămadă de surprize.

Bigman îl privi neîncrezător.

– Ia nu încerca tu să-mi vinzi mie praf cosmic.

Se întoarse brusc și se depărtă.

– Cred că o să citesc cartea aia, totuși.

Hilda se deplasa către o nouă poziție, cu fasciculele de microunde căutând permanent. Apoi s-a deplasat încă o dată. Și încă o dată. Încet-încet, Lucky mătura întregul platou pe care era situat orașul Aphrodite.

Aștepta neabătut în fața instrumentelor. Undeva, acolo, trebuia să fie prietenul lui, Lou Evans. Vasul lui Evans nu putea să navigheze nici în aer, nici în spațiu, nici în adâncimi oceanice mai mari de trei kilometri, de aceea trebuia să rămână în apele relativ puțin adânci ale platoului Aphrodite.

Prima reflexie-răspuns i-a atras atenția exact când rostea în gând al doilea trebuie. Căutătorul cu microunde îngheță căutarea în direcția aceea. Semnalul de întoarcere era acum clar, strălucitor pe ecran.

Mâna lui Bigman deja odihnea pe umărul lui Lucky.

– Asta e! Asta e!

– Poate, spuse Lucky. Ar putea fi un alt vas, sau poate doar o epavă.

– Ia-i coordonatele, Lucky. Pe nisipurile de pe Marte, ia-i coordonatele!

– Asta fac, stimabile, asta fac. Într-acolo și mergem.

Bigman simțea deja accelerația și bătăile elicei.

Lucky se aplecă asupra transmițătorului cu codificator și spuse cu voce mânată de nerăbdare.

– Lou! Lou Evans! Aici Lucky Starr! Răspunde, dacă mă auzi! Lou! Lou Evans!

Cuvintele sale străpungeau eterul iar și iar. Piuitul fasciculului de microunde reflectat era tot mai clar, ca și pata de pe ecran, pe măsură ce distanța dintre cele două nave se micșora.

Nici un răspuns.

Bigman spuse:

– Lucky, nava asta pe care o tot colimăm nu se mișcă. Poate chiar e o epavă. Dacă era consilierul, sau îți răspundea, sau încerca să fugă de noi, nu crezi?

– Ssst! spuse Lucky. Apoi, cu aceeași voce gravă și nerăbdătoare, rosti în emițător: Lou! Nu are rost să încerci să te ascunzi. Cunosc adevărul. Știu că tu ai trimis spre Pământ mesajul în numele lui Morriss, cerând propria rechemare. Și știu cine crezi tu că este inamicul. Lou Evans! Răspunde la apel...

Receptorul pocni. La început se auzea doar sunetul universal al paraziților radio. Prin decodificator, sunetele veneau și se transformau în cuvinte inteligibile.

– Nu te băga. Dacă știi asta, ține-te deoparte.

Lucky zâmbi ușurat. Bigman jubila.

– L-ai prins, strigă micul marțian.

– Venim la tine, spuse Lucky în transmițător. Stai acolo. O s-o rezolvăm împreună, tu și eu.

Au așteptat mult răspunsul, care veni foarte șovăitor:

– N-nu înțelegi... Încerc să...

Apoi, aproape un strigăt:

– În numele Pământului, Lucky, ține-te departe! Nu te apropia!

Nu se mai auzea nimic. Hilda se apropia tot mai mult de vasul lui Evans. Lucky se lăsă pe spate, încruntat. Murmură:

– Dacă-i e atât de frică, de ce nu fuge?

Bigman nu-i auzea tribulațiile. Spunea pe un ton triumfător:

– Nemaipomenit, Lucky. Fantastic cum l-ai făcut să vorbească.

– Bigman, nu a fost nici o cacealma, veni răspunsul îndârjit al lui Lucky. Știu care este factorul-cheie implicat în toată afacerea asta. Ai și tu, dacă te-ai opri din vorbărie și ai începe să gândești.

Bigman spuse tremurător:

– Unde vrei să ajungi, Lucky?

– Îți amintești când tu, eu și doctorul Morriss am intrat în camera aceea mică în care am așteptat să ne fie adus Lou Evans? Îți amintești care a fost primul lucru întâmplat acolo?

– Nu.

– Ai început să râzi. Spuneai că arăt ciudat, diform fără mustață. Iar eu am avut aceeași impresie despre tine. Chiar ți-am spus-o. Acum îți amintești?

– Da, sigur. Îmi amintesc.

– Te-ai întrebat vreo clipă de ce s-a întâmplat asta? Ne uitam de ore întregi la oameni cu mustăți. De ce ne-am gândit amândoi, simultan, brusc, chiar atunci, la același lucru?

– Nu știu.

– Să presupunem că gândul i-a venit altcuiva, persoană cu puteri telepatice. Să presupunem că senzația de surpriză a debordat din mintea lui și a ajuns în mințile noastre.

– Vrei să spui că mentalistul, sau cum vrei să-i spui, era cu noi în cameră?

– Nu ar explica asta totul?

– Dar e imposibil. Mai era un singur om acolo, doctorul Morriss... Lucky! Doar nu vrei să spui că doctorul Morriss...!

– Morriss se tot zgâise la noi de niște ore. De ce să fie dintr-o dată uimit, surprins că noi nu avem mustăți?

– Atunci cineva ascuns, poate...

– Nu ascuns, spuse Lucky. În cameră mai era o ființă, la vedere.

– Nu, strigă Bigman, nu se poate. Izbucni în râs. Pe nisipurile de pe Marte, doar nu vrei să spui că broasca-V e de vină?

– De ce nu? răspunse calm Lucky. Probabil că eram primii oameni fără mustăți pe care-i vedea. A fost surprinsă.

– Dar e imposibil!

– De ce să fie imposibil? Sunt peste tot prin oraș. Oamenii le prind, le hrănesc, le răsfață. Chiar iubesc ei broaștele-V? Sau broaștele-V le inspiră iubire prin control mental, ca să fie hrănite și îngrijite?

– Pe Spațiu, Lucky! zise Bigman. Ce te miră că oamenilor le plac animalele alea? Simt simpatice. Nu e nevoie să fie hipnotizați ca să le placă.

– Ție ți-a plăcut spontan, Bigman? Nimic nu te-a făcut să-ți placă broasca?

– Sunt sigur că nimic nu m-a făcut. Pur și simplu mi-a plăcut.

– Zici că pur și simplu ți-a plăcut? La două minute după ce ai văzut prima broască-V din viața ta, ai și hrănit-o. Îți amintești?

– Doar n-am făcut nimic rău, nu?

– Nu, dar îți amintești cum ai hrănit-o?

– Da, i-am dat mâncarea favorită: alune unse cu vaselină de...

Vocea micului marțian se topea vizibil.

– Exact. Unsoarea aia mirosea ca vaselina. Nu aveai cum să te înșeli în privința asta. Cum ai ajuns să ungi aluna cu grețoșenia aia? Sau ai obiceiul să hrănești animalele de casă cu unsoare de osie? Ai cunoscut vreodată un animal care să mănânce vaselină?

– Nisipuri marțiene... murmură Bigman.

– Nu e evident că broasca-V și-a dorit așa ceva și că, de vreme ce erai la îndemână, te-a manevrat să-i dai puțină? Nu e clar că nu erai chiar stăpân pe tine...?

Bigman murmură vinovat:

– Nu mi-am dat seama. Dar e foarte clar acum, după ce mi-ai explicat. Mă simt îngrozitor.

– De ce?

– E îngrozitor să ai un animal care să se joace cu gândurile tale. E înnebunitor!

– Din nefericire, e mai mult decât înnebunitor și mai mult decât nesănătos, spuse Lucky.

Lucky se întoarse la instrumentele lui.

Intervalul dintre emisia și receptarea fasciculului arăta că între cele două nave era o distanță de mai puțin de un kilometru. Dintr-o dată, surprinzător, ecranul radarului arătă clar conturul navei lui Evans.

Lucky luă din nou transmițătorul.

– Evans, te avem în vedere. Poți să te miști? Nava ta este cumva stricată?

Răspunsul veni limpede, o voce puternic marcată de emoție:

– Să mă ajute Pământul, Lucky, am făcut tot ce am putut ca să te avertizez. Acum ești prins în capcană! În aceeași capcană în care sunt și eu!

Parcă pentru a puncta vaietul consilierului, Hilda fu lovită de o izbucnire de forță, care a atins-o într-o parte și i-a scos din funcțiune motoarele principale!

Afară din abis

În amintirile de mai târziu ale lui Bigman, evenimentele din următoarele ore sunt privite ca prin cealaltă parte a telescopului, un coșmar îndepărtat de evenimente confuze.

Lovitura bruscă îl proiectase pe Bigman în perete. Timp de niște clipe lungi-lungi, după părerea lui, dar probabil nu mai mult de o secundă, în realitate, a rămas răstignit pe podea, icnind.

Lucky, aflat încă la comenzi, striga:

– Generatoarele principale sunt moarte!

Bigman se lupta să urce în picioare și apoi să rămână așa, împotriva înclinării nefirești a punții.

– Ce s-a întâmplat?

– Am fost loviți, evident. Dar nu știu cât de rău.

– Păi avem lumină, spuse Bigman.

– Da, știu. Dar vine de la generatoarele de urgență.

– Dar motorul principal?

– Nu sunt sigur. Exact asta încerc să verific.

Motoarele tușiră răgușit undeva sub ei și în spate. Dus era torsul acela liniștit, înlocuit de un zăngănit ca o respirație de tuberculos, care-i strepezea dinții lui Bigman.

Hilda se scutură ca un animal rănit și se întoarse pe orizontală. Dar motoarele au murit iar.

Receptorul radio dădea ecouri ca de înmormântare, dar Bigman era acum destul de aproape ca să ajungă la microfon.

– Starr, spunea difuzorul. Lucky Starr! Aici Evans. Răspunde dacă mă auzi.

Lucky ajunse totuși primul acolo.

– Aici Lucky. Ce ne-a lovit?

– N-are importanță, veni vocea obosită. N-o să te mai lovească. Se va mulțumi să te lase aici să mori. De ce te-ai băgat în treaba asta? Ți-am cerut-o explicit.

– Evans, nava ta este avariată?

– Stau aici de peste douăsprezece ore. Nu am lumină, nu am energie – doar puțină, cât să folosesc radioul, dar și asta e pe terminate.

Purificatoarele de aer sunt distruse, iar provizia de aer e foarte redusă. Cu bine, Lucky.

– Nu poți ieși?

– Mecanismul de la camera-ecluză nu funcționează. Am un costum submarin, dar dacă încerc să-mi deschid drum, o să fiu făcut bucăți.

Bigman știa ce vrea să spună Lou Evans și avu un frison. Ecluzele din vasele submarine erau proiectate să lase apa să pătrundă în camera etanșă încet, foarte încet. Să tai una din uși la fundul mării, în încercarea de a ieși, însemna să lași să intre sute de tone de apă sub presiune. O ființă umană, chiar într-un costum de oțel, ar fi zdrobită ca o cutie de conserve goală sub un rulou compresor.

– Noi mai putem să navigăm, spuse Lucky. Vin spre tine. Lipim ecluzele.

– Mulțumesc, dar de ce? Dacă te deplasezi, vei fi din nou lovit; și chiar dacă nu mai ești lovit, ce importanță are dacă mor aici repede, sau mai încet, pe nava ta?

Lucky răspunse furios:

– Dacă e nevoie, murim, dar nici o secundă mai devreme de cât trebuie să murim. Toți trebuie să murim într-o zi; nu avem cum scăpa de moarte, dar e de datoria noastră s-o păcălim.

Se întoarse spre Bigman.

– Du-te în sala motoarelor și evaluează stricăciunile. Vreau să știu dacă pot fi reparate.

În sala motoarelor, Bigman manipulă de la distanță, cu brațele mecanice, micropila „fierbinte”, care din fericire încă mergea, timp în care simțea nava târându-se dureros de încet pe deasupra fundului oceanic. Se auzea gâjâitul agonizant al motoarelor. Într-un rând, a auzit un bubuit îndepărtat, urmat de un tremurat ca un mârâit al Hildei, ca și cum un proiectil gigantic ar fi lovit fundul mării la o distanță de o sută de metri.

Simți nava oprindu-se cu un bubuit înfundat. Vedea, cu ochii minții, cum extensia ecluzei Hildei se apropie de coca celuilalt vas și se sudează de aceasta. Parcă simțea cum este evacuată apa dintre cele două vase, din tubul care le unea, văzând în același timp și cum luminile din camera motoarelor pălesc, în vreme ce generatoarele auxiliare erau solicitate la un nivel periculos. Lou Evans urma să urce la bordul Hildei prin aer, fără a mai avea nevoie de protecție artificială.

Bigman se întoarse în camera de comandă, descoperindu-l pe Lou Evans împreună cu Lucky. Avea fața trasă și zgâriată sub mirișteа blondă de pe față. Evans reuși să-i adreseze lui Bigman un zâmbet tremurat.

– Continuă, Lou, spuse Lucky.

Iar Evans continuă:

– La început mi s-a părut o intuiție prea nebunească, Lucky. I-am analizat pe toți cei care au avut accidentele alea ciudate. Singurul lucru care-i lega era că fiecare era mare iubitor de broaște-V. Toată lumea de pe Venus e mare amatoare, mai mult sau mai puțin, dar aceștia aveau casa plină de aceste creaturi. N-am avut curajul să ies în față și să mă fac de râs cu ipoteza mea, fără a avea niște fapte, niște dovezi. Dacă le aveam... Oricum, am decis să prind broaștele astea: dacă știau ceva ce numai eu știu, sau numai eu și puțini alții...

– Și te-ai decis să te folosești de informațiile privitoare la drojdie? întrebă Lucky.

– Era cel mai la îndemână. Trebuia să bag în față ceva care nu era știut de toată lumea, altfel cum aș fi determinat că au informația de la mine? Informațiile despre drojdie erau ideale. Dat fiind că nu le-am putut obține pe cale legală, le-am furat. Am împrumutat o broască-V, am dus-o la reprezentanță, am pus-o lângă masa mea și m-am uitat pe hârtii. Ba chiar am citit parte din ele cu voce tare. Când a avut loc un accident la fabrica de drojdie, peste mai puțin de două zile, implicând exact subiectul despre care citisem, am fost absolut sigur că în spatele tuturor problemelor stau broaștele-V. Doar că...

– Doar că ce? sări Lucky.

– Doar că n-am fost destul de deștept, spuse Evans. Le lăsasem în mintea mea, le întinsesem covorul roșu și le invitasem înăuntru, iar acum nu le mai puteam scoate. Au venit gardienii, căutând hârtiile. Se știa că am fost în clădirile acelea, așa că un agent foarte politicos m-a întrebat ce și cum. I-am dat hârtiile foarte binevoitor și am încercat să-i explic. N-am putut.

– N-ai putut? Cum adică?

– Nu am putut. Nu am putut fizic. Nu-mi veneau cuvintele. Nu eram în stare să scot un cuvânt despre broaștele-V. Am primit chiar impulsuri să mă sinucid, dar am luptat cu ele și le-am învins. Nu puteau să mă determine să fac ceva atât de depărtat de natura mea. Atunci m-am gândit: dacă aș putea să plec de pe Venus, dacă aș fi destul de departe de broaștele-V ca să le

înfrâng influența asupra mea... Așa că am făcut ceva care ar fi trebuit să ducă instantaneu la rechemare. Am trimis o acuzație de corupție împotriva mea însămi și am semnat-o Morriss.

– Da, spuse Lucky îndârjit, asta am ghicit-o.

– Cum?

Evans se arăta surprins.

– Morriss ne-a spus versiunea lui a poveștii tale, la scurt timp după ce ai părăsit Aphrodite. La sfârșit, a spus că se pregătește să trimită un raport la sediul central. Nu a spus că a trimis unul, ci că are unul în pregătire. Dar un mesaj fusese trimis deja, știam precis asta. Cine, în afară de Morriss, cunoștea codul Consiliului și toate circumstanțele cazului? Doar tu.

Evans înclină din cap și spuse amărât:

– Și în loc să mă cheme acasă, te-au trimis pe tine, așa-i?

– Eu am insistat, Lou. Nu am crezut o clipă în acuzația de corupție împotriva ta.

Evans își îngropase capul între mâini.

– A fost cel mai rău lucru pe care îl puteai face, Lucky. Când am primit mesajul subeteric că vii, te-am implorat să stai deoparte, îți amintești? Nu-ți puteam spune de ce. Eram fizic incapabil de așa ceva. Dar probabil că broaștele-V au înțeles din gândurile mele ce personaj formidabil ești. Mi-au putut citi părerea despre posibilitățile tale și au decis să te omoare.

– Ceea ce aproape au reușit, murmură Lucky.

– Iar de data asta vor reuși. În privința asta, te rog să mă ierți, Lucky, dar nu m-am putut abține. Când l-au paralizat pe omul de la ecluză, nu mi-am putut stăpâni impulsul de a fugi, să ies în mare. Evident, m-ai urmărit. Eu am fost momeala, tu ai fost peștele. Am încercat din nou să te țin departe, dar nu ți-am putut explica, nu am putut...

Trase aer în piept, cu suspine.

– Acum pot să vorbesc despre asta. Au ridicat blocajul mental, pentru că nu mai merită să cheltuiască pe noi atâta energie mentală, fiind blocați aici. Pentru ei, suntem ca și morți și nu merită să se mai ocupe de noi.

Bigman ascultase toate acestea tot mai nedumerit.

– Pe nisipurile din Marte, ce se întâmplă aici? De ce suntem ca și morți?

Evans nu răspundea. Stătea în continuare cu capul în mâini și tăcea.

Lucky, încruntat și căzut pe gânduri, preluă întrebarea:

– Ne aflăm sub un „petic”, un petic portocaliu uriaș, ieșit din adâncurile venusiene.

– Un petic destul de mare ca să ne acopere nava?

– Un petic cu diametrul de trei kilometri! spuse Lucky. Trei kilometri în diametru. Ceea ce ne-a lovit și aproape ne-a dezmembrat a fost un jet de apă. A doua oară am avut noroc, nu ne-a nimerit. Pur și simplu! Un jet de apă cu forța unei încărcături submarine.

– Dar cum am putut să trecem pe sub el fără să-l vedem?

– Evans crede că se află sub controlul mental al broaștelor-V, iar eu înclin să-i dau dreptate. Își poate diminua luminescența prin contractarea celulelor luminoase din piele. Putea să-și ridice unul din pliuri, ca să ne lase să intrăm. Iar acum, ne aflăm exact sub el.

– Iar dacă ne mișcăm sau încercăm să ne deschidem cale, peticul ne va da încă o lecție, iar un petic nu ratează niciodată.

Lucky se gândi puțin, apoi spuse brusc:

– Ba poate să rateze! Ne-a ratat când o conduceam pe Hilda spre nava ta. Mergeam atunci cu un sfert din viteza obișnuită.

Se întoarse spre Bigman, cu o privire pusă pe fapte mari.

– Bigman, generatoarele principale pot fi peticite?

Bigman aproape uitase de motoare. Își reveni și spuse:

– Păi... Aliniamentul micropilei nu a fost deteriorat, de aceea zic că poate fi reparat, dacă am echipamentul necesar.

– Cât de mult o să-ți ia?

– Câteva ore, probabil.

– Atunci, la lucru. Eu ies în apă.

Evans ridică privirea, stupefiat.

– Cum adică?

– Mă duc la peticul nostru uriaș.

–

Era deja în mica ecluză a costumului submarin, asigurându-se că liniile subțiri ca ața ale câmpului de forță sunt la locul lor și bine oxigenate, iar rezervoarele de oxigen sunt pline.

Paradoxal, să fii afară, în întunericul absolut, era odihnitor. Pericolul părea foarte departe. Dar Lucky știa că sub el este fundul oceanului și că în jurul lui, în toate părțile, era înfășurat un căuș, o cupolă vie, de consistența cauciucului.

Pompa costumului trimitea un jet de apă în jos, iar el se ridica, cu arma ridicată și pregătită. Nu putea să nu se minuneze de blasterul subacvatic pe care-l ținea în mâini. Omul avea spirit inovator încă de pe planeta lui natală, dar se părea că necesitatea de a se adapta la un mediu ostil pe o planetă străină făcea această inventivitate de o sută de ori mai puternică.

Așa cum noul continent american a început să strălucească cu o intensitate pe care bătrâna Europă nu o putea atinge, și noua Venus își arăta vechiului Pământ propriile calități. Să luăm, de pildă, orașele sub cupole. Nicăieri pe Pământ nu se folosiseră cu atâta ingeniozitate câmpurile de forță. Chiar costumul pe care-l purta el n-ar fi rezistat presiunii sutelor de tone de apă nici o clipă, fără microcâmpurile de forță distribuite ca un păienjeniș în anvelopă (iarăși, cu condiția ca acele tone să se introducă suficient de încet în mediu). Costumul era și în multe alte privințe o minune a ingineriei. Dispozitivul cu jet, pentru deplasarea sub apă, alimentarea cu oxigen foarte eficientă, comenzile compacte, toate acestea erau admirabile.

Dar arma pe care o ținea în mâini!

Își mută îndată gândurile spre monstrul de deasupra lui. Și acesta era o invenție venusiană. O invenție a evoluției planetei. Oare asemenea lucruri s-ar putea întâmpla pe Pământ? Nu pe uscat, categoric. Țesuturile vii nu puteau susține greutăți mai mari de patruzeci de tone în câmpul gravitațional terestru. Uriașii brontozauri din Era Mezozoică aveau picioarele ca niște trunchiuri de copaci, și chiar și așa erau nevoiți să rămână în zonele mlăștinoase, pentru a se lăsa susținuți de apă.

Da, acesta era răspunsul: susținerea dată de apă. În oceane pot exista creaturi de orice mărime. Pe Pământ existau balenele, mai mari decât orice dinozaur care a trăit vreodată. Dar această monstruozitate de deasupra lui, acest „petic”, cântărea cu aproximație două sute de milioane de tone. Atât puteau să cântărească abia două milioane de balene mari, luate împreună. Lucky se întrebă cât de bătrână este această ființă. Cât de mult îi trebuie unei asemenea ființe ca să ajungă să cântărească cât două milioane de balene? O sută de ani? O mie de ani? Cine poate ști?

Dar și mărimea își are dezavantajele ei. Cu cât mai mare este un animal, cu atât mai lente sunt reacțiile lui. Impulsurile nervoase au o viteză limitată.

Evans credea că monstrul se ferea să-i mai atace cu încă un jet de apă pentru că, paralizându-i, nu îl mai interesa soarta lor ulterioară, sau mai degrabă nu le interesa pe broaștele-V care manipulau uriașul petic organic.

Dar se prea putea să nu fie așa! Poate că monstrul avea nevoie de timp pentru a-și umple imensul sac cu apă. Avea nevoie și de timp ca să țintească.

Mai mult, monstrul nu prea avea cum să se afle în condițiile sale optime. El era adaptat la abisuri, la straturi de apă de zece kilometri, poate mai mult. În a doua încercare, o ratase pe Hilda, probabil pentru că nu-și revenise complet din prima lovitură.

Dar acum aștepta; sacul de apă se umplea încet; își aduna puterile, cât de mult putea el în condițiile apei puțin adânci. El, Lucky, un om de optzeci și cinci de kilograme, trebuia să oprească această adunare a forțelor monstrului de două sute de milioane de tone.

Lucky se uită în sus. Nu vedea nimic. Apăsă contactul de pe linia de comenzi aflată pe degetul mijlociu al mâinii stângi, străpungând câmpul de forță care-i învăluia mâna, și din vârful metalic al degetului izbucni un fascicul de lumină albă pură. Aceasta pătrundea în întunericul cețos și se pierdea în sus, în nimic. Oare la capătul lui este monstrul? Sau lumina diminua până la pieire?

Monstrul trăsese în ei cu jetul lui de apă de trei ori. Prima oară, când izbise nava lui Evans. A doua oară, la lovirea navei lui Lucky. (Dar nu atât de puternic; oare creatura își pierdea din putere?) Iar a treia lovitură, prematură, fusese un rateu.

Își ridică arma. Era masivă, cu un mâner gros. În acel mâner se afla o sută de kilometri de fire și un mic generator, care putea scoate tensiuni uriașe. Ținti în sus și strânse pumnul.

O clipă – nimic. Dar știa că firul subțire ca ața se îndreaptă în sus, prin apa saturată cu bioxid de carbon a oceanului...

Apoi săgeata a lovit, iar Lucky văzu rezultatele. În momentul contactului, un fulger electric ilumina cupola care-i ținea prizonieri și o lovea cu forța trăsnetului. Firul de grosimea firului de păr strălucea, iar deasupra spumegau aburii. Era mai mult decât abur, pentru că apa străină se contorsiona și forma bule imense, pe măsură ce bioxidul de carbon se elibera. Lucky se simțea el însuși antrenat în sus de sălbaticii curenți de convecție.

Mai presus de toate, mai mult decât aburii și bulele de gaz și decât curenții de apă, a fost bila de foc văzută deasupra capului. În locul în care firul a atins țesuturile vii, a avut loc o puternică descătușare de energie.

Arsura a făcut o gaură lată de trei metri și groasă de tot atâția în muntele viu de deasupra ei.

Lucky zâmbi amar. Nu era nici măcar o ciupitură pentru imensitatea dimensională monstrului, dar „peticul” o va simți; o va simți în cel mult zece minute. Impulsurile nervoase trebuie să parcurgă întreaga curbură a corpului. Când semnalul dureros va atinge minusculul creier al ființei, aceasta va fi distrasă de la nava neajutorată de pe fundul oceanului, către noul atacator.

Dar, mai gândi Lucky, tot amar, monstrul nu-l va găsi. În zece minute își va schimba poziția. În zece minute, va fi departe...

Dar nu apucă să-și termine gândul. La mai puțin de un minut de la lovitura lui, creatura deja riposta.

Nu trecuse nici un minut și simțurile șocate și torturate ale lui Lucky îi spuseră că este purtat în jos de un jet în curgere turbulentă, cu o viteză uriașă...

Muntele de carne

Șocul îi puse în stare de alertă toate simțurile. Orice costum din metal obișnuit ar fi fost rupt sau zdrobit. Orice om obișnuit ar fi fost dus în stare de inconștiență până la fundul oceanului, unde ar fi fost lovit și omorât.

Dar Lucky a ales lupta. O luptă disperată împotriva curentului atotstăpânitor, în care a reușit să-și ridice brațul stâng la piept, ca să verifice cadranele care indicau starea mașinăriei costumului.

Gemu. Indicatorii erau morți. Circuitele lor delicate fuseseră distruse de impact. Dar alimentarea cu oxigen părea să fie neatinsă (plămânii i-ar fi descoperit orice scădere a presiunii), iar costumul nu prezenta infiltrări. Nu putea decât să spere Că propulsia prin jet este încă în funcțiune.

Nu avea rost să încerci să ieși din curent cu ajutorul forței brute, în mod sigur, nu avea destulă putere. Va trebui să aștepte și să se bazeze pe un fapt foarte important: pe măsură ce penetra în jos, jetul de apă pierdea mult din viteză. Apa trecând prin apă prezintă un intens fenomen de frecare. La marginea jetului, turbulența crește și te trimite înapoi în mijlocul curentului descendent. Coloana de apă emisă de punga creaturii, largă de o sută cincizeci de metri, putea să fie la lovirea fundului de doar cincisprezece metri, în funcție de viteza inițială și de distanța față de fundul oceanului.

Și viteza avea să se micșoreze. Asta nu însemna că viteza finală putea fi cumva evaluată. Lucky îi simțise forța pe când era în navă.

Totul depindea de cât de departe se afla el față de centrul acestui curent de apă și de cât de departe era ținta pe care o vizase creatura.

Cu cât aștepta mai mult, cu atâta șansele lui erau mai mari – asta dacă nu cumva așteptase deja prea mult. Cu mâna în mănușa metalică pe comenzile jetului propriu, Lucky se lăsă dus în jos, încercând să aștepte calm, chinuindu-și mintea să ghicească apropierea fundului solid, așteptând în fiecare clipă să sufere un șoc final, pe care nu mai avea cum să-l simtă.

Apoi, după ce a numărat până la zece, dădu drumul jetului propriului costum. Micile elice de mare viteză de pe ambii omoplați începură să vibreze, aruncând apa în urmă, în unghi drept față de curent. Lucky simțea cum cade într-o altă direcție.

Dacă era chiar pe centru, nu ajuta la nimic. Energia pompată nu ar fi fost suficientă pentru a contracara uriașul fluviu vertical. Dar dacă s-ar fi

aflat departe de centru, viteza lui proprie i-ar fi încetinit considerabil coborârea și ar fi ajuns la zona de turbulență de la margine.

În vreme ce gândea astfel, își simțea corpul pendulând și răsucindu-se cu o violență amețitoare. Știu pe loc că a scăpat.

Păstrându-și propriile jeturi de apă în funcțiune, le îndreptă spre fundul oceanului și în același timp întoarse lumina din deget spre fundul oceanului, chiar la timp pentru a vedea, la vreo cincisprezece metri sub el, mâlul explodând și întunecând totul.

Ieșise din curentul descendent cu doar câteva secunde înainte de a fi prea târziu.

Acum se grăbea în sus, cât de repede îi permiteau motoarele de pe costum. Era într-o grabă disperată. În întunericul din cască (întunericul din întuneric din întuneric), strângea din dinți și din ochi.

Încerca să nu gândească nimic. Se gândise destul în acele câteva secunde din torent. Își subestimase inamicul. Presupusese că giganticul „petic” îl țintise pe el, dar nu era așa. Broaștele-V de la suprafața oceanului erau cele care comandau corpul giganticului petic, prin intermediul minții lui primitive! Broaștele-V fuseseră cele care țintiseră. Ele nu aveau nevoie să urmărească semnalele electrice din petic pentru a ști că fusese lovit. Nu aveau nevoie decât să citească mintea lui Lucky, iar pentru țintit nu aveau decât să localizeze sursa gândurilor lui.

De data asta nu mai era o problemă de înțepare a monstrului ca să se mute, să lunece înapoi în abisurile care-l născuseră și să o lase liberă pe Hilda. Nu, monstrul ăsta trebuia să fie omorât de-a dreptul.

Și repede!

Dacă Hilda nu putea suporta o lovitură în plin, nici costumul lui Lucky nu era în stare. Indicatoarele se duseseră deja. Urmau comenzile. Sau conteinerele de oxigen lichid vor suferi stricăciuni la micile generatoare de câmp.

Lucky urca tot mai sus. Voia să ajungă la singurul loc ferit. Deși nu văzuse niciodată sacul de apă al monstrului, era de bun simț să consideri că este ceva care se umflă, un tub flexibil și extensibil, care putea să țintească în diverse direcții. Dar monstrul nu putea să țintească propria suprafață inferioară. În primul rând, și-ar fi făcut rău lui însuși. În al doilea rând, forța apei expulzate nu ar fi permis o curbură prea mare a tubului de ejectare.

Lucky trebuia să urce aproape de suprafața inferioară a animalului, acolo unde arma cu apă a animalului nu-l putea atinge; trebuia să facă asta înainte ca monstrul să-și umple sacul cu apă pentru încă o lovitură.

Lucky își îndreptă lumina în sus. Nu-i plăcea s-o facă, pentru că știa instinctiv că lumina îl va face o țintă ușoară. Dar mintea îi spuse că instinctul se înșeală. Simțul căruia monstrul îi datora atacul rapid nu era văzul.

La cincisprezece metri deasupra lui, lumina se termina pe o suprafață aspră, cenușie, marcată de pliuri. Lucky nu se obosi să-și oprească ascensiunea. Pielea monstrului era cauciucată, iar costumul lui era dur. Chiar în timp ce gândea acestea, s-a lovit de suprafața aceea de animal extraterestru.

Lucky respiră ușurat, în înghițituri mari, clipe lungi, lipit de monstru. Se simțea oarecum în siguranță, pentru prima oară de la părăsirea navei. Dar relaxarea nu a durat mult. Creatura (sau, mai degrabă, micii maeștri ai minții care o controlau) putea să-și îndrepte atacurile asupra altei ținte, anume nava. Nu trebuia să permită acest lucru.

Lucky își plimbă lumina din deget înjur, cu un amestec de mirare și de amețeală.

Din loc în loc, suprafața inferioară a monstrului era presărată cu găuri largi cam de doi metri, în care Lucky vedea, după circulația bulelor de gaz și a particulelor solide, că circulă apă. La intervale mai mari erau crăpături, care se deschideau ocazional în fisuri lungi de trei metri, din care țâșnea apă spumegândă.

Se părea că acesta este modul în care se hrănește monstrul. El își vărsa sucurile digestive în porțiunea de ocean pe care o acoperea cu mantia lui, apoi sugea apa, până la ultima picătură, pentru a extrage nutrienții conținuți, iar apoi elimina resturi, apă, propriile excremente.

Evident, nu putea sta prea mult deasupra unei zone a oceanului, pentru că acumularea produselor reziduale i-ar fi făcut mediul deloc propice. Dacă era după el, probabil că nu ar fi stat atât de mult aici, dar condus de broaștele-V...

Bănuitor, Lucky încetă orice acțiune proprie și întoarse fasciculul de lumină spre un loc apropiat. Într-o clipă de groază concentrată, își dăduse seama care este scopul acelor striuri adânci pe care le remarcase în partea inferioară a monstrului. Unul dintre acestea se forma chiar spre el și începea

să sugă apă spre interior. Cele două părți ale striului se frecau una de alta, iar ansamblul era în mod evident un mecanism de mestecare, cu care monstrul rupea și sfâșia particulele de hrană prea mari ca să fie abordate direct de pori.

Lucky nu mai așteptă. Nu putea risca integritatea costumului în fața formidabilei presiuni a mușchilor monstrului. Pereții costumului puteau rezista, dar unele porțiuni ale delicatului mecanism de deplasare se putea să nu reziste.

Zvâcni din umeri, ca să întoarcă jeturile direct spre pielea monstrului, la viteză maximă.

Scăpă, emițând un sunet ascuțit, apoi coti înapoi.

Nu mai atingea pielea, ci plutea în apropierea ei, urmând direcția împotriva gravitației. Urca, îndepărtându-se de marginile monstrului, către centru.

Ajunse brusc la un punct în care suprafața inferioară a creaturii se sfârșea cu un perete vertical, o piele extinsă în jos cât bătea lumina. Peretele fremăta și era evident că e dintr-un țesut mult mai subțire.

Era sifonul creaturii.

Lucky era sigur că peste asta a nimerit: o cavernă gigantică, lată de sute de metri, în care se năștea acea furie a apei pe care o încercase. Prudent, Lucky îi dădu ocol. Era, fără îndoială, cel mai sigur loc în care se putea găsi, exact la baza sifonului. Dar chiar și așa își alegea cu mare grijă drumul.

Dar știa că altceva îl interesează și părăsi sifonul monstrului. Se deplasă în direcția în care pielea monstrului se întindea și mai mult, până când ajunse la vârful cupolei.

La început, Lucky era conștient doar de un bubuit foarte grav, atât de grav, că aproape nu putea fi auzit, intrând în categoria infrasunetelor. Dar de fapt încerca să distingă această vibrație gravă de orice alt sunet. A urmărit umflarea-dezumflarea pielii monstrului. Aceasta chiar avea fluxuri și refluxuri. Era o masă uriașă, care atârna zece metri în jos, lată probabil cât era și sifonul făpturii.

Nu putea fi altceva decât centrul organismului, inima, sau orice ar fi îndeplinit rolul de inimă. Acea inimă trebuia să bată cu o energie imensă, iar Lucky ameți numai încercând să-și imagineze fenomenul. Acele bătăi de inimă durau fiecare câte cinci minute, timp în care mii de metri cubi de

sânge (sau orice o fi folosit creatura) erau trimiși în forță prin vase de sânge suficient de largi cât să poată naviga prin ele Hilda. Acel puls trebuia să fie suficient ca să trimită sângele la depărtare de un kilometru și să-l mai și aducă înapoi.

Formidabil mecanism trebuie să fie, gândi Lucky. Ah, de-ar fi putut să captureze un asemenea specimen și să-i studieze fiziologia!

Undeva în umflătura aceea ar fi trebuit să se afle și creierul monstrului. Creier? Poate ceea ce trecea drept creier nu era mai mult decât o mică aglomerare de celule nervoase, fără de care monstrul putea trăi probabil bine-mersi.

Poate! Dar nu putea trăi fără inimă. Inima tocmai terminase o bătaie. Umflătura centrală se contractase până ce nu mai rămăsese practic nimic din ea. Acum inima se relaxa, pentru o altă bătaie, care urma să înceapă peste vreo cinci minute, probabil, iar organul se umfla și se dilata, în timp ce sângele îl inunda.

Lucky își ridică arma și se coborî, cu lumina de la deget fixată pe acea inimă gigantică. Probabil că era o idee bună să nu stea prea aproape. Pe de altă parte, nu prea avea voie nici să rateze.

O clipă, fu năpădit de regrete. Din punct de vedere științific, era aproape o crimă să omori o asemenea magnifică creație a naturii.

Oare să fi fost propriile lui gânduri, sau gânduri impuse de broaștele-V de la suprafața oceanului?

Nu-și mai permitea să întârzie. Strânse mânerul armei. Firele ieșiră în viteză. Văzu cum fac contact, iar apoi Lucky fu orbit de fulgerul în care aproape întregul perete al inimii monstrului era ars.

Apa a fiert multe minute de zvârcolelile morții animalului-munte. Prins în vâltoare și târât în toate direcțiile, Lucky era neputincios.

A încercat să trimită apeluri către Hilda, dar răspunsul a constat în icnete nearticulate. Fără doar și poate că și nava era zdravăn zdruncinată.

Dar moartea, când e să vină, trebuie să ajungă până în cea mai îndepărtată celulă a organismului, fie el de două sute de milioane de tone. În cele din urmă, liniștea acoperi toată apa din jur.

Zdruncinat, aproape mort, Lucky se deplasă încet-încet, cu prudență, spre fundul oceanului.

Chemă iar pe Hilda.

– A murit, a spus el. Trimiteți-mi un impuls direcțional, ca să pot ajunge la voi.

Lucky îl lăsă pe Bigman să-i scoată costumul submarin și reuși să scoată un zâmbet, văzând fața îngrijorată a micului marțian.

– Lucky, nu credeam să te mai văd vreodată, spuse Bigman, înghițindu-și cu zgomot un nod.

– Dacă ai de gând să plângi, spuse Lucky, întoarce-ți capul în altă parte. Nu am ieșit în ocean ca să mă ud tocmai aici. Cum stăm cu generatoarele principale?

– O să meargă brici, vorbi și Evans; Dar avem nevoie de timp. Lovitura a reușit să rupă una din suduri, de la capăt.

– Ei bine, spuse Lucky, va trebui să ne facem treaba în condițiile date..

Se așeză, cu un suspin amar.

– Lucrurile nu au mers cum am vrut eu.

– În ce privință? întrebă Evans

– Intenția mea era să-l ciupesc puțin și s-o ia la sănătoasa. N-a mers, așa că a trebuit să-l omor. Rezultatul este că monstrul mort s-a așezat în jurul Hildei, înfășurând-o ca un cort fără bețe.

– Vrei să spui că suntem prinși intr-o capcană?

Bigman era îngrozit.

– Poți s-o iei și așa, spuse Lucky, calm. Dar poți să spui și că suntem în siguranță, dacă vrei să privești din acest punct de vedere. În mod cert, suntem aici mai în siguranță decât oriunde pe Venus. Nimeni nu ne poate face, la modul propriu, nimic, câtă vreme suntem cu un munte de carne moartă deasupra noastră. Iar după ce reparăm generatoarele, o să forțăm ieșirea. Bigman, la generatoare. Evans, hai să dăm pe gât niște cafea și să punem lumea la cale. Cred că este ultima noastră șansă de a avea o discuție liniștită.

Lui Lucky îi pica foarte bine momentul de respiro, când nu avea nimic de făcut; doar să vorbească și să se gândească.

Dar Evans era foarte îngrijorat. Ochii lui albaștri ca de porțelan aveau cearcăne pe la colțuri.

– Îmi pari cam îngrijorat, spuse Lucky.

– Chiar sunt îngrijorat. Pe Spațiu!... Ce mai putem face?

– M-am gândit la asta. Mie mi se pare că tot ce putem face este să transmitem informația despre broaștele-V cuiva care nu se află sub controlul lor mental.

– Și cine crezi că ar fi persoana?

– Nu cineva de pe Venus, asta e sigur.

Evans se zgâi la prietenul lui.

– Vrei să-mi spui că toată lumea de pe Venus este controlată de ele?

– Nu, dar oricine ar putea fi. La urma urmei, există mai multe moduri în care aceste creaturi pot manipula mintea unui om.

Lucky își lăsă un braț pe spătarul scaunului rotativ și puse picioarele pe pupitru, unul peste altul.

– În primul rând, mintea unui om poate fi controlată total doar pentru un interval scurt de timp. Vorbesc de controlul total. În acest interval de timp, persoana respectivă poate fi constrânsă să facă lucruri contrare propriei naturi, lucruri care să pună în pericol viața lui sau a celor din jur: de pildă, pilotul navetei, la venirea mea și a lui Bigman pe Venus.

Evans spuse cu amărăciune:

– Află că nu aceste probleme mă ardeau pe mine.

– Știu. Morriss nu și-a dat seama. El era sigur că nu ești controlat, prin simplul fapt că nu prezentai semne de amnezie. Dar există un al doilea tip de control, iar de acesta tu ai avut parte. E mai puțin intens, astfel încât persoana își păstrează memoria. Fiind mai puțin intens, controlul nu poate determina o persoană să facă lucruri împotriva propriei naturi. De pildă, nu poți fi forțat să te sinucizi. În schimb, puterea aceasta acționează pe perioade mai lungi de timp – zile, nu ore. Broaștele-V câștigă în timp ceea ce pierd în intensitate. Ei bine, eu zic că există și un al treilea tip de control.

– În ce ar consta el?

– E un control mai puțin intens decât cel de al doilea tip. Un control atât de fin, încât victima nici nu-și dă seama de el, dar destul de puternic pentru ca mintea victimei să fie stoarsă de informații. De pildă, cazul lui Lyman Tumer.

– Inginerul-șef din Aphrodite?

– Chiar el. El este cazul pe care vreau să-l analizez. Înțelegi de ce? Să nu uităm că ieri a fost în ecluză un om cu mâna pe o pârghie, care a pus în pericol întregul oraș, un om foarte bine protejat, înconjurat cu alarme, de care nimeni nu s-a putut apropia până ce Bigman a forțat trecerea prin sistemul de ventilație. Nu e ciudat?

– Nu. Ce vezi ciudat aici?

– Omul era angajat acolo doar de câteva luni. Nici măcar nu era un inginer autentic. Munca lui era mai degrabă de conțopist, de om de birou. De unde să fi căpătat informațiile pentru a se proteja atât de bine? De unde să cunoască el atât de complet sistemul energetic și cel mecanic al ecluzei?

Evans strânse din buze și șuieră mut.

– Da, aici ai dreptate.

– Da, dar pe Tumer nu l-a izbit detaliul. Am vorbit cu el despre problema asta, înainte să urcăm la bordul Hildei.

Amănuntul nu i-a spus prea multe. Nu i-am spus, evident, ce urmăresc. El însuși mi-a vorbit despre lipsa de experiență a omului, dar contradicția nu l-a izbit. Ei bine, de unde putea căpăta omul toată informația necesară? De la cine altul decât de la inginerul-șef? Cine cunoștea lucrurile mai bine decât el?

– Corect, foarte corect.

– Ei bine, să presupunem că Tumer era sub un control foarte blând. Informația era obținută din creierul lui, iar el putea fi foarte ușor calmat,

fără a vedea nimic anormal. Înțelegi ce vreau să zic? Apoi mai e și Morriss...

– Morriss? Și el?

Evans era șocat.

– Foarte posibil. El e convins că de vină sunt siriusienii, care vor musai secretele drojdiilor. Nu poate să creadă că e cu totul altceva. Este oare o greșeală firească, sau i s-a sugerat subtil bănuiala? Era foarte dispus să te suspecteze, Lou, poate prea dispus. Un consilier nu ar trebui să fie atât de pornit să suspecteze un alt consilier.

– Pe Spațiu! Atunci, cine se află în siguranță, Lucky?

Lucky privea țintă la ceașca lui de cafea.

– Pe Venus, nimeni nu e în siguranță. Asta cred. Trebuie să trimitem istorisirea noastră altcuiva.

– Și cum o trimitem?

– Asta e problema noastră. Cum o trimitem?

Lucky Starr se gândea de o vreme la asta.

– Nu putem pleca, fizic vorbind. Hilda e proiectată doar pentru navigația oceanică. Nu poate naviga în aer, iar de spațiu nici pomeneală. Iar dacă mergem în oraș, ca să găsim ceva mai bun, s-ar putea să nu mai plecăm niciodată.

– Cred că ai dreptate, spuse Lucky. Dar nu trebuie să părăsim Venus pentru asta. Cea care trebuie să plece este informația pe care o avem.

– Dacă te gândești la radioul navei, să știi că nici el nu merge. Aparatul navei este strict pentru comunicații venusiene. Nu are componentă subeterică, deci nu poate bate până la Pământ. De fapt, nici un semnal radio nu va răzbate până dincolo de suprafața oceanului. Undele purtătoare sunt alese astfel încât să se reflecte de suprafața oceanului, pentru a bate la distanțe mari. În plus, chiar dacă am putea transmite mai departe, nu vom ajunge la Pământ.

– Nu văd de ce ar trebui, spuse Lucky. Între Pământ și noi mai există ceva care se potrivește cu ce ne trebuie.

O clipă, Evans se arătă buimăcit. Apoi înțelese:

– Te referi la stațiile spațiale?

– Evident. În jurul lui Venus orbitează două stații spațiale. Pământul poate fi la o distanță între cincizeci și optzeci de milioane de kilometri, dar stațiile trec la circa trei mii de kilometri de punctul ăsta. Iar în stațiile

spațiale nu prea pot exista broaște-V. Sunt sigur de asta. Morriss spune că nu le place oxigenul în stare liberă. Iar în spațiul acela atât de restrâns nimeni nu e nebun să creeze camere speciale cu bioxid de carbon, doar ca să aibă broaște-V. Stațiile fac economie de spațiu la sânge. Dacă trimitem un mesaj către stații, pentru a fi retransmis la sediul de pe Pământ, am reușit.

– Formidabil, Lucky, spuse Evans, radios. Asta e calea. Puterile lor mentale nu pot să bată la trei mii de kilometri, până la...

Dar fața îi căzu imediat.

– Nu, n-o să meargă, pentru că radioul oricum nu bate dincolo de suprafața oceanului.

– Poate nu de aici. Dar dacă urcăm la suprafață și transmitem direct prin atmosferă?

– La suprafață?

– Ce zici?

– Dar sunt acolo. Broaștele-V sunt la suprafață.

– Știu asta.

– Vom fi sub controlul lor.

– Oare? se îndoi Lucky cu voce tare. Până acum nu au avut a face cu nimeni care să știe de ele, care să se aștepte la atacul lor și care să-și pregătească mintea să reziste. Cele mai multe dintre victime nu bănuiau absolut nimic. În cazul tău, chiar le-ai invitat în mintea ta, ca să folosesc exprimarea ta. Eu nu sunt nepregătit și în nici un caz nu le voi face asemenea invitații.

– Nu ai cum, ascultă-mă pe mine. Nu știi cum e.

– Poți să-mi sugerezi o alternativă?

Înainte ca Evans să poată răspunde, în cabină intră Bigman, care își întindea mânecile suflecate.

– Totul e în regulă, spuse el. Garantez pentru generatoare.

Lucky înclină din cap și se duse la comenzi. Evans a rămas în scaunul lui, cu ochii plini de norii nesiguranței.

Motoarele torceau din nou, un tors bogat și dulce. Sunetul înfundat era pentru ei ca un cântec. Simțeau sub picioare acea senzație de suspendare și de mișcare pe care nu o ai niciodată în navele spațiale.

Hilda se deplasa prin apa închisă de corpul prăbușit al monstrului, prinzând viteză.

– Cât loc avem? se auzi vocea neliniștită a lui Bigman.

– Ceva mai puțin de un kilometru, răspunse Lucky.

– Dar dacă nu reușim? Dacă ne lovim de pielea monstrului și ricoșăm ca o secure într-un lemn de esență tare?

– Dăm înapoi și încercăm din nou, veni răspunsul calm al lui Lucky.

Se lăsă liniștea, iar apoi Evans spuse cu voce joasă:

– Închiși aici, sub un „petic”, suntem ca într-un refugiu.

Murmura, mai mult pentru sine.

– Într-un ce? întrebă Lucky.

– Într-un refugiu, spuse Evans, încă pe gânduri. Construcții venusiene. Mici cupole de transită sub fundul oceanului, cum ar fi pivnițele de furtună sau adăposturile împotriva bombardamentelor de pe Pământ. Acestea ar trebui să asigure protecția împotriva apei, în cazul că va fi străpunsă cupola principală, să spunem, de un cutremur venusian. Nu știu dacă a fost vreodată folosit vreunul dintre aceste refugii, dar cele mai bune blocuri se spune că au așa ceva, pentru cazurile de necesitate.

Lucky îl asculta cu atenție, fără însă a-i spune nimic. Zgomotul motoarelor căpătă un timbru ascuțit.

– Țineți-vă bine! spuse Lucky.

Hilda tremura din toate încheieturile, iar decelerarea bruscă, aproape irezistibilă, îl forță pe Lucky să se țină de panoul de comandă. Mâinile lui Bigman și Evans se făcură albe la încheieturile degetelor, din cauza efortului de a se ține de barele de siguranță cu toată puterea disponibilă.

Vasul încetinea, dar fără a se opri. Cu motoarele turate la maxim și generatoarele gemând aproape omenește, stârnind simpatia lui Lucky, Hilda își deschidea drum prin țesuturile monstrului, prin carne, mușchi, tendoane, prin vase de sânge goale și nervi inutili, care mai degrabă semănau a cabluri de înaltă tensiune, groase de un metru. Lucky, strângând din dinți și întunecat la față, ținea drumul cât mai drept prin materia care opunea rezistență.

Lungi minute au trecut. Într-o triumfătoare și lungă vibrație finală a motorului, erau dincolo, trecuseră de monstru și se aflau din nou în marea liberă.

Hilda se ridica încet și lin prin apa întunecată, saturată cu bioxid de carbon, a oceanului venusian. Cei trei păstrau o liniște de mormânt, parcă amplificată de ideea că atacau însăși fortăreața formelor ostile de viață de

pe Venus. Evans nu mai scosese un cuvânt de la lăsarea în urmă a „peticului”. Lucky blocase toate comenzile și acum stătea pe scaunul lui rotativ și bătea darabana pe genunchi. Până și Bigman, altfel un om nestăpânit, se izolase în tăcere la babord, privind prin hubloul cu câmp larg de vedere.

Dintr-o dată, Bigman rupse tăcerea:

– Lucky, ia uită-te acolo!

Lucky veni cu pași mari lângă Bigman. Se uitară împreună în tăcere. Peste jumătate din câmpul de vizibilitate era acoperit de lumina stelară a creaturilor fosforescente, mici și mari, dar toate având aceeași direcție: un perete uriaș care sclipea în culori schimbătoare.

– Crezi că ăla e peticul, Lucky? întrebă Bigman. Nu strălucea atât de tare când eram acolo, jos; și, oricum, nu ar avea de ce să sclipească, de vreme ce e mort, nu?

Lucky se gândi o clipă:

– Într-un fel, e chiar peticul, Bigman. Cred că întregul ocean se adună ca să se ospăteze.

Bigman se uită din nou și simți să i se face rău. Evident! Acolo erau sute de milioane de tone de carne, numai bune de consumat, iar lumina pe care o vedeau nu putea fi decât a micilor creaturi ale întunericului, care se hrăneau din monstrul mort.

Creaturile treceau prin dreptul babordului ca niște săgeți, mergând toate în aceeași direcție. Se deplasau exact în direcția din care venea Hilda, spre cadavrul cât un munte lăsat de ei în urmă.

Cei mai mulți erau peștii-săgeată de toate mărimile. Fiecare avea de-a lungul coloanei vertebrale o linie albă, fosforescentă (de fapt, nu aveau coloană vertebrală, ci doar un fel de băț, fără articulații, dintr-o substanță cornoasă). La un capăt al acestei linii albe se afla un V galben palid, care indica locul capului. Lui Bigman chiar i se părea că pe lângă navă trece un flux nesfârșit de săgeți animate, dar în imaginație vedea și fălcile acestora, cu dinți ca acele, cu guri ca niște peșteri fără fund.

– Galaxie mare! spuse Lucky.

– Nisipuri marțiene! murmură și Bigman. Oceanul o să se golească de tot. Toate viețuitoarele din el se adună într-un singur loc!

Lucky făcu un calcul rapid:

– La viteza asta de adunare, peștii-săgeată vor termina monstrul în douăsprezece ore.

Din spate se auzi vocea lui Evans:

– Lucky, vreau să-ți vorbesc.

Lucky se întoarse spre el:

– Sigur. Care e problema, Lou?

– Când ai propus prima oară să mergem la suprafață, m-ai întrebat dacă pot veni cu o alternativă.

– Îmi amintesc. Dar nu mi-ai răspuns.

– Pot să-ți spun acum. De fapt, nu-ți răspund decât că trebuie să ne întoarcem în oraș.

– Ce idee ți-a venit? se auzi vocea lui Bigman.

Lucky nu mai avea nevoie să pună întrebarea cu glas tare. Cu nările dilatate, urla în sinea lui, furios că și-a permis să piardă atâtea minute prețioase privind prin hublou, în loc să se concentreze asupra problemelor grave și foarte urgente pe care le aveau.

Asta pentru că în pumnul strâns al lui Evans se afla blasterul lui Lucky, iar în ochii îngustați ai lui Evans se citea o hotărâre de nestrămutat.

– Ne întoarcem în oraș, repetă Evans.

În oraș?

– Care este problema, Lou? întrebă Lucky.

Evans făcu un gest nerăbdător cu blasterul.

– Dă motoarele înapoi, pornește spre fund și întoarce nava spre oraș. Nu tu, Lucky. Îl lași pe Bigman să facă toate astea. Apoi te duci lângă el, ca să pot să vă văd și pe voi doi, și comenzile.

Bigman avea mâinile pe jumătate ridicate și ochii întorși deja spre Lucky. Lucky rămăsese cu mâinile lipite de corp.

– Ce-ar fi să-mi spui ce te roade, Evans, spuse el.

– Pe mine, nimic. Problema e ce te roade pe tine. Ai ieșit să omori monstrul, apoi te-ai întors și imediat ai început să vorbești despre ridicarea Ia suprafață: De ce?

– Ți-am explicai motivele.

– Nu cred în motivele tale. Știi că dacă ne ridicăm la suprafață broaștele-V ne vor lua mințile în stăpânire. Eu am ceva experiență cu ele și știu prin urmare că broaștele-V ți-au preluat mintea. Ție.

– Poftim? sări Bigman. Ascultă, șefule, ai înnebunit?

– Știu precis ce fac, spuse Evans, privindu-l pe Lucky cu prudență. Dacă judeci lucrurile la rece, Bigman, îți vei da seama că Lucky este sub influența broaștelor-V. Nu uita că e și prietenul meu. Îl cunosc de mai multă vreme decât tine, Bigman, și mă doare că trebuie să fac asta, dar nu am încotro. Trebuie.

Bigman se uita la amândoi, foarte îndoit. Întrebă, cu voce joasă:

– Lucky, chiar te controlează broaștele alea?

– Nu, răspunse Lucky.

– Ce te așteptai să-ți răspundă? întrebă furios Evans. Este evident că-l controlează. Ca să omoare monstrul, a trebuit să urce până aproape de suprafață, unde-l așteptau broaștele-V, care erau destul de aproape pentru a-l înhăța. L-au lăsat să omoare monstrul. De ce nu? Au fost foarte bucuroase să renunțe la controlul monstrului și să-l preia pe Lucky. Iar Lucky se întoarce și ne bâiguie că trebuie să urcăm la suprafață, unde vom fi printre broaște. Singurii oameni care cunosc adevărul vor fi neajutorați.

– Lucky?

Glasul lui Bigman tremura.

– Greșești, Lou, spuse calm Lucky Starr. Ceea ce faci acum este rezultatul captivității tale mentale. Ai mai fost sub control mental, iar broaștele-V îți cunosc mintea. Pot intra în mintea ta după voie. Faci acum exact ceea ce ți s-a impus să faci.

Strânsoarea lui Evans în jurul mânerului blasterului spori.

– Îmi pare rău, Lucky, dar nu ține. Ne întoarcem în oraș.

– Lou, dacă nu ești sub control, răspunse Lucky, dacă ai mintea liberă – atunci vei folosi blasterul în cazul în care voi încerca să te duc cu forța la suprafață. Corect?

Evans nu răspunse nimic.

Lucky continuă:

– Vei fi obligat s-o faci. Va fi de datoria ta, datoria față de Consiliu, față de omenire. Pe de altă parte, dacă te afli sub control mental, poți fi forțat să mă amenințe, pentru a încerca să mă determini să schimb cursul navei. Dar mă îndoiesc că vei putea fi forțat să mă omori. Omorârea unui prieten și a unui coleg din Consiliu este cu totul împotriva stilului tău de gândire. Așa că te rog să-mi dai blasterul.

Lucky avansă spre prietenul lui, cu mâna întinsă.

Bigman se uita la ei îngrozit.

Evans se retrase și spuse răgușit:

– Te avertizez, Lucky, am să trag!

Bigman, terorizat, strigă:

– Lucky, oprește-te!

Dar Lucky deja se oprise și se întorcea la locul lui, încet, foarte încet.

Evans avea ochii ca de mort. Stătea în fața colegilor, o statuie împietrită, cu degetul ferm pe trăgaci. Spuse cu voce de gheață:

– Ne întoarcem în oraș.

– Schimbă cursul spre oraș, îi spuse și Lucky unui Bigman cu priviri întrebătoare.

Bigman se îndreptă rapid spre comenzi, murmurând:

– Deci chiar e sub control...

– Da. Mi-e teamă că asta s-a întâmplat. Au trecut pe controlul maxim, ca să se asigure că va trage. Nu am nici o îndoială că e capabil să tragă în noi. Acum este în stare de amnezie. Nu-și va aminti niciodată scena asta.

– Ne poate auzi?

Bigman își amintea de piloții navetei cu care ajunseseră ei pe Venus și de aparenta lor lipsă de reacție la lumea din jurul lor.

– Nu cred, răspunse Lucky, dar este atent la instrumente și dacă deviem de la cursul către oraș o să tragă. Ai grijă să nu greșești direcția.

– Apoi ce facem?

Evans vorbi, cu buzele lipite, reci și palide:

– Înapoi în oraș. Imediat!

Nemișcat, cu ochii fixați pe țeava blasterului din mâna prietenului lui, Lucky îi spuse ceva lui Bigman, încet și rapid.

Bigman încuviință, cu cea mai imperceptibilă aplecare de cap din câte era capabil.

Hilda se întorcea pe drumul pe care venise, înapoi în oraș.

Lou Evans, consilier, stătea lipit de perete, țeapăn, cu fața palidă, ochii lipsiți de milă mișcându-se de la comenzi la Lucky și Bigman. Trupul, paralizat, supus voinței celor care-i controlau mintea, nu simțea nici măcar nevoia de a schimba blasterul dintr-o mână în alta.

Lucky își ciuli urechile, ca să audă sunetul grav al farului din Aphrodite, după care Hilda își găsea direcția. Fasciculul era emis în toate direcțiile din cel mai înalt punct al cupolei orașului Aphrodite. Faptul că nu au greșit drumul spre oraș era limpede, de parcă ar fi fost la douăzeci de metri de cupolă.

Lucky putea să spună cu exactitate, doar din frecvența sunetului auzit, că nu se deplasau direct spre oraș, ci cu o foarte ușoară deviație. Diferența de frecvență era atât de mică, încât nici nu era evidentă, dacă nu o căutai și nu aveai o ureche absolută. Dar pentru urechile controlate de alții ale lui Evans, diferența trebuia să treacă neobservată. Cel puțin, așa spera Lucky, din tot sufletul.

Lucky încerca să urmărească privirea goală a lui Evans, câtă vreme acesta se uita la instrumente. Era sigur că ochii lui Evans zăbovesc asupra indicatorului de adâncime. Era un cadran mare, un simplu cadran rotund, care indica presiunea apei. De la distanța la care se afla, Evans putea să spună dacă Hilda se îndreaptă sau nu spre suprafață.

Lucky era sigur că dacă acul indica tendința care nu trebuia, Evans ar fi tras fără să ezite o clipă.

Oricât de puțin ar fi încercat să se gândească la o soluție a problemei, ca să nu permită broaștelor-V să-i intercepteze ideile, nu putea să nu-și pună întrebarea de ce Evans nu trăsese din capul locului. Oricum era în intenția broaștelor-V să-i omoare, era clar din atacul monstrului. De ce erau mânați înapoi, spre Aphrodite?

Sau Evans urma să-i împuște îndată ce broaștele-V vor reuși să treacă peste ultimul scrupul al minții lui captive?

Purtătoarea schimbase din nou frecvența, aproape imperceptibil. Ochii lui Lucky se îndreptară din nou fulgerător în direcția lui Evans. Oare își închipuia el, sau în privirea lui Evans se simțea o sclipire, nu o emoție, dar, oricum, o schimbare?

O fracțiune de secundă mai târziu, era limpede că nu e doar închipuirea lui, pentru că bicepsul lui Evans se contracta ușor, ridicând mâna cu blasterul.

Avea să tragă!

Chiar în timp ce gândul trecea prin mintea lui Lucky, nava s-a ciocnit de ceva. Evans, prins pe picior greșit, s-a răsturnat pe spate. Blasterul i-a lunecat printre degetele răsfirate.

Lucky a acționat instantaneu. Același șoc care l-a dat înapoi pe Evans l-a aruncat și pe el în față. A profitat de șoc și s-a aruncat asupra oponentului, prinzându-i încheieturile într-o strânsoare de oțel.

Dar Evans era orice, numai un pigmeu nu. S-a luptat cu acea furie nepământeană care-i fusese impusă. Și-a strâns picioarele în jurul lui Lucky și a început să-l strângă. Nava încă sălta și l-a ajutat pe Evans să ajungă deasupra.

Evans și-a lansat un pumn către Lucky, dar acesta a reușit să pareze cu un umăr. Și-a ridicat și el genunchii și l-a prins pe Evans în strânsoarea lor ca de clește, chiar sub șolduri.

Fața lui Evans era desfigurată de durere. S-a răsucit, dar Lucky s-a întors și el și a ajuns iar deasupra. S-a ridicat, fără ca picioarele să slăbească strânsoarea.

– Nu știu dacă mă auzi, Lou... reuși să spună Lucky.

Evans nu-i dădea nici o atenție. Cu ultima sforțare a corpului lui contorsionat, se arcui și-l aruncă pe Lucky în aer, scăpând cu această ocazie de strânsoare.

La atingerea podelei, Lucky s-a rostogolit, ridicându-se cu ușurință în picioare. Dar Evans, căzut pe spate, leșinase.

– Bigman! spuse Lucky, respirând din greu și trecându-și rapid mâna prin păr.

– Iată-mă, spuse micuțul, zâmbind și legănând pe un deget blasterul. Eram pregătit, pentru orice eventualitate, știi...

– Foarte bine, Bigman. Lasă blasterul și ai grijă de Lou. Fii atent la oase rupte. Apoi leagă-l strâns.

Lucky era din nou la comenzile Hildei. Cu o infinită precauție, o întoarse pe Hilda către rămășițele uriașului cadavru al peticului abisal pe care îl omorâse cu câteva ore mai înainte.

Mica stratagemă a lui Lucky reușise. Sperase că broaștele-V, în preocupările lor mentaliste, nu au idee despre adevăratele dimensiuni fizice ale peticului abisal și că lipsa de experiență în călătoriile submarine le va împiedica să-și dea seama de ușoara deviere de la curs efectuată de Bigman. Întreaga cacealma constase în cele spuse de Lucky lui Bigman când acesta urma să întoarcă nava spre oraș, sub amenințarea Mașterului lui Evans.

„Curs coliziune petic”, spusese Lucky.

Cursul Hildei era din nou schimbat. Iar botul era îndreptat spre suprafață.

Evans, legat de scaunul lui, se uita la Lucky cu o privire mai mult decât rușinată.

– Te rog să mă ierți.

– Te înțelegem, Lou. Nu-ți mai face scrupule inutile, spuse Lucky abia șoptit. Dar nu te putem lăsa liber, cel puțin o vreme, înțelegi, nu?

– Cum să nu? Legați-mă mai bine. Merit. Dar, crede-mă, Lucky, în cea mai mare parte nici nu-mi amintesc cum a fost.

– Prietene, cel mai bine ar fi să tragi un pui de somn, spuse Lucky, trăgându-i un pumn prietenesc în umăr. O să te trezim când ajungem la suprafață, dacă va fi nevoie.

Apoi, câteva minute mai târziu, îi dădea indicații cu voce joasă lui Bigman.

– Bigman, adună toate blasterele din navă. De fapt, orice armă. Caută-le în dulapuri, rastele, sertare, peste tot.

– Ce vrei să faci cu ele?

– Vreau să le arunc.

– Poftim?

– M-ai auzit bine. Sau tu, sau eu am putea intra sub influența broaștelor-V și nu vreau nimic care să ducă la repetarea celor întâmplate adineauri. Oricum, împotriva broaștelor-V armele acestea de tip fizic sunt inutile.

Unul după altul, două blastere, plus biciurile electrice de la fiecare costum submarin trecură în ejectorul de gunoaie. Deschiderea acestuia se găsea într-un perete și semăna teribil cu o ușă de dulap. Valvele unidirecționale lăsară armele să se îndrepte spre fundul oceanului.

– Află că mă simt de parcă aș fi dezbrăcat, murmură Bigman, privind țintă prin hubloul de la babord, parcă încercând să mai vadă o dată armele dispărute.

Dar n-a reușit să vadă decât lumina fosforescentă fulgerătoare a unui pește-săgeată. Nimic altceva.

Indicatorul de presiune a apei scădea încet. Plecaseră de la adâncimea de 850 de metri, iar acum se aflau la mai puțin de 600.

Bigman continua să se uite pe hubloul de la babord.

Lucky se uita la el.

– Cauți ceva?

– Mă tot gândeam, spuse Bigman, că ar trebui să se mai lumineze pe măsură ce ne apropiem de suprafață.

– Mă îndoiesc, răspunse Lucky. Pătura de alge acoperă foarte strâns suprafața oceanului. Scăpăm de întuneric doar după ce am depășit oglinda apei.

– Crezi că ne-am putea întâlni cu un trauler de cules alge, Lucky?

– Sper că nu.

Se aflau acum la 450 de metri.

Bigman vorbea despre lumină în efortul vizibil de a-și schimba cursul gândurilor.

– Lucky, ia zi-mi tu, cum se face că în aerul de pe Venus e atâta bioxid de carbon? Doar sunt atâtea plante! Iar plantele scot oxigenul din bioxidul de carbon, nu?

– Pe Pământ, așa fac. Dar îmi amintesc că la cursul de xenobotanică ni s-a spus că viața vegetală venusiană are un truc propriu. Plantele terestre eliberează oxigenul în aer; plantele venusiene îl stochează în țesuturi, sub forma unor compuși bogați în oxigen.

Lucky vorbea absent, de parcă el însuși se ferea să nu cumva să intre în niște gânduri prea profunde.

– De asta nici un animal venusian nu respiră. Obțin tot oxigenul necesar din hrană.

– Să vezi și să nu crezi! spuse uluit Bigman.

– Se pare că hrana lor e chiar prea bogată în oxigen, altfel nu ar fi atât de amatoare de hrană săracă în oxigen, cum ar fi vaselina aceea cu care sunt hrănite broaștele-V. Asta e teoria mea, cel puțin.

Se aflau acum la doar 250 de metri de suprafață.

– Apropo, să nu uit, mi-a plăcut cum ai programat traiectoria. Mă refer la modul în care ai lovit monstrul. Bravo, Bigman.

– Păi n-a fost mare lucru, spuse Bigman, roșind de plăcere la lauda lui Lucky.

Se uită la cadranul de presiune. Acesta arăta o sută cincizeci de metri până la suprafață.

Se lăsă tăcerea.

Apoi începu să se audă deasupra lor o răpăială, o întrerupere bruscă a ascensiunii lor line, netede, a torsului uniform al motoarelor, apoi o iluminare bruscă a peisajului văzut prin hublou, ca și o viziune apocaliptică a unui cer complet înnorat și a apei pline cât vedeai cu ochii de frunze și tulpini. Apa era presărată de mici izbucniri verticale.

– Plouă, spuse Lucky. Mi-e teamă că va trebui să stăm liniștiți și să așteptăm venirea broaștelor-V.

– Păi, iată-le, deja, spuse Bigman sec.

La vedere, chiar lângă hublou, privind solemn în nava ieșită din întuneric, se aflau niște ochi negri, lichizi, privindu-i solemn, niște picioare strânse și niște degete prinse de o tulpină de iarbă de mare, pentru stabilitate: o broască-V!

Întâlnirea minților

Hilda ieșea destul de mult din apă și era antrenată de valurile oceanului venusian. Răpăiala ploii puternice și constante care lovea coca vasului suna ca o tobă, cu un ritm aproape terestru. Lui Bigman, marțian, noțiunea de ploaie și aceea de ocean îi erau străine, dar lui Lucky sunetul îi aminti imediat de acasă.

– Uită-te numai la broasca asta, Lucky, uită-te la ea!

– Mă uit, răspunse calm Lucky.

Bigman șterse sticla cu mâneca și se trezi că stă cu nasul lipit de hublou, ca să vadă mai bine.

Dintr-o dată se gândi că ar fi mai bine să nu se apropie atât de tare.

Se retrase brusc, apoi duse deliberat degetele mici ale mâinilor la colțurile gurii și le depărtă. Apoi execută o strâmbătură, cu limba scoasă și cu ochii privind cruciș, fluturând din degete.

Broasca-V se uita la el cu solemnitate. Nici un mușchi nu i se clintise de la întâlnire. Pur și simplu stătea acolo și se clătina cu demnitate în bătaia valurilor. Nu părea să-i pese, nici să fie conștientă de apa care o mișca de colo-colo.

Bigman își strâmbă și mai tare fața și adresă un „A-a-a” creaturii.

– Ce faci, Bigman? se auzi vocea puternică a lui Lucky, de peste umărul lui.

Bigman sări ca ars, își luă mâinile de la gură și lăsă fața să-și recapete aspectul de spiriduș inițial. Spuse, zâmbind:

– Tocmai îi arătam broaștei-V ce cred eu despre ea.

– Iar ea tocmai îți arăta ce crede ea despre tine!

Lui Bigman i se opri inima în loc. Auzise o dezaprobare clară în glasul lui Lucky. Corect: într-o asemenea stare de criză, într-un asemenea pericol, lui Bigman îi ardea de strâmbături. Îl cuprinse rușinea.

Începu să vorbească cu glas tremurat:

– Lucky, crede-mă, nu știu ce m-a apucat.

– Ei, sau ele știu, spuse șuierat Lucky. Nu te-ai prins? Broaștele-V îți simt cele mai slabe puncte. Oricum ar face-o, ți se târăsc până în minte și odată ajunse acolo, nu mai ai cum să le faci să plece. De aceea, nu urma nici un impuls până ce te-ai gândit foarte bine la el.

– Da, Lucky, se auzi murmurul lui Bigman. Acum ce urmează?

Lucky se uită prin navă. Evans dormea și se clătina în somn, respirând cu dificultate. Ochii lui Lucky rămaseră pironiți asupra lui o vreme, apoi se întoarseră spre Bigman.

– Lucky? se auzi vocea timidă a lui Bigman.

– Ce este?

– Păi nu ai de gând să chemi stația spațială?

O clipă, Lucky se uită buimăcit la micul lui partener. Apoi cutele dintre ochi se netezir㠃, iar el șopti:

– Mare Galaxie! Uitasem! Uitasem, Bigman. Nici nu mi-a trecut prin cap că pentru asta am venit aici.

Bigman arătă cu un deget spre hubloul prin care broasca-V se uita la ei cu ochi de bufniță.

– Vrei să spui că asta...?

– Care asta? Astea, poate. Spațiule mare, cred că sunt mii de broaște-V aici!

Pe jumătate rușinat, Bigman recunoscu în sinea lui că se bucură: se bucura că și Lucky e prins, ca și el, în capcana creaturilor. Se simțea eliberat de povara că s-ar putea simți prea atașat de el. La urma urmei, Lucky nu avea nici un drept...

Bigman își opri cursul gândurilor, îngrozit. Începea să aibă resentimente față de Lucky! El! Nu, nu se putea. Deci era lucrătura lor.

Cu o sălbăticie invizibilă în afară, își goli grăbit toate gândurile din minte și se concentră asupra lui Lucky, ale cărui degete erau acum pe transmițător, lucrând la acordul foarte fin necesar pentru transmisiile spațiale.

Apoi capul lui Bigman tresări amplu, la auzul brusc al unui sunet nou și straniu.

Era o voce fără intonație, care spunea:

– Nu încerca a te atinge de mașina ta de sunete la depărtare. Noi nu dorim asta.

Bigman se răsuci brusc. Îi căzuse falca de mirare și așa i-a stat clipe lungi. Spuse:

– Cine a spus asta? Unde e?

– Ia-o mai moale, Bigman, spuse Lucky. A fost în capul tău.

– Broaștele-V? Nu se poate!

– Galaxie mare! Cine altul?

Iar Bigman se întoarse la activitatea lui inițială, aceea de a căsca ochii mari la broasca-V care se clătina în apă.

La viața lui, Lucky mai simțise o singură dată atingerea unei minți străine asupra gândurilor lui. Asta se întâmplase în ziua în care întâlnise ființele acelea imateriale, din energie pură, care locuiau în cavernele profunde din scoarța lui Marte. Dar acolo fusese din voința lui proprie, iar intrarea în mintea lui fusese fără chinuri, fusese chiar plăcută. Își dăduse și atunci seama de propria neputință și neajutorare, dar în același timp se simțise eliberat de orice urmă de teamă.

Dar acum se afla în fața a ceva cu totul diferit. Degetele mentale din interiorul craniului lui își forțaseră drumul, iar el le simțea cu durere, cu scârbă și ură.

Mâna lui Lucky căzuse inertă de pe butoanele transmițătorului, iar el nu simțea nici un îndemn să o ridice la loc. Uitase din nou.

Vocea răsună încă o dată:

– Vibrează aerul cu gura ta.

– Adică să vorbesc? întrebă mirat Lucky. Nu poți auzi gândurile când nu vorbim?

– Le putem auzi doar slab și incert. Este foarte dificil, dacă nu te-am studiat mai înainte. Dacă vorbești, gândurile tale sunt mai precise și le putem auzi.

– Noi vă auzim fără nici o problemă, spuse Lucky.

– Da. Noi putem trimite gânduri cu putere și exactitate. Voi nu puteți.

– Ai auzit tot ce am spus până acum?

– Da.

– Ce dorești de la mine?

– Am detectat în mintea ta gânduri despre o organizație alcătuită din cei ca tine, dincolo de sfârșit, de cealaltă parte a cerului. Tu îi spui Consiliu. Noi dorim să cunoaștem mai multe despre aceasta.

În sinea sa, Lucky simțea o satisfacție fulminantă. Căpătase răspuns la cel puțin o întrebare. Câtă vreme el era singur, un individ, inamicul se mulțumise să încerce să-l omoare. Dar în ultimele ore inamicul descoperise că el a intrat prea adânc în măruntaiele situației, iar acum inamicul era îngrijorat.

Oare ceilalți membri ai Consiliului învață tot atât de repede în situații date? Oare care era natura acestui Consiliu?

Lucky înțelegea perfect curiozitatea inamicului, noua stare de prudență, dorința subită de a învăța mai multe lucruri de la el, înainte de a-l omorî. Nu e de mirare că inamicul se ferise să-l omoare, chiar și atunci când blasterul lui Evans era îndreptat asupra unui Lucky neajutorat. Poate că ezitase prea mult.

Dar Lucky își îndepărtă iute acest gând. La urma urmei, s-ar putea chiar să nu fie în stare să înțeleagă bine gândurile nespuse. Pe de altă parte, puteau și să mintă...

Spuse brusc:

– Ce aveți împotriva celor ca mine?

– Nu putem vorbi ceea ce nu este așa, răspunse vocea plată, lipsită de emoție.

Lucky strânse puternic din fălci, gândind febril. Oare să-i fi înțeles ultimele gânduri, cum că broaștele-V ar putea minți? Trebuia să fie prudent, foarte prudent.

Vocea continuă:

– Noi nu gândim bine despre cei ca tine. Ei sfârșesc viață. Ei sunt mâncători de carne. Este rău să fii inteligent și să mănânci carne. Dacă mănânci carne, trebuie să sfârșești viață care trăiește, iar un mâncător de carne inteligent face mai mult rău decât unul fără minte, pentru că el poate gândi mai multe căi de a sfârși viața. Voi aveți tuburi mici care pot sfârși viața la mai multe ființe dintr-o dată.

– Dar nu omorâm broaște-V, nu vă omorâm pe voi.

– Ne-ați omorî, dacă v-am lăsa. Voi vă omorâți unii pe alții, în grupuri mici sau grupuri mari.

Lucky evită să comenteze ultima remarcă. Spuse doar:

– Și ce vreți de la cei ca mine?

– Sunteți tot mai mulți pe... Venus, spuse vocea. Vă răspândiți și ocupați loc.

– Noi nu putem să luăm prea mult spațiu, rațională Lucky. Nu putem construi orașe decât în apele puțin adânci. Adâncurile vor fi întotdeauna ale voastre, iar ele formează nouă părți din zece ale oceanului. În plus, noi vă putem ajuta pe voi. Dacă voi aveți știința minții, noi o avem pe cea a materiei. Ați văzut orașele noastre și mașinile de metal strălucitor care zboară prin apă și aer spre lumi de partea cealaltă a cerului. Cu puterea noastră, gândiți-vă cât de mult v-am putea ajuta.

– Noi nu avem nevoie de nimic. Noi trăim și gândim. Noi nu ne temem și noi nu urâm. Ce putem să ne dorim mai mult? Ce am putea face cu orașele voastre, cu metalul și cu navele voastre? Cum pot ele să ne facă viața mai bună?

– Să înțeleg că vreți să ne omorâți pe toți?

– Noi nu dorim să sfârșim viață. Este destul ca noi să vă stăpânim mințile, ca să știm că nu veți face rău.

Lucky avu o viziune fulgerătoare (a lui? implantată?) a unei specii autonome de oameni venusieni, trăind și mișcându-se sub controlul băștinașilor dominanți, rupând treptat toate legăturile cu Pământul, cu generații după generații de sclavi tot mai benevoli.

Spuse, cu cuvinte de care nu era încredințat pe de-a întregul:

– Oamenii nu pot permite să fie controlați mental.

– Este singura cale, iar voi trebuie să ne ajutați.

– Nu vă vom ajuta.

– Nu aveți de ales. Trebuie să ne spui despre acele pământuri de dincolo de cer, despre organizația de oameni ca tine, despre ce vor face ei împotriva noastră și cum să ne apărăm de ei.

– Nu aveți cum să mă obligați să fac asta.

– Nu avem? întrebă vocea. Gândește-te, atunci. Dacă nu ne spui informația cerută de noi, îți vom cere să cobori înapoi în ocean în mașina ta de metal strălucitor și să deschizi mașina pentru ape.

– Și să mor? întrebă ironic Lucky.

– Va fi necesar să vă terminați viețile. Cu știința voastră, nu ne permitem să vă lăsăm să vă amestecați iar cu cei ca voi. Puteți vorbi cu ei și puteți să generați represalii. Iar aceasta nu ar fi bine.

– Atunci nu am nimic de pierdut dacă nu vă spun nimic.

– Ai mult de pierdut. Dacă refuzi să ne dai ceea ce cerem, va trebui să intrăm în mintea ta cu forța. Iar aceasta nu este eficient. Se poate pierde mult din valoarea minții. Pentru a diminua acest pericol, va trebui să analizăm mintea ta bucată cu bucată, ceea ce va fi neplăcut pentru tine. Ar fi mult mai bine pentru noi și pentru tine dacă ne vei ajuta din propria voință.

– Nu.

Și Lucky clătină hotărât din cap. Urmă o pauză. Apoi vocea reveni:

– Deși cei ca tine sunt meniți sfârșitului de viață, ei se tem de sfârșitul propriei vieți. Noi te vom elibera de această frică, dacă ne ajuți. Când vei

coborî în ocean, pentru a termina viața ta, noi vom înlătura teama din mintea ta. Dar dacă alegi să nu ne ajuți, vom forța sfârșitul vieții tale oricum, dar nu vom înlătura teama. O vom intensifica.

– Nu, spuse Lucky, și mai puternic.

O altă pauză, mult mai lungă. Apoi vocea spuse din nou:

– Noi nu cerem știința ta din teamă pentru siguranța noastră, ci pentru a ne feri de măsuri mult mai neplăcute. Dacă rămânem cu cunoștințe incerte despre cum să ne ferim de cei ca tine din cealaltă parte a cerului, atunci vom fi nevoiți să aducem sfârșitul vieții pentru toți cei ca tine din lumea noastră. Vom lăsa oceanul să intre în orașele lor, așa cum aproape am făcut cu unul dintre ele. Viața se va sfârși pentru cei ca tine, ca și cum ai stinge un foc. Va fi stinsă și nu va mai arde niciodată.

Lucky râse tare:

– Încercați să mă obligați! spuse el cu emfază.

– Să te obligăm, ce?

– Să mă faceți să vorbesc. Să mă faceți să trimit nava înapoi în adâncuri. Încercați să mă obligați să fac orice.

– Crezi că nu putem?

– Știu că nu puteți.

– Atunci uită-te în jurul tău și vezi ce am realizat deja. Creatura ca tine care este legată se află sub comanda noastră. Creatura care stătea lângă tine este sub comanda noastră.

Lucky se roti pe loc. În tot acest timp nu auzise nici măcar o dată vocea lui Bigman. Parcă uitase cu totul de existența micului marțian. Iar acum îl vedea pe Bigman întins la podea, răsucit și ghemuit la picioarele lui.

Lucky se lăsă în genunchi, descurajat, cu un nod în gât.

– L-ați omorât?

– Nu, trăiește. Nu este nici măcar grav rănit. Dar, după cum vezi, ai rămas singur. Nu ai pe nimeni care să te ajute acum. Ei nu au putut să se opună. Nici tu nu vei putea.

Cu fața palidă, Lucky spuse:

– Nu, nu veți reuși să mă obligați la nimic.

– Ultima șansă. Ai de ales. Alegi să ne ajuți, astfel încât viața ta să se sfârșească în liniște și pace? Sau vei refuza să ne ajuți, iar viața ta va trebui să se sfârșească în durere și suferință, urmată, probabil, de sfârșitul vieții

tuturor oamenilor din orașele de sub ocean? Care este alegerea? Oferă-ne răspunsul tău!

Cuvintele reverberau în capul lui Lucky, în vreme ce el se pregătea să facă față, singur, fără nici un prieten, atacurilor unei puteri mentale pe care nu știa cum s-o contracareze, cu excepția unei hotărâri încăpățânate.

Bătălia minților

Cum poți să ridici o barieră în calea unui atac mental? Lucky avea dorința de a rezista, dar nu erau mușchi pe care să-i încordezi, nu exista nici un gardian pe care să-l îndepărteze, nici o cale de a răspunde cu violență la violență. Trebuia să rămână exact așa cum era, rezistând la toate impulsurile care îi inundau mintea, gânduri dintre care îi era foarte greu să spună care erau ale lui și care nu.

Cum să-și dea seama dacă un gând era al lui? Ce dorea el cu adevărat să facă? Ce și-ar fi dorit el să facă cel mai mult?

Dar nimic nu-i venea în minte. Mintea lui era ca o pagină goală. Dar sigur trebuia să existe o cale. Nu ajunsese până aici fără un plan de acțiune.

Până aici?

Apoi își aminti. Inițial, fusese la fundul oceanului.

Asta este. În adâncurile minții lui, își amintea.

Era într-o navă. Venise la suprafață de la fundul oceanului. Era acum la suprafața apei. Bun Ce urmează?

Dar de ce la suprafață? Începea să-și amintească, vag, că în adâncuri era mai sigur.

Își înclină cu mare dificultate capul, își închise ochii și-i deschise iarăși. Gândurile îi erau tari, grele. Trebuia să trimită un mesaj undeva... undeva... despre ceva...

Trebuia să trimită un mesaj.

Mesaj.

Și dintr-o dată străpunse vălul uitării! Era de parcă undeva, la mulți kilometri în ființa lui, cineva proptise un umăr într-o ușă și o deschisese. Dintr-o dată, avea clară misiunea lui, își amintea ceva ce uitase.

Radioul navei și stația spațială, evident.

Le strigă, răgușit:

– Nu m-ați prins! M-ați auzit? Îmi amintesc, și n-am să mai uit niciodată!

Nici un răspuns.

Striga tare, incoerent. Mintea îi era slab ocupată cu imaginea unui om care se luptă cu o supradoză de tranchilizante. Ține mușchii activi, gândea el. Continuă să mergi. Continuă să mergi.

În cazul lui, trebuia să-și păstreze activă mintea, trebuia să țină în funcțiune fibrele mentale. Să facă ceva... Să facă ceva. Dacă te-ai oprit, te-au prins.

Continua să strige, iar sunetul devenea cuvânt:

– Am s-o fac. Am s-o fac!

S-o fac... Dar ce? Ce să fac? Simțea că lunecă iar în uitare.

Își repetă febril: „Să trimit o radiogramă la stație... la stație...” Dar cuvintele își pierdeau treptat din semnificație.

Acum se deplasa. Corpul i se mișca stângaci, de parcă articulațiile îi erau de lemn, prinse în cuie. Dar se întorcea. Era cu fața la radio. Vedea radioul clar, dar apoi era ca în ceață. Mintea i se îndrepta către misiunea asumată, iar radioul era din nou limpede la vedere. Vedea transmiterul, vedea comenzile de stabilire a distanței și condensatorii de frecvență. Putea să-și amintească și să înțeleagă cum funcționează.

Făcu un pas în față, un pas târât și chinuitor, marcat de senzația copleșitoare a unor spini incandescenți care îi străpung tâmplele.

Se împiedică și căzu în genunchi, apoi se ridică din nou, în dureri cumplite.

Cu ochii împăienjeniți de durere, încă putea vedea radioul. Mai întâi mișcă un picior, apoi pe celălalt.

Radioul părea la o sută de metri, avea contururi nesigure și era înconjurat de o ceață sângerie. Iar bubuiturile din capul lui Lucky creșteau în intensitate cu fiecare pas.

Se lupta să ignore durerea, să vadă doar radioul, să se gândească doar la radio. Își forța picioarele să se deplaseze, împotriva rezistenței ca de cauciuc, le târa unul câte unul.

în cele din urmă, cu mâna întinsă, când degetele erau la cincisprezece centimetri de panoul de comandă al undelor ultrascurte, Lucky știu că rezistența lui a ajuns la capăt. Oricât ar fi încercat, nu mai putea scoate nimic de la trupul lui epuizat. Era terminat. Totul se sfârșise.

Hilda era scena unei paralizii generalizate. Evans zăcea inconștient în colțul lui; Bigman era ghemuit la podea; iar Lucky, deși se încăpățâna să rămână în picioare, părea mort, iar singurul semn că trăiește era tremurul nervos al vârfurilor degetelor.

Vocea rece din mintea lui Lucky răsună din nou, în monotonia ei inexorabilă, egală:

– Ești neajutorat, dar nu-ți vei pierde cunoștința precum camarazii tăi. Vei suferi această durere până când te vei decide să scufunzi nava, să ne spui ce dorim să știm și să-ți termini viața. Noi avem răbdarea de a aștepta. Nu există cale de a ne rezista. Nu putem fi mituiți, nu putem fi amenințați!

Lucky simți, prin durerea torturii, prin mintea lui chinuită, că a apărut ceva nou, avea senzația că se va întâmpla o revoluție.

Nu pot fi mituiți. Nici amenințați...

Mituiți?

Chiar prin ceața semiconștienței lui răsări o scânteie.

Abandonă radioul, își întoarse gândurile în altă parte și brusc o parte din durere se atenuă. Lucky făcu un pas șovăielnic, depărtându-se de radio, iar durerea se atenuă și mai mult. Își luă gândul cu totul de la radio.

Lucky încerca să nu gândească. Încerca să acționeze automat, fără o planificare. Deci ei se concentrau ca să-l oprească să atingă radioul. Probabil că nu sunt în stare să-și închipuie pericolul care îi paște. Inamicul nu are dreptul să-i cunoască intențiile și să încerce să-l oprească. Nu are voie să-l oprească.

Nu are voie.

Ajunsese la dulăpiorul cu cele necesare pentru primul ajutor. Îi deschise ușița larg. Acum deja nu mai vedea clar și pierdu secunde prețioase bâjbâind.

Vocea spunea răbdătoare:

– Care este decizia ta? Iar tânărul consilier fu din nou lovit de cumplita durere care tindea să-l încovoaie.

Lucky reușise să găsească ce-și propusese: un borcănel plat de compus siliconic albastru. Degetele îi săpară amarnic prin acoperământul de bumbac, pentru butonul microcâmpului paramagnetic care ținea borcănașul închis ermetic.

Simți vag butonul în vârful unui deget. Văzu la fel de vag capacul deplasându-se și căzând într-o parte. Auzi vag sunetul metasticului lovit de metal. Amețit vedea că borcanul era deschis și-l duse, ca prin ceață, spre ejector. Ridică mâna.

Durerea se întorsese cu toată furia posibilă.

Brațul stâng ridicase deschiderea batantă a ejectorului, iar cel drept ridica tremurător prețiosul borcan spre deschiderea largă de cincisprezece centimetri.

Brațul i se mișca înnebunitor de încet. Nu mai putea vedea. Totul era acoperit de o ceață roșiatică.

Își simți brațul și borcanul ținut de el atingând peretele. Împinse, dar nu voia să se miște mai departe. Degetele mâinii stângi începură să pipăie în sus și în jos de la locul în care găsise ușița ejectorului. Atinse borcanul.

Nu îndrăznea să-i mai dea drumul din mâna dreaptă. Dacă îl scăpa, n-ar mai fi găsit puterea de a-l ridica din nou.

Îl ținea cu ambele mâini și-l trăgea cu ambele mâini în sus. Urca centimetru cu centimetru, în vreme ce Lucky se apropia tot mai mult de limita leșinului.

Iar borcanul dus a fost!

I se părea că aude la un milion de kilometri șuieratul aerului comprimat. Știu atunci că borcanul fusese ejectat în caldul ocean venusian.

O clipă, durerea se amplifică dincolo de limita suportabilului, dar apoi, după o uriașă strângere, dispăru complet.

Lucky se îndreptă cu atenție și se depărtă de perete. Fața și tot trupul îi erau leoarcă de sudoare, iar mintea îi era plină de vârtejuri.

Se îndreptă către emițător cât de rapid îi permiteau pașii șovăielnici. De data asta, nu l-a mai oprit nimic.

Evans ședea în scaunul lui, cu fața ascunsă în palme. Înghițise apă ca un disperat în deșert și spunea încontinuu: „Nu-mi amintesc nimic, nu-mi amintesc nimic.”

Bigman, gol până la brâu, își ștergea capul și pieptul cu o cârpă umedă. Pe față i se vedea un zâmbet tremurat.

– Ba eu îmi amintesc. Îmi amintesc tot. Într-o clipă eram în picioare și ascultam vocea aia, Lucky, apoi, fără avertisment, eram trântit la podea. Nu mai simțeam nimic, nu-mi puteam întoarce capul, nu puteam nici măcar să clipesc din ochi, dar am auzit tot ce se întâmpla. Am auzit vocea și tot ce-ți spunea, Lucky, apoi te-am văzut pornind spre radio...

Pufni și clătină din cap.

– Să știi că n-am reușit din prima, spuse Lucky cu voce slabă.

– Habar n-am avut. Nu mai erai în câmpul meu de vedere, iar după aceea tot ce am putut să fac a fost să stau acolo întins și să aștept să transmiți mesajul. Nu se întâmpla nimic, așa că mi-am închipuit că și pe tine te-au prins. În mintea mea, ne vedeam pe toți trei întinși la podea, într-o viață fără viață. Totul se terminase, iar eu nu puteam mișca un deget. Nu

puteam decât să respir. Apoi ai revenit în fața ochilor mei și-mi venea să râd, să plâng și să strig în același timp, dar nu puteam decât să stau acolo întins și atât. Te-am văzut apropiindu-te de perete și nu-mi puteam închipui ce Spațiul mamii lui îți venise taman atunci să faci, dar după câteva minute totul era terminat. Mamă, mamă!

Evans spuse prudent:

– Și chiar ne întoarcem spre Aphrodite, Lucky? Nu încape nici o îndoială?

– Dacă instrumentele nu ne mint, ne întoarcem exact acolo. Iar eu personal am încredere în instrumente, spuse Lucky. Când o să ajungem în oraș și o să avem puțin timp liber, o să avem parte toți de niște îngrijiri medicale.

– Somn! insistă Bigman. Atâta vreau. Vreau să dorm două zile ca un bolovan.

– O să ai parte și de asta, în mod sigur, spuse Lucky.

Dar Evans era mult mai marcat de experiență decât ceilalți doi. Arăta asta prin modul în care își strânsese brațele și se chircise, se ghemuise în scaunul lui.

– Oare nu mai interferă cu noi? spuse el cu temere.

Era clar la cine se referă.

– Nu pot să garantez, veni răspunsul lui Lucky, dar partea cea mai rea a afacerii s-a încheiat. Am reușit să iau legătura cu stația spațială.

– Ești sigur? Nu încape nici o îndoială?

– Nici cea mai mică îndoială. Chiar mi-au asigurat un releu spre Pământ și am vorbit chiar cu Conway Partea asta a problemei e rezolvată.

– Atunci s-a rezolvat totul, jubilă Bigman. Pământul e pregătit. Cunoaște adevărul despre broaștele-V.

Lucky zâmbea, fără a comenta afirmația.

Bigman continuă:

– Lucky, încă ceva. Spune-mi și mie ce s-a întâmplat în realitate. Cum ai reușit să scapi din strânsoarea lor? Nisipuri marțiene! Cum ai făcut?

– Ceva ce ar fi trebuit să fac din capul locului, dacă eram deștept. Am fi fost scutiți de o grămadă de necazuri inutile. Vocea ne-a spus că tot ce vor ei de la viață e să trăiască și să gândească. Îți amintești, Bigman? După aceea, a spus că nu există nici o cale de a fi amenințați sau mituiți. Abia în ultima clipă mi-am dat seama că eu și cu tine știm mai bine cum stau lucrurile.

– Eu știu mai bine? întrebă Bigman interzis.

– Categoric. Tu ai descoperit, la două minute după ce ai văzut prima broască-V, că au nevoie de la viață de mai mult decât să trăiască și să gândească. Ți-am vorbit în drumul nostru spre suprafață despre modul în care plantele venusiene stochează oxigenul și cum animalele venusiene își capătă oxigenul din hrană și deci nu au nevoie să respire. De fapt, ți-am spus că probabil că au prea mult oxigen și că de aceea sunt nebune după hrană săracă în oxigen, cum ar fi hidrocarburile. Îți amintești de vaselina aceea pentru mecanisme?

Ochii lui Bigman erau mai-mai să iasă din orbite.

– Normal că-mi amintesc.

– Gândește-te cât de mult duc cei de aici dorul hidrocarburilor. Probabil că la fel simte și un copil că vrea o bomboană.

Bigman se repetă:

– Normal.

– Broaștele-V ne aveau sub control mental, dar pentru a ne menține sub control era nevoie să se concentreze. Trebuia să le distrag cumva de la efortul de concentrare, cel puțin pe cele mai apropiate de navă, a căror influență era cea mai puternică. De aceea, mi-a fost clar că trebuie să lansez în apă cel mai evident lucru.

– Despre ce vorbești? Nu mă mai fierbe atâta, Lucky!

– Am aruncat în ocean un borcan cu jeleu de petrol, pe care l-am scos din dulăpiorul medical de la bord. E o hidrocarbură pură, mult mai pură decât vaselina de mecanisme. Nu i-au putut rezista. Chiar când era la mijloc o mizăatât de mare, nu i-au putut rezista. Cei mai apropiați de noi s-au scufundat după borcan. Cei mai îndepărtați se aflau în legături mentale cu ei, iar mințile li s-au îndreptat instantaneu spre hidrocarbură. Au pierdut controlul nostru și am putut să transmit mesajul. Asta e tot.

– Deci s-a zis cu ei, spuse Evans.

– În privința asta, spuse Lucky, nu sunt deloc sigur. Mai există niște detalii...

Se întoarse, încruntat, plescăind înciudat din buze: spusese prea multe.

Cupola strălucea mirific în hubloul babordului, iar Bigman simțea cum i se topește inima de atâta frumusețe. Mâncase, trăsese și un pui de somn, deci îi revenise cu totul cheful de viață efervescent, care îl caracteriza. Lou

Evans își revenise considerabil după starea deznădăjduită în care se aflase. Numai Lucky nu-și pierduse circumspecția.

– Lucky, ascultă la mine, broaștele alea sunt demoralizate. Ascultă aici, nu ne-am întors noi cale de două sute de kilometri și nu ne-a atins una măcar? Ei?

– În clipa asta, singura mea grijă este de ce nu primesc nici un răspuns din cupolă, spuse Lucky.

Și Evans era încruntat:

– N-ar trebui să le ia atât de mult.

Bigman se uită de la unul la altul,

– Doar nu credeți că s-a întâmplat ceva urât în oraș, nu?

Lucky îi făcu un semn cu mâna să facă liniște. În receptor se auzi, vorbind încet și rapid, o voce:

– Identificarea, vă rog.

– Aceasta este o navă arondată Consiliului, numită Hilda, punct de pornire Aphrodite, destinație Aphrodite. La comandă, David Starr, care vă vorbește.

– Va trebui să așteptați.

– Din ce motive, vă rog?

– Toate ecluzele sunt pe moment în funcțiune.

Evans se încruntă și murmură:

– Lucky, asta e imposibil.

– Când se va elibera o ecluză? întrebă Lucky. Dați-mi poziția ei și dirijați-mă într-acolo prin ultrasemnale.

– Va trebui să așteptați.

Legătura rămăsese deschisă în continuare, dar omul de la capătul celălalt nu mai spunea nimic.

Bigman sări indignat:

– Lucky, cheamă-l pe consilierul Morriss. O să ia măsuri.

Evans interveni ezitant:

– Morriss mă consideră un trădător. Lucky, dacă o să considere că te-ai dat de partea mea?

– Dacă ar fi așa, răspunse Lucky, atunci e mai mult decât doritor să ne vadă în oraș. Nu, părerea mea e că omul care ne-a vorbit este sub control mental.

– Ca să ne oprească să intrăm, întrebă Evans. Vorbești serios?

– Vorbesc serios.

– Dar nu au cum să ne împiedice să intrăm, până la urmă, dacă nu...

Iar Evans păli și se duse cu pași mari la hublou.

– Lucky, ai dreptate! Aduc un tun-blaster. Vor să ne facă una cu apa!

Bigman ajunsese și el la hublou. Nu mai încăpea nici o îndoială: o secțiune a cupolei glisase lateral, iar prin ea, oarecum ireal să-l vezi în apă, se ivea un tub îndesat.

Bigman privea țeava cum coboară și se fixează pe ei, cu o oroare fascinată. Hilda nu era înarmată. Nu ar fi putut vreodată să spere să ajungă la o accelerație care s-o scoată din raza de acțiune a tunului. Aparent, nimic nu-i mai putea salva de la o moarte instantanee.

Dar chiar în timp ce Bigman simțea cum i se strânge stomacul la perspectiva de a fi distrus pe loc, el îl auzea pe Lucky vorbind energic în transmițător:

– Submarinul Hilda, sosit cu o încărcătură de petrol... Submarinul Hilda, sosit cu o încărcătură de petrol... Submarinul Hilda, sosit cu o încărcătură de petrol... Submarinul Hilda...

De cealaltă parte izbucni o voce speriată:

– Aici Clement Heber, de la controlul ecluzei. Ce s-a întâmplat? Repet: ce s-a întâmplat? Clement Heber...

Bigman strigă fericit:

– Lucky, retrag blasterul!

Lucky răsuflă ușurat, dar foarte discret. Singurul semn că a fost într-o stare de tensiune. El spuse în continuare:

– Submarinul Hilda s-a prezentat pentru a intra în Aphrodite. Vă rog să ne repartizați o ecluză. Repet. Rog repartizare ecluză.

– Puteți andoca la ecluza cincisprezece. Urmați semnalul direcțional. Se pare că aici există o oarecare confuzie.

Lucky se ridică și-i spuse lui Evans:

– Lou, preia comanda și du nava în oraș cât poți de repede.

Îi făcu semn lui Bigman să vină cu el în cabina alăturată.

– C-ceai...

Bigman bolborosea ca o cafetieră veche.

Lucky suspină și spuse:

– Îmi închipuisem că broaștele-V vor încerca să ne împiedice să intrăm, de aceea mă gândisem dinainte la trucul cu petrolul. Dar nu credeam că or să meargă atât de departe încât să ne țintească cu un tun. De aia m-au trecut toate apele. Nu eram sigur deloc că folosirea ideii de petrol o să meargă.

– Și de ce a funcționat?

– Tot hidrocarbură. Petrolul este o hidrocarbură. Am transmis prin radio, iar broaștele-V care-i comandau pe gardienii cupolei au fost distrase.

– Dar de unde știau ei ce e ăla petrol?

– Bigman, mi-am reprezentat în minte ce credeam eu despre petrol. Broaștele-V pot citi mintea, atunci când adaugi imaginilor mentale și vorbirea.

Dar deodată vocea îi deveni un suspin:

– Asta n-are mare importanță. Dacă sunt pregătite să ne distrugă, înseamnă că sunt pregătite pentru ceva foarte violent; sunt disperate. Și noi suntem disperați. Trebuie să punem capăt problemei cât mai repede. O singură greșeală în acest stadiu și suntem morți.

Lucky scoase din buzunarul de la piept un scriber și începu să scrie rapid pe o folie.

– Asta trebuie să faci atunci când îți trimit cuvântul dat.

Ochii lui Bigman se făcură cât cepele.

– Dar, Lucky...!

– Ssst! Nu folosi nici unul din cuvintele din bilet.

Bigman arătă printr-o înclinare că acceptă.

– Dar ești sigur că așa este?

– Sper, spuse Lucky, cu o figură neliniștită. Pământul a aflat de broaștele-V, așa că acestea nu vor distruge omenirea. Dar ar putea să producă pagube aici, pe Venus. Trebuie să împiedicăm asta, într-un fel sau în altul. Înțelegi ce ai de făcut?

– Da.

– În acest caz...

Și Lucky luă folia, mototolind-o. Pastila rămasă a băgat-o în buzunarul de la cămașă.

– Lucky, suntem în ecluză, se auzi glasul lui Lou. În cinci minute suntem în oraș.

– Perfect. Cheamă-l pe Morriss prin radio.

Se aflau din nou la reprezentanța Consiliului din Aphrodite, în aceeași cameră în care îl întâlniseră pentru prima oară pe Lou Evans; aceeași în care văzuseră pentru prima oară și o broască-V, își aminti neliniștit Bigman. Se cutremură gândindu-se la acele tentacule mentale care i se infiltraseră în cap pentru prima oară, fără știrea lui.

Dar de data asta camera arăta altfel. Acvariul nu mai era, cum nu mai erau nici farfurioarele cu alune și vaselină. Mesele înalte erau goale, în fața ferestrei false.

Morriss arătase pe mutește noua situație la intrarea lor. Obrajii lui durdulii se scofâlciseră, iar ochii erau marcați de cearcăne de oboseală. Până și strângerea de mână era nesigură.

Bigman puse pe masă cu grijă ceea ce adusese. Pe cutie scria „Jeleu de petrol”.

Lou Evans și Lucky se așezară.

Morriss, rămas în picioare, spuse:

– Am scăpat de toate broaștele-V din clădire. Mai mult nu am putut, pentru că nu pot cere oamenilor să renunțe la animalele lor de casă fără un motiv întemeiat. Și, evident, nu le-am putut furniza motivul.

– Va fi de ajuns, spuse Lucky, ca în timpul discuției noastre să ții ochii îndreptați spre cutia asta cu hidrocarbură. Te rog să nu uiți nici o clipă de existența ei în această cameră.

– Crezi că o să ajute? întrebă nesigur Morriss.

– Cred că o să ajute.

Morriss se opri în fața lui Lucky. Vocea lui suna ca un bubuit:

– Starr, mie nu-mi vine a crede. Broaștele-V sunt în oraș de ani de zile. Le avem încă de la construirea orașului.

– Trebuie să nu scapi din vedere... începu Lucky.

– ...că sunt sub influența lor? Morriss se înroșise. Nu e adevărat. Neg cu hotărâre.

– Doctore Morriss, nu e ceva de care să te rușinezi, spuse sec Lucky. Evans era sub controlul lor de zile întregi, iar eu și Bigman am fost și noi prinși. Este posibil să crezi sincer că mintea ta nu a fost nici un moment atacată.

– Nu ai nici o dovadă, dar nu are importanță, răspunse cu violență Morriss. Să presupunem că aveți dreptate. Problema este, ce putem face? Cum luptăm cu ele? Să trimitem oamenii împotriva lor e inutil. Dacă aducem o flotă să bombardeze Venus din spațiu, s-ar putea să ne oblige să deschidem vanele ecluzelor și să înecăm toate orașele de pe Venus, drept răzbunare. Oricum, nu vom putea niciodată ucide toate broaștele-V de pe Venus. Au la dispoziție ca să se ascundă trei trilioane și jumătate de kilometri cubi de ocean și dacă vor pot să se înmulțească foarte rapid. Este evident că faptul că ai avertizat

Pământul este esențial, recunosc, dar avem în continuare pe cap niște probleme foarte mari.

– Ai dreptate, recunoscu Lucky, dar să știi că nu am transmis pe Pământ totul. Nu aveam dreptul, câtă vreme nu știam totul. De pildă...

Interfonul licări, iar Morriss lătră în difuzor:

– Ce mai este?

– Lyman Tumer, pentru audiență, domnule, veni răspunsul.

– O clipă. Venusianul se aplecă spre Lucky și-i spuse cu voce joasă: Ești sigur că vrem să vină?

– Păi era vorba de întâlnirea pentru întărirea pereților partițiilor de transită din interiorul orașului, nu?

– Da, dar...

– Tumer este în mod sigur victimă. În afară de noi, este funcționarul cu un grad înalt pe care oricine l-ar alege ca să-l controleze. Evident că trebuie să-l vedem.

Morriss spuse în microfon:

– Trimite-l aici.

Fața slăbănoagă a lui Tumer, cu nasul încovoiat, era o mască a curiozității. Liniștea din cameră și modul în care ceilalți se holbau la el ar fi dat fiori chiar și unui om mai puțin sensibil.

Lăsând geanta cu omniprezentul computer, el spuse:

– S-a întâmplat ceva rău, domnilor?

Încet, cu mare grijă, Lucky i-a prezentat în linii mari problema.

Gura lui Tumer a rămas multă vreme căscată. După care a spus, slab de tot:

– Vreți să spuneți că... mintea mea...

– Cum altfel ar fi știut omul de la ecluză modalitatea exactă de a scăpa de intruși? Nu avea nici pregătirea, nici inteligența necesară, și cu toate acestea s-a baricadat acolo absolut perfect.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Niciodată nu m-am gândit la asta.

Vocea lui Tumer devenise un murmur incoerent.

– Cum de mi-a scăpat așa ceva?

– Pur și simplu ți s-a comandat să-ți scape totul.

– Ce rușine îmi e...

– Să știi că nu ești singur, Tumer. Și eu, și doctorul Morriss, și consilierul Evans...

– Și ce facem în situația dată?

Lucky răspunse calm:

– Exact asta ne întreba doctorul Morriss la sosirea ta. O să avem nevoie de întreaga noastră putere de judecată. Unul din motivele pentru care am

sugerat venirea ta aici este computerul tău. S-ar putea să avem nevoie de acest computer.

– Pe oceanele lui Venus, sper să fie nevoie, spuse Tumer, trezit la viață de subiectul lui preferat. Dacă aș putea face ceva ca să...

Și-și duse mâna la frunte, parcă temându-se de propriul cap de pe umeri, un cap străin, căruia nu-i cunoștea posesorul.

– Dar în clipa asta putem spune că noi suntem noi înșine?

– Câtă vreme ne concentrăm asupra acestui jeleu petrolier, suntem în siguranță, explică Evans.

– Nu înțeleg. Cum poate să ne ajute un jeleu?

– Ajută. Deocamdată, să lăsăm deoparte cauza, spuse Lucky. Vreau să continui ce aveam de spus atunci când ai intrat.

Bigman se repezi la perete și se uită agale la masa acum goală și la borcanul deschis de pe cealaltă.

– Problema noastră este următoarea, continuă Lucky. Oare broaștele-V sunt adevărata amenințare?

– Păi exact asta e teoria ta, spuse Morriss, foarte surprins.

– Evident, sunt un pericol prin faptul că au tendința de a controla mințile oamenilor. Dar sunt ele un adevărat inamic? Își încearcă mințile cu cele ale oamenilor și se dovedesc un adversar formidabil, dar broaștele-V, ca indivizi, se dovedesc destul de neinteligente.

– Cum așa?

– Ați avut aici o broască-V care nu a avut înțelepciunea să se țină deoparte de mințile noastre. A transmis peste tot că a văzut niște oameni deosebiți, fără mustață. I-a ordonat lui Bigman să-i dea alune unse cu vaselină. Asta denotă oare inteligență? S-a dat de gol aproape imediat.

Morriss ridică din umeri.

– Poate că nu toate broaștele-V sunt inteligente.

– Chestiunea merge și mai departe de atât. Noi eram neajutorați, în strânsoarea lor mentală, la suprafața oceanului. Dar eu descoperisem unele lucruri și am încercat asupra lor jeleul de hidrocarburi și a mers. I-a împrăștiat. Să nu uităm, era în joc însuși scopul lor strategic. Era absolut necesar să ne împiedice să anunțăm Pământul despre existența lor. Cu toate acestea, au zădărnicit totul pentru un borcan de jeleu petrolier. Din nou, aproape ne-au distrus la revenirea noastră la Aphrodite. Tunul începuse să

ne țintească, dar menționarea acestui compus petrolier le-a zădărnicit toate planurile.

Tumer se foi neliniștit în scaun.

– Starr, acum înțeleg ce voiai să spui cu jeleul petrolier. Toată lumea știe că broaștele-V sunt nebune după grăsimile de orice fel. Iar această dorință le e mai presus de orice.

– O dorință prea puternică, pentru niște ființe inteligente, care vor să-i învingă pe pământeni? Tumer, ai renunța la o victorie decisivă pentru o bucată de tort de ciocolată?

– Evident că nu, dar asta nu dovedește că broaștele ar renunța.

– Îți garantez că ar renunța. Mintea unei broaște-V ne este străină și deci nu putem presupune că ce e valabil pentru noi ar fi valabil și pentru ele. Dar prea e dubioasă această nebunie după hidrocarburi. Pe mine mă duce gândul la o comparație între broaștele-V și câini, mai degrabă decât să le compar cu oamenii.

– Cum justifici comparația? întrebă Morriss.

– Iată cum, spuse Lucky. Un câine poate fi antrenat să facă multe lucruri aparent inteligente. O creatură care nu a văzut și nu a auzit în viața ei de un câine, dacă ar fi văzut un câine însoțindu-și stăpânul orb, înainte să apară Son-O-Trap, s-ar fi întrebat cine e mai inteligent: omul sau câinele. Dar dacă ar fi trecut pe lângă ei cu un os plin cu carne și ar fi observat cât de tare este atras câinele, și-ar fi dat seama de adevăr.

Tumer, palid și cu ochii aproape ieșiți din orbite, spuse:

– Vrei să spui că broaștele-V sunt pur și simplu uneltele unor ființe umane?

– Nu ți se pare foarte plauzibil, Tumer? Doctorul Morriss tocmai a spus că broaștele-V sunt în oraș de mulți ani, dar ele au început să provoace incidente doar cu câteva luni în urmă. Problemele au început cu lucruri mărunte, cum ar fi un om care și-a aruncat banii pe stradă. E ca și cum niște oameni ar fi învățat cum să folosească înzestrarea telepatică naturală a broaștelor-V pentru a impune ordinele și controlul unor ființe umane. E ca și cum ar fi început să exerseze treptat, să-și dezvolte nivelul controlului, până când erau în stare să treacă la lucruri mai mari. S-ar putea ca scopul lor final să nu fie drojdiile, ci ceva mult mai mare, ca de pildă controlul absolut asupra Confederației Solare, sau chiar a întregii Galaxii.

– Nu-mi vine să cred una ca asta, spuse Morriss.

– Atunci să mai vin cu niște dovezi. Când eram în ocean, ne-a vorbit o voce mentală, care se declara a unei broaște-V. A încercat să ne forțeze să furnizăm informații și apoi să ne sinucidem.

– Ei bine?

– Ei bine, vocea ajungea la noi prin intermediul unei broaște-V, dar nu provenea de la o broască-V. Venea din partea unei ființe umane.

Lou Evans se ridicase în picioare și se uita cu totul descumpănit la Lucky.

Lucky zâmbi.

– Nici măcar Lou nu o crede, dar este adevărul adevărat. Vocea vorbea despre „mașini de metal strălucitor", nu despre „nave". Ni se sugera că broaștelor-V nu le sunt familiare anumite noțiuni și de aceea folosesc pentru ele termeni ocolitori, descriptivi, care să însemne același lucru. Dar vocea a uitat ceva. Îmi amintesc cuvânt cu cuvânt: „Viața se va sfârși pentru cei ca tine, ca și cum ai stinge un foc. Va fi stinsă și nu va mai arde niciodată."

Morriss repetă apatic:

– Ei bine?

– Ei bine, ar fi cazul să înțelegeți. Cum putea folosi o broască-V un concept cum ar fi „stingerea unui foc", sau pur și simplu ideea de ardere? Dacă vocea se pretindea a fi a unei broaște-V, care nu știe ce e aceea o navă, cum putea ști ce este acela foc?

Le era tuturor evident, dar Lucky continua furios:

– Atmosfera lui Venus este compusă din nitrogen și bioxid de carbon. Nu există oxigen în stare liberă. Știm cu toții asta. În atmosfera venusiană nu poate să ardă nimic. Nu pot exista flăcări. O broască-V poate să se căznească un milion de ani, dar nu va avea de unde să vadă un foc. Cineva poate să spună că ar fi putut vedea focuri sub cupolele orașelor, dar oricum n-ar fi înțeles natura focului, nu mai mult decât funcționarea navelor noastre. În ce mă privește, sunt sigur că gândurile pe care le primeam nu proveneau de la o broască-V, ci de la un om care se folosea de broaștele-V pentru a ajunge la mințile noastre.

– Dar cum de e posibil așa ceva? întrebă Tumer.

– Nu știu, spuse Lucky. Aș vrea să știu. În mod sigur, ca să găsești așa ceva e nevoie de o minte strălucită. Un om ar trebui să știe multe lucruri despre subiecte ca funcționarea unui sistem nervos și despre fenomenele electrice care o însoțesc.

Lucky se uită cu răceală la Morriss:

– De pildă, ar trebui să fie specializat în biofizică.

Toți ochii erau întorși spre consilierul venusian, căruia sângele îi pierea din față, până când mustața grizonată nu se mai văzu pe fundalul pielii palide.

Morriss reuși doar să bâiguie:

– Vrei să spui că...?

Dar vocea i se frânse, răgușită.

– Nu emit nici o acuzație, spuse liniștit Lucky. Doar am emis o ipoteză.

Morriss se uita în jur deznădăjduit, întorcându-și privirea spre fiecare dintre ceilalți patru oameni din încăpere, uitându-se fix, fascinat, în ochii lor.

Spuse, înecându-se:

– E o nebunie, e o prostie. Eu am raportat primul toate tulburările de pe Venus! Căutați raportul original de la Consiliu! Eu l-am semnat. De ce să chem Consiliul, dacă aș fi fost... Și ce motiv aș fi avut? Ei? Ce motiv?

Consilierul Evans părea foarte stânjenit. Din privirea sa aruncată în direcția lui Tumer, Bigman își dădea seama că Evans n-ar fi vrut martori din exterior la o dispută care ținea doar de Consiliu.

Cu toate acestea, Evans a vorbit în cu totul altă direcție:

– Asta ar explica efortul depus de doctorul Morriss pentru a mă discredita. Eram un intrus, eram periculos, puteam să aflu din întâmplare adevărul. Deja descoperisem o jumătate din el, în mod sigur.

Morriss respira greu.

– Nu am făcut niciodată așa ceva. Este o conspirație împotriva mea și n-o să vă fie moale nici unuia, dacă veți continua. Voi apela la justiție.

– Vrei să spui că dorești un proces în fața Consiliului? întrebă Lucky. Vrei să-ți pledezi cauza în fața plenului Comitetului Central al Consiliului?

Evident, Lucky se referea la procedura judecării consilierilor acuzați de înaltă trădare față de Consiliu și față de Sistemul Solar. În istoria Consiliului, nimeni nu fusese supus acestei proceduri.

La menționarea acestei posibilități, pe Morriss l-au părăsit toate frânele care-l reținuseră. Urlând, se ridică și se aruncă asupra lui Lucky.

Lucky se rostogoli peste brațul fotoliului pe care stătea și, în același timp, făcu un semn rapid în direcția lui Bigman.

Era semnalul pe care-l conveniseră mai înainte. Bigman trecu la îndeplinirea instrucțiunilor date de Lucky pe când se aflau încă la bordul Hildei și treceau prin ecluza care-i ducea sub cupola de la Aphrodite.

Se auzi tunetul blasterului. Fusese reglat la intensitate mică, dar radiațiile lui ionizante au umplut camera de un miros pătrunzător de ozon.

Și așa a rămas camera clipe lungi. Orice mișcare încetase. Morriss, cu capul căzut în fotoliul lui Lucky, nu făcu nici un gest de ridicare. Bigman rămăsese în picioare, ca o statuie miniaturală, cu blasterul la șold, de parcă înghețase în actul tragerii.

Iar ținta loviturii de blaster se afla întinsă, distrusă, pe podea.

Lou Evans a fost primul care și-a recăpătat glasul, dar doar pentru a scoate o exclamație:

– Sfinte Spațiule...!

Apoi a urmat șuieratul lui Lyman Tumer:

– Ce ai făcut?

Morriss, gâfâind după recentul lui efort, nu putea spune nimic, dar își rotise capul și-l privea mutește pe Bigman.

– Bună lovitură, Bigman, îl lăudă Lucky, laudă la care Bigman zâmbi fericit.

Cutia neagră a computerului lui Lyman Tumer zăcea zdrobită și în cea mai mare parte carbonizată, dezintegrată.

Vocea lui Tumer căpătă vigoare:

– Calculatorul meu! Idiotule! Cum ai putut să faci una ca asta?

Îi răspunse Lucky, foarte natural:

– Nu a făcut decât ce trebuia să facă, Tumer. Iar acum, vreau ca toată lumea să păstreze liniștea.

Se întoarse spre Morriss, îl ajută pe rubicondul personaj să se ridice și-i spuse:

– Domnule doctor Morriss, vă prezint scuzele mele. Trebuia însă să fiu sigur că atenția lui Tumer este îndreptată într-o direcție cu totul greșită. A trebuit să mă folosesc de tine în acest scop.

– Asta înseamnă că nu mă bănuiești de... de... bâigui Morriss.

– Nici măcar o clipă nu mi-am pus problema, răspunse Lucky. Niciodată.

Morriss se depărtă puțin, cu ochii aprinși de mânie.

– Atunci, Starr, aștept o explicație.

– Înainte de prezenta ședință, începu Lucky, n-am îndrăznit niciodată să-i spun cuiva că bănuiesc că în spatele broaștelor-V se află un om. Nu am putut spune asta nici măcar în mesajul meu către Pământ. Mi s-a părut

evident că dacă aș fi făcut asta, adevăratul inamic ar fi devenit disperat și ar fi luat măsuri, cum ar fi inundarea unuia dintre orașe, șantajându-ne după aceea cu repetarea isprăvii. Câtă vreme nu știa că am eliminat broaștele-V din bănuielile mele, speram că va continua jocul lui și că nu va urmări să ne omoare decât pe mine și pe prietenii mei. Dar la ședința aceasta am putut să vorbesc liber, pentru că am considerat că am reușit să îl aduc aici pe omul în chestiune. Totuși, nu am îndrăznit să întreprind nici o acțiune împotriva lui fără o pregătire adecvată, pentru că mi-era teamă că ne va controla mental și că acțiunile lui vor fi după aceea radicale. Mai întâi, a trebuit să-i distrag atenția complet, ca să fiu sigur că cel puțin câteva secunde va fi prea absorbit în activitățile colaterale ale grupului ca să detecteze, cu ajutorul uneltelor lui, broaștele-V, emoțiile puternice pe care le puteau emite mintea mea și cea a lui Bigman. În mod sigur, nu există în clădire nici o broască-V, dar s-ar fi putut folosi de alte broaște-V, din altă parte a orașului, așa cum e capabil să folosească și broaștele-V din ocean, aflate la mulți kilometri de Aphrodite. Ca să-i distrag atenția, te-am acuzat, doctore Morriss, de trădare. Nu te-am putut avertiza înainte, pentru că voiam ca emoțiile tale să fie autentice – și ai fost – admirabil de indignat. Atacul tău asupra mea a fost extrem de bine venit.

Morriss scosese o batistă dintr-un buzunar băgat în mânecă și-și tampona fruntea plină de broboane.

– Lucky, mi-a picat foarte rău, dar cred că-ți înțeleg raționamentul. Tumer este omul, corect?

– Tumer este omul, spuse Lucky.

Tumer îngenunchease și cotrobăia năuc printre resturile împrăștiate și arse ale instrumentului lui. Se ridică și spuse cu ură:

– Mi-ați distrus computerul!

– Personal, nu cred că era un computer, spuse Lucky. Prea îl țineai tot timpul cu tine. Când te-am întâlnit prima oară, îl aveai lângă tine. Ai spus că-l folosești ca să calculezi rezistența barierelor interioare ale orașului împotriva posibilei inundații. Iar acum probabil că-l aveai la tine ca să te ajute, dacă discuțiile cu doctorul Morriss privitoare la aceleași bariere ar fi dus la idei noi...

Lucky făcu o pauză, apoi continuă, cu un calm dur în voce:

– Dar am venit să te văd și în apartamentul tău, în dimineața de după amenințarea cu inundația. Pur și simplu, voiam să discut cu tine niște

lucruri care nu implicau nici un fel de calcule, iar tu știai asta. Cu toate acestea, nu ai putut lăsa calculatorul în camera cealaltă. Trebuia să fie cu tine, la picioarele tale.

Tumer începu o apărare disperată:

– Era creația mea, îmi plăcea foarte mult. Îl purtam tot timpul cu mine.

– Cred că avea cam zece kilograme. Cam greu, oricât ar fi fost de mare afecțiunea pentru propria creație. Oare nu cumva era dispozitivul prin care țineai legătura permanentă cu broaștele-V?

– Și cum ai de gând să dovedești așa ceva? îl șfichiui ironic Tumer. Ai spus tu însuți că și eu sunt o victimă. Toată lumea poate să depună mărturie.

– Da, spuse Lucky, pot să dovedesc. Omul care s-a baricadat cu atâta îndemânare în ecluza cupolei avea informațiile de la tine. Dar oare informația era furată din mintea ta, sau furnizată voluntar?

Morriss izbucni furios:

– Lucky, nu-l mai fierbe atâta! Tumer, ești sau nu vinovat de epidemia asta a controlului mental?

– Bineînțeles că nu sunt! strigă Tumer. Nu poți să iei nici o măsură doar pentru că așa spune un tinerel care crede că tot ce visează el e realitate, doar pentru că e membru al Consiliului.

– Ia spune-mi tu, Tumer, zise Lucky, îți amintești de noaptea aceea în care un om stătea cu pârghia de ridicare a porții ecluzei în mână? Ți-o amintești bine de tot?

– Mi-o amintesc foarte bine.

– Îți amintești că ai venit la mine și mi-ai spus că dacă se deschide ecluza, bariera interioară de transită nu va rezista și că întregul Aphrodite va fi inundat? Erai de-a dreptul înfricoșat. Aproape intraseși în panică.

– Așa e, eram îngrozit. Și acum sunt. Nu poți să nu te sperii în situații ca aceea. Și Tumer adăugă malițios: Evident, dacă ești viteazul Lucky Starr, rămâi calm.

Lucky ignoră remarca.

– Nu cumva ai venit la mine ca să-mi transmiți informația exact pentru a mai spori confuzia deja existentă, ca să ne ții ocupați destul de mult pentru ca să-l manevrezi pe Lou Evans să iasă din oraș, în ocean, unde-l puteai omorî în voie? Evans era greu de manipulat și aflase prea multe despre broaștele-V. Poate că încercai să mă îngrozești și pe mine, ca să plec din Aphrodite și de pe Venus.

– Teoria ta e ridicolă, spuse Tumer. Barierele interioare chiar sunt insuficiente. Întreabă-l pe Morriss. Mi-a verificat calculele.

Nu prea entuziast, Morriss confirmă:

– Mi-e teamă că aici Tumer are dreptate.

– N-are importanță, spuse Lucky. Hai să lăsăm asta deoparte, deocamdată. Mai exista un pericol, real, iar Tumer era pe drept speriat... Tumer, ești căsătorit.

Ochii lui Tumer sclipiră neliniștiți. Îl privi scurt pe Lucky, apoi își îndreptă iar privirea în altă parte.

– Și ce dacă?

– Soția ta e frumoasă și considerabil mai tânără decât tine. Nu ești căsătorit nici de un an.

– Și ce vrei să dovedești cu asta?

– Că probabil nutrești pentru ea o profundă afecțiune. Îndată după căsătorie, te-ai mutat într-un apartament scump, ca să o mulțumești pe ea. Îi permiți să decoreze casa după gustul ei, deși tu ai cu totul alte gusturi. În mod sigur nu i-ai neglija siguranța, nu?

– Nu înțeleg. Despre ce vorbești?

– Cred că știi deja. Singura dată când am întâlnit-o pe soția ta, ea mi-a spus că în tot timpul vânzolelii din noaptea trecută dormise. Părea foarte dezamăgită că nu luase și ea parte la evenimente. De asemenea, mi-a subliniat cât de minunată e casa în care locuiți. Chiar mi-a spus că aveți „refugii”. Din nefericire, pentru mine termenul nu avea nici o semnificație, căci mi-aș fi dat seama încă de atunci și acolo de adevăr. Am înțeles totul abia când mă aflam pe fundul oceanului, când Lou Evans mi-a amintit întâmplător de aceste adăposturi. „Adăposturile” sunt ceva cu totul deosebit, pe Venus ele sunt construite pentru a suporta întreaga presiune a oceanului în cazul că un cutremur ar distruge cupola unui oraș. Acum înțelegi despre ce vorbesc?

Tumer nu scotea nici un cuvânt. Lucky continuă:

– Dacă în noaptea aceea îți era atât de tare teamă de o catastrofă pentru întregul oraș, de ce nu te-ai gândit la soția ta? Vorbeai despre salvarea oamenilor, despre evacuarea orașului. Chiar să nu te fi gândit la siguranța soției tale? Subsolul apartamentului vostru are asemenea adăposturi. În două minute, s-ar fi aflat în siguranță. Nu aveai decât s-o suni și să o avertizezi. Dar n-ai făcut-o. Ai lăsat-o să doarmă.

Tumer mormăi ceva.

– Să nu-mi spui că ai uitat, continuă Lucky. Nu pot să cred așa ceva. Puteai să uiți orice, numai siguranța soției tale nu. Permiteți-mi să vă sugerez o explicație alternativă. Nu te-a îngrijorat situația soției tale, pentru că știai că nu se află în nici un fel de pericol. Știai că nu există nici un pericol, pentru că știai că poarta ecluzei nu va fi deschisă.

Lucky se ambalase și era furios.

– Știai că poarta ecluzei nu se va deschide, pentru că tu erai cel care avea controlul mental asupra omului de la comenzi. Ceea ce te-a trădat a fost exact iubirea profundă pentru soția ta. N-ai vrut să-i tulburi somnul, deși astfel mica ta piesă ar fi arătat mult mai plauzibilă.

Tumer spuse brusc:

– Nu mai spun nimic decât în prezența unui avocat. Nu ai absolut nici o dovadă.

– Este destul pentru a iniția o investigație pe scară largă a Consiliului, spuse Lucky. Doctore Morriss, ești bun să-l ții la păstrare până când terminăm preparativele pentru zborul spre Pământ? Îl vom însoți eu și Bigman. O să avem grijă să ajungă acolo în bună stare.

Ajunși la hotel, Bigman spuse cu îngrijorare în glas:

– Pe nisipurile marțiene, Lucky, nu văd cum ai putea găsi dovezi împotriva lui Tumer. Toate deducțiile tale sunt foarte convingătoare, dar ele nu constituie dovezi materiale.

Lucky, după o cină caldă cu drojdii, era pentru prima oară în măsură să se relaxeze de la străpungerea stratului de nori care înconjura pe Venus. Spuse:

– Consiliul nu va fi interesat, cred eu, să obțină dovezi care să-l pună la zid pe Tumer.

– Lucky! Cum așa? Doar e un ticălos...

– Știu. E de multe ori mai rău decât un criminal. Are evidente înclinări dictatoriale, este și trădător. Dar mai important decât răutatea lui este faptul că a creat o operă genială.

– Te referi la mașina lui? întrebă Bigman.

– Categoric. Am distrus singura asemenea mașinărie existentă și probabil că va trebui să construim o alta. Există multe întrebări la care ar trebui să căpătăm răspunsuri. Cum a reușit Tumer să controleze broaștele-V? Când a vrut să-l omoare pe Lou Evans, a dat instrucțiuni detaliate

broaștelor-V, le-a ordonat să aducă din abis gigantul? Sau le-a spus simplu: „Omorâți-l pe Evans”, lăsându-le să-și facă treaba ca niște câini dresați, să aleagă ele modalitatea? De asemenea, îți imaginezi ce posibilități poate să aducă un asemenea instrument? Poate să ne ofere o metodă cu totul nouă de atacare a bolilor mentale, o cale nouă de a combate impulsurile criminale. Ar putea, chiar, pe viitor, dacă este folosit cum trebuie, să prevină războaie și să învingă inamicii Pământului fără vărsare de sânge, rapid, dacă ni se va impune vreodată războiul. O mașină periculoasă în mâinile unui tip mânat de ambiții poate deveni foarte folositoare și binefăcătoare în mâinile Consiliului.

– Oare Consiliul va vrea să-l determine să construiască o altă mașină? întrebă Bigman.

– Cred că da, după ce se vor lua toate precauțiunile necesare. Dacă i se oferă o grațiere și o reabilitare la alternativa închisorii pe viață, fără să-și mai poată vedea vreodată soția, cred că va alege să se facă util. Evident, una dintre primele utilizări ale mașinii va fi investigarea chiar a minții lui Tumer, pentru a-l ajuta să-și vindece anormala sete de putere. Vom salva astfel pentru omenire un creier extraordinar.

În ziua următoare aveau să părăsească planeta, îndreptându-se din nou spre casă. Lucky se gândi cu o plăcută nostalgie la minunatul cer albastru de acasă, la viața în aer liber, la hrana naturală, la spațiu și la viața pe întinderile de uscat.

– Nu uita, Bigman, e foarte ușor să „protejezi societatea” prin execuția unui criminal, dar asta nu va aduce înapoi viețile victimelor lui. Dar dacă cineva ar putea să-l vindece și să-l folosească pentru a face viața mai bună și mai frumoasă în acea societate, ar fi o realizare mult, mult mai mare...